ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Σήμερα και χθές

Ποιὸς ἦταν ὁ δολοφόνος

Τὰ μυστηριώδη ἐγκλήματα τῶν Βερσαλλιῶν

Στὸ ἴδιο μέναρο καὶ στὸ ἴδιο χρονικὸ διάστημα, στὶς Βερσαλλίες, διεπράχθησαν ποὸ 15 χρόνων δύο δολοφονίες ὑπὸ περιστάσεις ἀπολύτως ἀνεξηγήστες.

Ἰδοὺ πῶς εἶχαν συμβῆ τὰ γεγονότα:

Ἐνῶ ἡ νεαρὰ Βαρωνὴ Σ. ντὲ Ἀ. προετοιμαζόταν γιὰ τοὺς γάμους της μ' ἕναν ἀπὸ τοὺς νέους τῆς Παρισιάνικης ἀριστοκρατίας, ἕνα πρωὶ ὁ ζαφνικὸς θάνατος τῆς μητέρας της βύθισε ὅλη τὴν οἰκογένειά σὲ βαθὺ πένθος. Ἡ Βαρωνὴ βρέθηκε νεκρὴ στὸ κρεββάτι της, χωρὶς νὰ πάσχει ἀπὸ καμμιὰ ἀρρώστεια.

Πρὶν περάσουν πολὺς καιρὸς ἀπ' τὸ θάνατο τῆς μητέρας της ἡ νεαρὰ βαρωνὶς κοιμήθηκε ἕνα βράδυ ὑγιεστάτη καὶ τὸ πρωὶ βρέθηκε κι' αὐτὴ νεκρὴ στὸ κρεββάτι της.

Τόσο τὸ πτῶμα τῆς μητέρας ὅσο καὶ τὸ πτῶμα τῆς κόρης δὲν ἔφεραν κανένα σημεῖο ποὺ νὰ δείχνε τὴν συστηριώδη αἰτία τοῦ θανάτου τους. Ἡ νεκροψία ἔδωσε τὰ ἴδια ἀπονοητειτικὰ ἀποτελέσματα.

Ἀπὸ τὴν ἀνάκρισι ποὺγινε ἐγνώσθη ἡ ἑξῆς λεπτομέρεια:

Ἕνα μῆνα ποὸ τοῦ θανάτου τῆς ἡ βαρωνὴ εἶχε ἀπολύσει ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία της τὸν νεαρὸ γραμματέα Ἀλπρέδον Σ. τὸν ὁποῖο εἶχε πάρει σπίτι της ἀπὸ μικρὸ καὶ τὸν θεωροῦσε σὰν παιδί της, γιατὶ ἦταν ὀρφανός.

Ὁ Ἀλφρέδος ὅμως εἶχε ἐρωτευθῆ τὴν βαρωνίδα καὶ μόλις ἔμαθε ὅτι ἑπρόκειτο νὰ γίνουν οἱ γάμοι της, τῆς ἀπεκάλυψε τὸ αἴσθημά του. Καὶ τότε ἡ ὑπηρέσιά της ἔκρινε φρόνιμο νὰ τὸν ἀπομακρύνη ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία της, πρὸς ἀποφυγὴν σκανδάλου.

Ὁ νεαρὸς γραμματεὺς συνελήφθη ἀμέσως. Ἀνακρίθη καὶ προφυλακίσθηκε. Εἶχε ἀρχίσει νὰ σκιαστίζεται ἡ περιφήμης ὀπτὶ ὁ δολοφόνος ἦταν ὁ νεαυτάτευς, ὁ ὁποῖος ποοτιμοῦσε νὰ δῆ νεκρὴ τὴ βαρωνίδα παρὰ ν' ἀνήκη σ' ἄλλον, ἄταν ἀξαφνα καὶ τρίχοντας ἀπὸ τὸ μέγαρο...

Διευθύνθηκε στὸ νοσοκομεῖο τοῦ ἀνακειτοῦ, στὸν ὁποῖο διηνήθηκε τὰ ἑξῆς: Ἀπὸ τὸ τελευταῖο του ταξεῖδι στὸ Ἀλνέριο εἶχε φέρει ἕνα ζωντανὸ δεῖγμα τοῦ τρομεροῦ Ἀφρικανικοῦ σκορπιοῦ τοῦ ὁποίου τὸ δάγκαυμα ἠπορεῖ νὰ σκοτώση καὶ θῶδι. Ἕνα πρωὶ εἶδε μὲ λύπη του ὅτι ὁ σκορπιὸς εἶχε ἐξαφανισθῆ ἀπ' τὸ κλουβί του. Ἀφοῦ ἔψαξε πουτσάκι, σκέφθηκε κοασίες τῆς Ἀφρικῆς, θὰ εἶχε ἀσφαλῶς ψοφήσει ἀπὸ τὸ κρῦο. στὸ καταφύγιο ὅπου ἔμενε κουμμένος.

Τώρα ὅμως ποὺ ὁ φυσιοδίφης εἶχε μάθει τοὺς τοεῖς ὀιῶδες ζῶο ζρῦσε πάντοτε καὶ ὅτι ἦταν αὐτὸ ὁ ὑπεύθυνος τῆς ὑπηρεσίας τῆς, τὸν ὁποῖο ζήτοῦσε μὲ τόση ἀπονοιὰ ἡ ἀστυνομία.

Ἔψαξε πραγματικὰ παντοῦ καὶ βρῆκε ἐπὶ τέλους μέσα σ' ἕνα σωλῆνα τοῦ καλοριφὲρ τὸν τρομερὸ σκορπιὸ ζωντανό.

Τὰ ἐγκλήματα ἐξηνιθήκαν ἀμέσως. Τὸ φοβερὸ ἐρπετὸ ἔθγαινε τὴ νύκτα ἀπὸ τὴ κουμπῶνα του περιπλανᾶτο στὸ αἰωπηλὸ μέναρο κι' ἐσκότωνε ὁποιονδήποτε συναντοῦσε.. Ἔπειτα ξαναγύριζε στὸ ζεστό του καταμύνιο.

Χάρις στὴν ἀποκάλυψι αὐτὴ τοῦφυσιοδίφου, ὁ δυστυχισμένος γραμματεὺς καὶ οἱ ὑπηρέτες ἀφέθηκαν ἐλεύθεροι.

◆ ◆ ◆

Κάτι ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ ξέρετε

ΘΑΛΑΣΣΕΣ ΚΑΙ ΑΛΑΤΙ

Ἡ Μεσόγειος περιέχει 3,8 τοῖς ἑκατὸν ἁλάτι, ὁ Ἀτλαντικὸς 3,6 τοῖς ἑκατόν. Δηλαδὴ ἡ Μεσόγειος εἶνε κατὰ τι ἀλμυρώτερη ἀπ' τὸν Ἀτλαντικό.

Ἡ Βαλτικὴ θάλασσα ἀντιθέτως περιέχει μόνο 0,5 τοῖς ἑκατὸν ἁλάτι. Ἡ μικρὴ αὐτὴ περιεκτικότης σὲ τὴ δέχεται μεγάλες ποσότητες νεροῦ προερχόμενο ἀπ' τὰ λυωμένα χιόνια.

Ἡ ἁλμυρωτέρα θάλασσα τῆς ὑδρογείου εἶνε ἡ Νεκρὰ θάλασσα, τὸ νερὸ τῆς ὁποίος περιέχει 22 τοῖς ἑκατὸν ἁλάτι.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ

Συγκινητικὸ διήγημα

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὅλα τὰ παράθυρα τοῦ ἀρχοντικοῦ σπιτιοῦ τοῦ Λανζερόν, ἦσαν φωτισμένα. Μὲ τὴ φειρὰ σταματοῦσαν στὴν πόρτα πολυτελῆ αὐτοκίνητα καὶ διάφοροι προσκαλεσμένοι ἐμπαιναν στὸ σπίτι.

Ἡ οἰκονένεια Λανζερὸν δεχόταν ἐπὶ τῆ εὐκαιρία τῶν ἀρραβώνων τοῦ Λουΐ, τοῦ μοναχογιοῦ των, μὲ τὴν Λεονὶ Βαλουμπέρ. Ἦταν ἕνα εὐτυχὲς συνοικέσιο ποὺ ἔπειτα ἀπὸ μιὰ συμπάθεια ἀμοιβαία πολλῶν ἐτῶν.

Ὁ Λουΐ Λανζερὸν ἦταν ἕνας νέος πραγματικὰ ἀξιαγάπητος. Μετρημένος, μὲ λαμπρὸ παρουσιαστικὸ καὶ γλυκοὺς τρόπους, ἦταν πραγματικὰ ἐντάξιος τῆς χαριτωμένης Λεονὶ Βαλουμπέρ. Φοιτητὴς τῆς ἰατοικῆς, ἐπρόκειτο σ' ἕνα χρόνο νὰ πάρη τὸ δίπλωμά του καὶ τότε θὰ ἐγίνοντο οἱ γάμοι.

Μετὰ τοὺς ἀραβῶνας, ὅταν ζαλάρχισαν τὰ μαθήματα ὁ Λουΐ μύρισε στὸ Παρίσι καὶ ρίχτηκε πάλι στὴ μελέτη.

Ἡ συντροφιὰ τοῦ Λουΐ μαζευόταν κάθε βράδυ σ' ἕνα ἡσυχο καφενεῖο, ὅπου βασίλευε ἡ εὐθυμία τῆς ζέ νοϊτσάτης νεότητος.

Ἔξαφνα, ἕνα βράδυ, ὁ Λουΐ παρουσιάσθηκε στὸ καφενεῖο μὲ μιὰ θλιμμένη ἔκφρασι στὸ πρόσωπο. Γιὰ πούτη φορὰ τὸν ἔβλεπαν οἱ συνάδελφοί του τόσο μελαγχολικό.

—Ἔ! ἔ! Νὰ τος ὁ κύριος ποὺ τὸ εἶχε σκάσει τόσες μέρες, φώναζε ἕνας συμπατριώτης καὶ στεγὸς φίλος τοῦ Λουΐ. Ἔλα δῶ, κύριε Λανζερόν! Ὀφείλεις ν' ἀπολογηθῆς...

—Κολὲ τί φάτσα εἶν' αὐτή; εἶπεν ἕνας ἄλλος. Τί σπουδαῖο γεγονὸς σοῦ συνέβη;

—Νὰ σᾶς πῶ ἐγώ. ἔαπευσε ν' ἀποντήση ἕνας τρίτος. Ὁ φίλος μας Λανζερόν, ποὺ προορίζεται νὰ γίνη ἕνας διάσημος ἐπιστήμων· φροντίζει νὰ παθαίνη ὅλες τὶς ἀρρώστειες, γιὰ νὰ τὶς μελετᾶ καλύτερα στὸν ἑαυτό του. Καὶ τώρα τὸν βλέπετε λυπημένο γιατὶ μὲ τὴν κακοπθη ὑγεία ποὺ ἔχει, δὲν κατοοθώνει νὰ κολλήση δύο ἀρρώστειες : τὴν ἐλεφαντίασι καὶ τὴ φυματίωσι!

—Παιθε! φώναζε ὁ Λανζερὸν χλωμιάζοντας. Εἶνε μερικὰ πράγματα ποὺ δὲν πέρνουν ἀπὸ ἀστεία.

Κάθησε κατόπιν ἀνάμεσα στὴν πόσαχαρη συντροφιὰ κοὶ δὲν ἄρνησε νὰ λάθη μέρος στὴ νενικὴ εὐθυμία. Τόσο πολὺ μάλιστα ὥστε θάλενε κανεὶς ὅτι ἤθελε νὰ σβύση κόπιον κρυπὸ πόνο.

Ὅταν σηκώθηκαν νὰ φύγουν, ὁ φίλος καὶ συμπατοιώτης του Πιέρ τὸν συνώδευθε ὡς τὸ σπίτι ποὺ ἔμενε. Ὁ Λουΐ ἦταν σιωπηλὸς καὶ βάζοε μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο.

—Ἔλα μαζί μου ἐπάνω, εἶπε στὸν Πιέρ ὅταν ἔφθασαν στὸ σπίτι.

Ἀνέθηκαν στὸ δωμάτιό του.

Ὁ Λουΐ πέτοε τὸ καπελλό του, κάθησε σὲ μιὰ καρέκλα κι' ἔκουβε τὸ πρόσωπό του στὰ χέρια του.

—Μὰ τί σοῦ συμβαίνει, ἐπὶ τέλους, ἀγοπιτέ μου Λουΐ; τὸν ρώτησε ἀνησυχος ὁ Πιέρ.

—Τί σοῦ συμβαίνει; ἀπάντησε ὑπάκωφα ἐκεῖνος. Ἔχω... ἔχω μέσα μου τὸ θάνατο. Πιέρ... Μόλις μοῦ μένουν μερικοὶ μῆνες ζωῆς ἀκόμα... Τὸ ἀρνότερο θὰ ζήσω ὡς τὴν ἀνοιξι... Ἔχω φυματίωσι καλπάζουσα...

—Ἠσύ! Ἔλα δά! Ἀστειεύεσαι;

—Μακάρι ν' ἀστειευόμουν. Εἶσαι καὶ αὐ τελειόφοιτος τῆς ἰατοικῆς καὶ μπορεῖς νὰ μὲ καταλάβης... Λοιπὸν ἀνακάλυψα στὸν ἑαυτό μου ἕνα πρὸς ἕνα, ὅλα τὰ συμπτώματα τῆς τρομερῆς αὐτῆς ἀρρώστειας... Ἀνορεξία, θῆκας ξερός, σύντομη ἀναπνοή... ὅλα τέλος πάντων τὰ συμπτώματα ποὺ ξέρουμε. Εἶνε πολὺ ἀσκημο πρᾶγμα αὐτὸ νὰ μᾶς τοὺς ἰατρούς. Πιέρ... Μποροῦμε νὰ πασκολουθοῦμε θῆκια πρὸς θῆμα μιὰ ἀρρώστεια ποὺ ξέρουμε ὅτι εἶνε ἀθεράπευτη, χωρὶς τὴν ἀπατηλὴ ἐλπίδα ποὺ δίνουμε στοὺς ἄλλους ἀρρώστους...

»Σὲ δέκα μέρες ἔχω χάσει περισσότερο ἀπὸ ἕνα κιλό. Σὲ μιὰ—δυο ἑβδομάδες θὰ ἔχω κι' ὅλες τὶς ἄλλες ἐκδηλώσεις... Ναί, τὰ διάβασα καὶ τὰ ξαναδιάβασα ὅλα αὐτὰ νύχτες ὁλόκληοες...

—Ναί, καλά, ἀλλὰ ὑπάρχουν μέσα θεραπεῖες, φάρμακα...

—Ὄχι,. Ξέρεις πολὺ καλὰ ὅτι δὲν ὑπάρχει κανένα μέσον.

—Παραφέρεσαι, Λουΐ... Εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν πρόκειται γιὰ τίποτε σοβαρό. Δὲν πηγαίνεις σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς καθηγητάς μας νὰ σὲ ἰδῆ;

—Ἔπηγα στὸν καλύτερο. Τὸν παρακάλεσα νὰ μ' ἐξετάση καὶ νὰ μοῦ πῆ ὅλη τὴν ἀλήθεια... Κι' αὐτὰ ποὺ μοῦ εἶπε ἔφθαναν. Μοῦ δήλωσε: «Παιδί μου, καλὰ θὰ κάμης νὰ διακόψης τὶς σπουδές σου καὶ νὰ νυρίσης μερικοὺς μῆνες κοντὰ στοὺς γονεῖς σου». Δηλαδὴ μ' ἄλλα λόνια: «Πήγαινε νὰ περάσης τὶς τελευταῖες ἡμέρες σου κοντὰ στοὺς δικούς σου...»

—Καὶ τί θὰ κάμης;

—Θὰ μείνω ἐδῶ ὡς τὴν ὥρα ἐκείνη. Δὲν θὰ τοὺς γράψω τίποτα γιὰ νὰ μὴ τοὺς λυπήσω ἀπὸ τώρα θὰ τοὺς ἰκαλέσω στὰ τελευταῖα.

—Καὶ ἡ μνηστή σου;

—Ἔχω τὸ σχέδιό μου, στὸ ὁποῖο θὰ μὲ βοηθήσης καὶ σύ. Δὲν θέλω νὰ τὴν θυθίσω στὴ λύπη κι' αὐτή. Ἡ Λεονὶ πρέπει νὰ μὲ πιστέψη γι' ἄπιστο. Νὰ πειοθῆ ὅτι ἔχω διαφθαρεῖ. ὅτι εἶμαι ἀνάξιός της. Θὰ λυπηθῆ. θέβαια, ἀλλὰ θὰ παρηγορηθῆ γρήγορα. Ἐνῶ τώρα ζέφοντας τόσο τὴν ἀγαπᾶ, πόσο τὴ λατρεύω, δὲν θὰ μὲ ξεχάση ποτέ. Τὴν ζέρω καλὰ τὴν καοδιά της...

»Θέλω νὰ γίνη εὐτυχὴς μετὰ τὸ θάνατό μου. Θέλω νὰ μὲ ξεχάση γρήγορα. Κι' ἕνας ἀκόαοιστος. ἕνας ἄπιστος ξεχνιέται γοήγορα Πιέρ...

—Τί θὰ κάμης λοιπόν:

—Τὰ γράμματά μου θὰ γίνωνται διακρῶς φιαοιότεοα καὶ φυκρότερα. Δὲν θὰ τῆς νράψω πιὰ γιὰ τὴν ἀνάπη μας. γιὰ τὰ ὀνειοά μας. γιὰ τὸ μέλλον μας. ἀλλὰ θὰ μιλῶ μόνον γιὰ τὴν ὡραία ζωὴ ποὺ περνῶ ἐδῶ. γιὰ τὶς διασκεδάσεις μου.. Σὺ ἐξ ἄλλου, νράφοντας στοὺς δικούς σου. θὰ τοὺς περιγράφης τὴν κατάπτωσί μου. Θὰ τοὺς λές ὅτι ἔχω παραμελήσει τὶς σπουδές μου, ὅτι δὲν μ' ἐνδιαφέρουν παρὰ μόνον τὰ γλέντια καὶ τὰ ὄρνια. στὰ ὁποῖα θυσιάζω τὸ μέλλον μου καὶ τὴν ὑγεία μου.

»Ὅλα αὐτὰ θὰ διαδηθοῦν. θὰ γίνουν γνωστὰ καὶ ἔτσι θὰ πετύχη τὸ σχεδιό μου. Μένον σὺ κι' οἱ νονεῖς μου, ἀτοὺς ὁποίους θὰ φανερώσω τὴν ἀλήθεια τὴν τελευταία στιγμή, θὰ ξέοετε τὸ μυστικό μου..

Ὁ Λανζερὸν διεκόπη ἀπὸ ἕνα σπασωδικὸ βῆχα.

Ὅταν ἔβναλε τὸ μαντῆλι ἀπὸ τὸ στόμα του, ὁ Πιέρ διέκοινε σ' αὐτὸ μερικὲς κηλίδες αἷματος...

❖

Ἦταν μιὰ ὡραία ἀνοιξιάτικη μέρα ὅταν ἔνινε ἡ κηδεία τοῦ Λουΐ. Δεσμευμένοι ἀπὸ ἕνα ἱερὸ ὅρκο. οὔτε οἱ γονεῖς του οὔτε ὁ φίλος του Πιέρ φανέρωσαν τὸ ὑστεονὸ μυστικὸ τῆς ζωῆς του. Ἔτσι ὅσοι εἶχαν συνοδεύσει τὸ λείψανό του λυπόνταυσαν τοὺς δυστυχισμένους γονεῖς του. ποὺ τοὺς εἶχε πικράνει τὰ νηρατειά τους.

Ὅσο γιὰ τὴν Λεονί. αὐτὴ δὲν ἀκολούθησε τὴν κηδεία. Εἶχε φύνει ποὸ εἴκοσι ἡμερῶν νιὰ τὴν Ἰταλία. Εἶχε γίνει μάλιστα λόνος γιὰ ἕνα καλὸ συνοικέσιο μ' ἕναν ἀριστοκοά τη νέο. τὸ Σαϊντ - Ὑτιέ. («Ἕνα λαμπρὸ παιδί». ὅπως ἔλεγε κάποιος κατὰ τὴν ἐπιστροφὴ ὀπὸ τὸ Νεκροταφεῖο.

Κοὶ πρόσθεσε:

—Ὦ! Αὐτὸς δὲν ἔχει φόβο νὰ ἐξωκείλη, ὅπως ὁ ὑιακοῆτης ὁ Λουΐ...

Ζ. Σ. ΜΠΟΥΡΣΕΡΙ

◆◆

Ἑλληνικὰ ἀνέκδοτα

«Κάθε ἄνθρωπος, γράφει κάπου ὁ Ἀνατὸλ Φράνς ἔχει ἐπὶ τῆς γῆς τὸν ὡσεία του». Δὲν μποροῦμε θέβαια νὰ ἐξακοιβώσωμε κατὰ πόσον ἀληθεύει αὐτό, πάντως ἡ ἀείμνηστος Βασίλισσα Ὄλγα εἶχε τὴν σωσία της στὴν ἴδια τὴν Ἑλληνική πρωτεύουσα. Ἡ σεβαστὴ Ἀτθὶς δέσποινα κ. Λεονάρδου. ἡ ὁποία παρέλαβε στὸ ἀρχοντικό της σπίτι καὶ ἐσπούδασε τὴν διοκεκοιμένη καλλιτέχνιδα Κυβέλην Θεοδωρίδου. ἐμοιαζε καταπληκτικὰ μὲ τὴν βασίλισσα Ὄλγα.

Ὅταν ὁ βασιλεὺς εἶδε γιὰ πρώτη φοοὰ τὴν κ Λεονάρδου τυχαίως στὸν δρόμο. ἐμεινε καταπληκτος πρὸ τῆς τόσης ὁμοιότητος καὶ στραφόμενος κατόπιν πρὸς τὸν αὐλικό ποὺ τὸν συνώδευε τοῦ εἶπε:

—Δὲν ἐγνώριζα μέχρι σήμερα ὅτι ἡ βασίλισσα ἔχει μιὰ...ἀδελφὴ ἐδῶ.

ΕΤΟΣ 2ον. ◆ ΑΘΗΝΑΙ, 30 ΙΟΥΛΙΟΥ 1944 ◆ ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 310

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἰδιοκτησία — «Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ & Σια» — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5. — (4ος ὄροφος). — ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ: 29-967

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Η ΦΩΚΙΑ

Ὑπάρχουν ἀκόμα χοντρές! Καὶ μ' ὅλα τὰ σημερινὰ προβλήματα τοῦ ἐπισιτισμοῦ. Καὶ δὲν εἶνε μονάχα ποὺ ὑπάρχουν, μὰ περιφέρουν καὶ τοὺς φοβεροὺς ὄγκους τους στὶς ἀκτές. Πάνε καὶ τοὺς ζαφτίζουν στὴ θάλασσα.Μεγάλο κουράγιο, ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὶς οὐρές, ἀπὸ τὰ τράμ, ὅπου οἱ («ἐφαψίαι») βρίσκουν ἀκανείς ἐπιφάνειες γιὰ τὸν περίφημο ἠδονισμὸ τοῦ συνωστισμοῦ, καὶ ἀποκορυφώνεται μπροστὰ στὴ θάλασσα. Δὲν εἶνε μικρὸς ἡρωισμὸς νὰ παρουσιάζωνται οἱ χοντρὲς μὲ μαγιὸ ἐκεῖ κάτω, νὰ ἐκθέτουν τὶς ἀκανόνιστες ἀφροντίες καὶ τὶς πλαδαρότητές τους, σὲ θλέμμα ἀ χωρὶς οἶκτο καὶ χωρὶς ἔλεος. Γίνοι τὰ ἰλαρότητα τῶν κυμάτων, ἕνα χαμόγελο εἰρωνικό, ἀτελείωτο, σιὰ χείλια τῶν λουομένων. Δὲν ξέρω γιατὶ θεωροῦνται φαιδρὰ νούμερα, ἐνῶ εἶνε δράματα.

Ἔχουν συνιίσθηνι γι' αὐτὸ ποὺ τοὺς συμβαίνει; Ἀσφαλῶς ναί! Γιατὶ φοροῦν μαῦοα μαγιό, ποὺ ἐλαττώνουν τὴν ἐντύπωσι τοῦ ὄγκου, τὰ σφίγγουν ὅσο μποροῦν μὲ τὴ ζώνη καὶ προσπαθοῦν, μὲ μιὰ κλίσι τοῦ κορμοῦ μπροστά, ἀν ὄχι νὰ ἐξαφανίσουν —αὐτὸ εἶνε ἀδύνατο— τοὐλάχιστον νὰ κόμουν πιὸ ἥπια τὴν ἐμφάνισι τοῦ πάχους. Μάταια προφύλαξι. Πῶς θὰ κρυφτοῦν οἱ κοιλιές, τὰ ὑπερτροφικά... γαλακτοδοχεῖα; Καὶ γιατὶ νὰ κρυφτοῦν; Ἀφοῦ ἔχουν τὸν ἡρωϊσιὸ νὰ κατεβαίνουν στὴ θάλασσα πρέπει νἀκουν καὶ τὸ θάρρος νὰ παρουσιάζουν καὶ τὶς γραμμές τους στὴ φυσικὴ κατάστασί τους.

Οἱ κακομοῖρες! Ἔχουν κιθὲ μέρα στὴν ἀκτὴ μερικὰ δευτερόλεπτα πολὺ ἀσκημα. Ἡ ἀμηχανία τους, ποὺ γίνεται πάρα πολὺ αἰσθητή, προσθέτει ἀκόμα μιὰ νότα κωμική. Ὅταν διασχίζουν τὴν ἀμμουδιά, γιὰ νὰ μποῦν στὸ νερό, εἶνε ὠὰν νὰ περνάνε κάτω ἀπὸ πυροθολαρχία ὁλάκερη, ποὺ θάλλει μὲ τὶς μποῦκες ἀπάνω τους. Ἀνάμεσα σ' αὐτὲς τὶς χοντρὲς εἶνε καὶ μία ποὺ τὴν ἔκανε νὰ θγάλει φώκια. Δὲν ζέρω γιατί. Οἱ φώκιες καὶ μάλιστα μέσα στὸ νερό, στὸ στοιχεῖο τους, εἶνε ἀναμφισθήτητα κομψές. Κι' αὐτὴ ἔχει μιὰ κοιλάρα ἀνοικονόμητη. Μὰ δὲν εἶνε γιὰ κόσμο! Ὑπάρχουν κοιλιὲς σὰν ἀχλάδια, κοιλιὲς σὰ μῆλα, κοιλιὲς ποὺ πέφτουνε σὰ σακκούλα τοῦ καγκουρῦ, κοιλιὲς ποὺ φουσκώνουν ἀπότομα μονάχα σὰ μέσα καὶ μοιάζουν μὲ τὰ ζουνάοια τῶν παλιῶν κουτσαβάκηδων καὶ κοιλιὲς ποὺ ἀρχίζουν ἀμέσως κάτω ἀπὸ τὸ σαγόνι —φοβερὲς κοιλιὲς ἐννέα μηνῶν. Ἡ δική της εἶνε ἀπ' αὐτές.

Μὲ πόση ἀνακούφισι τὴ βλέπε. Ἀνὰ χάνεται κάτω ἀπ' τὸ γαλάζιο ἀτλάζι τῆς θάλασσας, ποὺ ἁπλώνει τὴν φιλάνθρωπη ἀπεραντοσύνη πὶς ἀπάνω ἀπὸ τόσες ἀσκήμιες! Εἶνε ἱστορία ὁλάκερη αὐτὸς ὁ κατιοντισμὸς τῆς κοιλιᾶς: Τὸ κυματάκι παφλάζει γύρω της καὶ τὴν κατοπίνει κατὰ δόσεις, ὡς ποὺ νὰ φτάση στὸ στῆθος, ὁπότε ἡ («φώκια») ξανοπαίνει τὴ φυσιολογική της θωριά. Εἶνε νέα ἀκόμα, μ' ἕνα νόστιμο, συμπαθητικὸ κεφάλι, μ' ὅλα τὰ καλοθρεμμένα της μάγουλα, ποὺ τώρα μόλις ἀφοῦ θουλιάζη ἡ μητρόπολι τῶν πεπτικῶν της μυστηρίων μπορεῖτε νὰ ἰδῆτε. Ὅσοι ἔτυχε νὰ παρακολουθήσουν τὸ δρᾶμα τῆς εἰσόδου της στὸ νερό, τὴν τριγυρίζουνε μὲ τὸ ἐνδιαφέρον ποὺδεικνὺν οἱ παλιοὶ Αἰγύπτιοι γύρω στὸ κρεββάτι τῶν ἀρρώστων, ποὺ τοὺς πηγαίνων στὴν ἀγορὰ γιὰ ν' ἀκούσουν τὶς συμβουλὲς τῶν ὁμοιοπαθῶν. Ὄλοι, λαμπροὶ ἄνθρωποι καὶ μ' ἐξαίρετη... ἀνατροφὴ παίρνουν γιὰ θέμα ὁμιλίας τὴν κοιλιά της:

— Νὰ μὴν πίνετε καθόλου νερό, τῆς λέγε. Πρὸ πάντων στὸ φαΐ σας οὔτε κόμπο!

—Μὰ δὲν πίνω.

—Νὰ μὴν τρῶτε ψωμί, μακαρόνια, σάλτσες. Μόνο μπιφτέκια. Καὶ νὰ ζυγίζεστε τρεῖς φορὲς τὴ ἑβδομάδα!

—Ἡ κοιλιὰ πέφτει μὲ τὸ ζύγισμα;

—Δὲ μ' ἐννοεῖτε!... Γιὰ νὰ παρακολουθήτε!...

—Κάθε πρωὶ νὰ πέφτετε μὲ τὴν πλάτη κατάχαμα, τῆς λέει ἄλλος, νὰ σηκώνετε τὰ πόδια σας ψηλά, τεντωμένα καὶ νὰ τὰ φέρνετε στὸ κεφάλι σας, ὡς ποὺ ν' ἀκουμπήσουν ἀν εἶνε δυνατόν, στὴ μύτη σας!... Εἶνε... ἁπλούστατο!

—Ξύδι, τῆς συνιστᾶ ἕνας τρίτος: Ἴσαμε ἑκατὸ δράμια ξύδι τὴν ἡμέρα!...

Καὶ τί δὲν ἀκούει. Καὶ τὶς βαθύτερες συμβουλὲς τὶς δίνουν κάτι χοντρὲς μὲ κοιλιὲς ὄχι εὐκαταφρόνητες. Δὲ φτάνει πὼς ἔχει τὸ βασανό τῆς πρέπει ν' ἀκούη κι' ὅλη αὐτὴ τὴ φιλολογία. Ἀλλὰ τὸ μεγαλύτερο τῆς δράμα εἶνε, ὅταν κάποιος ὡραῖος νεανίας, ποὺ δὲν ἔχει ἰδῆ τὴν εἰσοδό της στὸ νερό, ἀρχίζει νὰ τὴν καλλκυττάζη. Μαγνητισμένος ἀπ' τ' ὠμορφο κεφάλι της δὲν φεύγει ἀπὸ κοντά της. Κάνει γύρω της ὅλες τὶς δυνατὲς κολυμβητικὲς ἐπιδείξεις. Τὴν προκαλοῦσε. Τέλος θγῆκε, ξαπλώθηκε στὴν ἄμμο, στὴν πιὸ γοητευτικὴ στάσι, σὰ νὰ τῆς ἔλεγε:

—Ἔλατε, μὰ ἐλᾶτε, λοιπόν, ἐδῶ, κοντά μου!...

Ποῦ νὰ κοὐνηθῆ ἡ καϋμένη. Ποῦ ν' ἀφήση τὰ θαθειὰ καὶ νὰ φανερώση τοὺς ὄγκους της! Κρατοῦσε τὴν πιὸ ἀθῆογη οὐδετερότητα. Ὁ νέος λιάστηκε, ψήθηκε, καθυρδίστηκε, σὰν πασατέμπος. Ἡ κοιλαροῦ δὲν θγῆκε, παρὰ μονάχα σὰν θεβαιώθηκε πὼς ὁ νέος; εἶχε πάρει ἀπελπισμένος τὸ λεωφορεῖο. Καὶ θγῆκε μὲ τὸ πετσὶ χιλιοζαρωμένο, ἀπὸ τὸ μούσκεμα, κορινθιακὴ σταφίδα. Τὴν ἀμοιρη! Τὴ λυπήθηκα.

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ
Τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Τὰ ψηστικὰ

Μὲ τ' ἄλλα μέτρα τὰ σοφὰ τ' ἀγορανομικὰ
ποὺ τὸ κοινὸν πολὺ συχνὰ ὠφέλησαν σπουδαίως
διατιμήσεις ἔθαλαν καὶ εἰς τὰ ψηστικὰ
ποὺ πῆραν τὸν ἀνήφορο κι' ἐκεῖνα τελευταίως.
Τόσο θὰ δίνης ἐὰν θὲς νὰ ψήσης ἕνα μποῦτι
τόσο τοῦ φούρνου ὁ ἰχθὺς, καὶ τόσο οἱ πατάτες
τόσο τὰ κολοκύνθια ,καὶ τόσο τὸ κουρκοῦτι
Κι' ἂς τὸχουνε ὑπ' ὀφει τους τῶν φούρνων οἱ πε- (λάτες.

Ὡρίσθηκαν τὰ ψηστικά, μ' ἕνα χαρτὶ μὲ βοῦλες.
Διαταγὴ αὐστηράτατη, μὲ ὑπογραφὴ καὶ στάμπα
καὶ μόνον οἱ ὑπάλληλοι τῶν φούρνων μὲ τὶς βοῦλες
κάθε θραδιὰ στὰ σκοτεινὰ θὲ νὰ τὰ «ψήνουν» τζά- (μπα.

Τὰ παγωτὰ

Καὶ τώρα ἴχνη μερικὰ βροσιᾶς ἀναζητοῦντες
τῶν φούρνων ἂς ἀφήσουμε τὸ ζέον περιβάλλον
καὶ ἂς ἀρχίσουμε μαζύ, λοιπόν, συνομιλοῦντες
καὶ λίγο περὶ παγωτῶν, μικρῶν τε καὶ μεγάλων
Πολὺ τὰ ὑπερτίμησαν τὰ ζαχαροπλαστεῖα
τρία ἑκατομμύρια, ἡ κρέμα ἢ ἡ κασσάτα
ποὺ τὰ σερβίρουν εὐγενῶς στὴ λίγη πελατεία
σὲ ποτηράκια μινιατοὺρ κι' οὐδέποτε γεμᾶτα...
Ὀρθῶς δὲ παρετήρησεν εἰς κύριος προχθὲς
ὅστις, φαγὼν ἓν παγωτόν, ἀκούσθηκε νὰ λέη:
«Δροσίζει τ' ἀφιλότιμο, αὐτὸ εἶν' ἀληθές.
Μὰ τὴ στιγμὴ τῆς πληρωμῆς τὸ παγωτό... σὲ καίει!

Τὰ καφενεῖα

Τώρα ποὺ ἀναψαν γερὰ οἱ φλόγες τοῦ πολέμου
τὰ καφενεῖα φυσικὰ πληρώνουν τὴ νύφη

Στὰ τραπεζάκια γύρωθεν τί γίνεται, θεέ μου,
μὲ τῶν προχείρων στρατηγῶν τὰ ἐμβριθῆ τὰ στίφη.
Πόλεις, χωρία, ποταμοί, Εὐρώπης καὶ Ἀσίας
ὅλ' ἀναφέρονται ἐκεῖ καὶ ἀλληλομιγνύονται
διὰ λαμπρᾶς καὶ θαυμαστῆς ὀντως τοπογνωσίας
καὶ γεωγράφοι οἱ Ἕλληνες λαμπροὶ ἀποδεικνύονται

Κι' ὁ Ἕλλην ποὺ δὲν ἤξερε ποῦ πέφτει τὸ Μενίδι
κι' ἀπὸ Ἀθήνα εἰς Βάρκιζαν ἠγνόει τὸ πῶς πᾶν
Ξέρει μὲ δευτερόλεπτα καὶ σᾶς τὸ λέει ἠδὴ
πόση εἶνε ἡ ἀπόστασις Χαθὰν—Σαϊπάν!

Διαδόσεις

Στὰς τόσας του τὰς ἀρετὰς τὰς λίαν θαυμασίας
εἶνε ὁ Ἕλλην, κύριοι, δεινὸς διαδοσίας,
δι' ὁ καὶ ὀργιάζουνε αἱ διαδόσεις τώρα
δέκα περίπου τὸ λεπτὸ καὶ κίλιες δυὸ τὴν ὥρα.
Πράγματα ἀκοῦτε ἀπίστευτα κι' ἀπίθανα ἐοχάτως
μὲ διαδόσεις φοβερὰς εἴν' ὁ ἀὴρ γεμάτος
ποὺ σοῦ τὶς λέν προσθέτοντες: «Ναί, ναί. Εἶνε ἀλή- (θεια».

κι' ὕστερ' ἀποδεικνύονται βεβαίως παραμύθια.
Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ ἕνα σύστημα ἐφήρμοσα σοφό.
Στὶς διαδόσεις τὶς πολλὲς δὲν κάνω τὸν κουφό.
ἀκούω τί διαδίδεται, τί λέγεται, τί ψήνεται
Νὰ ξ

Τά δράματα τῆς ΚΑΡΔΙΑΣ

Ὁ τάφος μὲ τοὺς μενεξέδες

Τί ὡραῖο πρᾶγμα ποὺ εἶνε ἡ ἐξοχή. Ὅταν βρίσκωμαι στὴν ἐξοχὴ αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτό μου νὰ ξανανοιώνη... Ἤμουν ἐνθουσιασμένη ποὺ βρισκόμουν στὴν ἐξοχὴ ἔπειτα ἀπὸ τὴν πρόσκλησι τοῦ φίλου μου Ζάκ νὰ περάσω μερικὲς μέρες στὴ μικρή του ἔπαυλι.

Καθὼς προχωρούσαμε ἀνάμεσα στὸ δάσος τῶν πεύκων, παρατήρησα ὅτι ὁ φίλος μου δὲν πρόσεχε τὰ λόγια μου, ἀλλὰ κύτταζε δεξιά, σὰν κάτι νὰθελε νὰ διακρίνη ἀνάμεσα στὰ δέντρα.

—Τί κυττάζεις; τὸν ρώτησα.

Σταμάτησε ἀπότομα καὶ μοῦ εἶπε:

—Εἶν' ἀργὰ πιὰ καὶ θὰ ἔχη φύγει. . Ἔλα ἀπ' ἐδῶ...

Προχωρήσαμε λίγο μέσα στὰ δέντρα καὶ φτάσαμε ἑξαφνα μπρὸς σ' ἕναν ἁπλὸ τάφο: ἕνα τετράπλευρο σχῆματισμένο ἀπὸ μισοχωμένα στὴ γῆ τοῦβλα κι' ἕνας ζύλινος σταυρὸς στὸν ὁποῖο ἦταν γραμμένο ἕνα ὄνομα: Ζὰν Βαρντιέ. Ἐπάνω ὅμως στὸν ἀπέριττο ἐκεῖνον τάφο, μιὰ ἀγκαλιὰ φρεσκοκομμένοι ὁλόδροσοι μενεξέδες ἦσαν σκορπισμένοι.

— Τί τάφος εἶν' αὐτός; ρώτησα τὸ φίλο μου.

—Εἶνε ἡ μικρὴ ἱστορία τοῦ τόπου μας. Θέλεις νὰ σοῦ τὴν διηγηθῶ; Κάθισε κι' ἄκουσε.

Καθίσαμε δίπλα στὸν τάφο κι' ὁ φίλος μου μοῦ διηγήθηκε τὴν παρακάτω θλιβερὴ ἱστορία:

— Τὸν Ζὰν Βαρντιὲ εἶχε γνωρίσει ἡ δεσποινὶς Ἀντριὲν Μπελιὲρ ὅλως τυχαίως. Μία μέρα γύριζε στὴν ἐπαυλί της, ποὺ βρισκόταν ἐδῶ κοντά, μὲ τοὺς γονεῖς της, ὅταν τὰ ἄλογα τοῦ ἁμαξιοῦ των ἀφηνίασαν τόσο, ὥστε ὁ ἁμαξᾶς δὲν μποροῦσε νὰ τὰ συγκρατήση. Ὁ δρόμος ἦταν ἀσχημος καὶ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ὁ γκρεμὸς τόσο βαθύς, ὥστε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ κινδύνευαν νὰ τσακισθοῦν ὅλοι τους.

»Ἐξαφνα ὁ Ζὰν Βαρντιὲ παρουσιάσθηκε στὴ μέση τοῦ δρόμου καὶ μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς του ὥρμησε, ἄρπαξε τὰ χαλινάρια τῶν ἀλόγων καὶ κατώρθωσε νὰ τὰ συγκρατήση.

»Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Μπελιέρ, καθὼς καὶ ἡ κόρη τους κατέθηκαν ἀπὸ τὸ ἁμάξι κι' εὐχαρίστησαν θερμὰ τὸν Ζὰν γιὰ τὴν ἀνέλπιστη βοήθειά του. Αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη γνωριμία τῶν νέων.

»Ἡ Ἀντριὲν Μπελιὲρ ἦταν μιὰ ὡραιοτάτη νέα μόλις εἰκοσι ἐτῶν, μοναχοκόρη καὶ πλουσία κληρονόμος. Ρωμαντικὴ ἐκ φύσεως, φοβόταν τοὺς γάμους ποὺ γίνονται ἀπὸ συμφέρον ἢ κατόπιν συνοικεσίου κι' ὀνειροπολοῦσε ἕναν θερμὸ ἔρωτα.

»Ὅσο γιὰ τὸν Ζὰν Βαρντιέ, ἦταν γυιὸς ἑνὸς ἐπίπτου δασῶν κι' ἔμενε μὲ τὸν πατέρα του σ' ἕνα μικρὸ σπίτι στὴ μέση τοῦ δάσους γιὰ λόγους ὑγείας. Ἦσαν ἀρκετὰ εὔποροι.

»Λένε ὅτι πολλὲς φορὲς ὁ ἔρωτας γεννιέται ἀπὸ μιὰ ματιά, σὲ μιὰ στιγμή. Φαίνεται ὅτι αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια γιατὶ ὅταν ὁ Ζὰν γύρισε σπίτι του ἐκείνη τὴν ἡμέρα ποὺ συνάντησε τὴν Ἀντριέν, ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος. Δειλὸς ὅμως καὶ μελαγχολικός, ὅπως ἦταν ἐκ χαρακτῆρος, δὲν φανέρωσε τίποτα σὲ κανένα κι' ἔκρυψε μέσα του τὸ αἴσθημά του.

*

»Κατὰ τὰ τέλη Μαΐου εἰς τὴν ἔπαυλι τῶν Μπελιὲρ δόθηκε μιὰ γιορτὴ γιὰ τὰ γενέθλια τῆς Ἀντριέν. Ἦσαν προσκαλεσμένοι πολλοὶ νέοι, μεταξὺ τῶν ὁποίων οἱ γονεῖς τῆς νέας ἐλπίζαν ὅτι ἡ κόρη τους θὰ διάλεγε τὸν μέλλοντα σύζυγό της. Ἀπὸ εὐγένεια εἶχαν ἐπίσης προσκαλέσει καὶ τὸν Ζὰν Βαρντιέ. Ὁ Ζὰν ἐπῆγε ἔπειτα ἀπὸ πολλοὺς δισταγμοὺς κρατῶντας ἕνα ὡραῖο μπουκέτο μενεξέδες.

»—Τί ὡραῖοι ποὺ εἶνε αὐτοὶ οἱ μενεξέδες! ξεφώνισε ἡ Ἀντριέν. Ἂν ξέρατε πόσο τοὺς ἀγαπῶ.

»Ὁ Ζὰν τῆς πρόσφερε τὸ μπουκέτο χωρὶς ν' ἀπαντήση τίποτε. Ὅλη τὴ βραδυὰ ἐκείνη ἦταν σκεπτικὸς κι' ἔφυγε πρῶτος ἀπ' ὅλους.

»Ἀπὸ τὸ ἄλλο πρωὶ κάθε μέρα μυστηριωδῶς ἐφθανε στὴν Ἀντριὲν ἕνα μεγάλο μπουκέτο μενεξέδες. Ἐκείνη προσπαθοῦσε νὰ φαντασθῆ τὸν ἀποστολέα. Καὶ ὁ νοῦς της πήγαινε στὸν Ζὰν Βαρντιέ. Ἐκείνος τῆς εἶχε φέρει γιὰ πρώτη φορὰ ἕνα μπουκέτο μενεξέδες. Ἦταν ἄραγε σύμπτωσις ἢ αὐτὸς ἦτο ὁ πραγματικὸς ἀποστολεὺς τῶν μενεξέδων; Ἡ Ἀντριὲν θὰ ἤθελε νὰ τὸ μάθαινε αὐτό, ἀλλὰ πῶς νὰ τὸ κατορθώση; Ὁ Ζὰν δὲν εἶχε ξαναπάει στὴν ἔπαυλι καὶ ἀπὸ τότε δὲν τὸν εἶχε ξαναιδῆ.

»Πέρασε ἔτσι ἕνας χρόνος. Ὅταν ἔφτασε πάλιν ἡ ἀνοιξις, ἕνα πρωὶ τὸ ἴδιο παιδὶ παρουσιάσθηκε στὴν ἔπαυλι μ' ἕνα μπουκέτο μενεξέδες «γιὰ τὴ δεσποινίδα». Ὅταν ἔλαβε τὸ πρῶτο μπουκέτο ἡ Ἀντριὲν ἔνοιωσε δύο δάκρυα νὰ κυλοῦν στὰ μάγουλά της. Κάθε πρωὶ τὸ παιδὶ ἔφερνε τακτικὰ ἕνα μεγάλο μπουκέτο, ὡς που μιὰ μέρα δὲν φάνηκε. Οὐτε τὴν ἄλλη ἡμέρα παρουσιάσθηκε. Ἡ Ἀντριὲν ἐκείνες τις δυὸ ἡμέρες ἦταν μελαγχολικὴ κι' ἀμίλητη. Γιατὶ εἶχε διακοπῆ ἔτσι ἀποτόμως ἡ ἀποστολὴ τῶν μενεξέδων;

»Τὸ δεύτερο βράδυ ἕνας ἐπισκέπτης εἶπε ξαφνικὰ στὸν κ. Μπελιέρ:

»—Ἀλήθεια, μάθατε γιὰ τὸν Ζὰν Βαρντιέ, τὸν νέο ποὺ σᾶς εἶχε σώσει ὅταν ἀφνίασαν τὰ ἄλογα τοῦ ἁμαξιοῦ σας; Πέθανε χθὲς τὸ πρωΐ...

»—Πῶς; Πέθανε! ρώτησε ὁ κ. Μπελιέρ. Ἀ! τὸν καϋμένο, τόσο νέος! ..

»—Δὲν ἦταν καλὰ στὴν ὑγεία του... Ἔπειτα φαίνεται ὅτι κάποια ἐρωτοδουλειὰ ἦταν στὴ μέση... Κάποιο κρυφὸ μαράζι... Ἔγινε χθὲς τὸ πρωΐ ἡ κηδεία του. Ἡ μόνη του ἐπιθυμία ὑπῆρξε νὰ σκεπάσουν τὸ λείψανό του μὲ πολλοὺς-πολλοὺς μενεξέδες...

»Ἡ Ἀντριὲν ἤξερε τώρα ποιός ἔστελνε τοὺς μενεξέδες Ἔφερε τὸ χέρι της στὴν καρδιά της κι' ἔπεσε λιπόθυμη...

»—Ἔχουν περάσει ἀπὸ τότε δέκα χρόνια.

Ἡ Ἀντριὲν ἔμεινε ἀνύπαντρη.

Κάθε ἄνοιξι, ἔρχεται ἐδῶ στὸν ἥσυχο αὐτὸ τάφο ὅπου ἀναπαύεται ὁ Ζὰν Βαρντιέ, καὶ κάθε πρωὶ σκορπίζει ἐπάνω μιὰ ἀγκαλιὰ δροσεροὺς μενεξέδες.

Ὅλοι ἐδῶ γύρω γνωρίζουν τὴ θλιβερὴ αὐτὴ ἱστορία κι' ὅταν ἀπὸ μακρυὰ διακρίνουν τὴν Ἀντριὲν κα θιαμένη πλάϊ στὸν τάφο, λοξοδρομοῦν γιὰ νὰ μὴ τὴν ἀνησυχήσουν. Ἡ καϋμένη ἡ νέα... Ἀνταποδίδει στὸ νεκρὸ τὰ ἄνθη ποὺ τῆς ἔστελνε καὶ ποὺ τόσο ἀγαποῦσε. Στολίζει τὸν τάφο του μὲ μενεξέδες. Εἶνε ἡ χήρα ἑνὸς νεκροῦ ποὺ δὲν ὑπῆρξε αὐζυγός της, οὔτε κἂν ἐραστής της.

ΠΩΛ ΡΟΥΖΕ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ντιζέριος

Ἐοχάτως σμήνη νεαρῶν σαχλοερωτιδέων
τὸ γόητρόν μοι ἀπειλοῦν φρικτῶς κι' ὑπὲρ τὸ δέον,
καθ' ὅσον εἰς τὸν ἔρωτα λαμπρῶς νεωτερίζουν
καὶ μοδερνῶδη ἀσματα ἀτὰς νέας ἀσματίζουν.
Κάγὼ λυοῶῶ ἐκ τῆς ὀργῆς καὶ γίνομαι θηρίον,
μανθάνων δὲ τὰ τρόπαια αὐτῶν τῶν ντιζερίων
οἰκτιρῶ πάσας τὰς γυνάς, αἱ ἄνευ προσκομμάτων
ῥιπτονται νῦν εἰς ἔρωτας λυσωδεις μετ' ἀσμάτων
'Ἀλλ' ἀντιληφθησόμενος τὰ θέλγητρα τὰ τόσα
ἀτινα κρύπτει ἡ μυσαρὰ μελωδικῶδης γλῶσσα,
ἐσκέπτην χεῖρα φιλικὴν καὶ πρὸς αὐτὴν νὰ τείνω
κι' εὐθέως ἀπεφάισον ντιζέριος νὰ
(γίνω.
Ἐξέμαθον ταγκίδια, φοξίδια καὶ ἄλλα
ὁπότε ἀκαθεκτότατος καὶ πάνοπλος τὰ
πλησίασον ἐν θηλυκὸν οἰκτρῶς προ-
(μάλα
κι' ἐν ἄσμα τῆς ἀνέμελψον γλυκὺ καὶ
(κλητιῶδες.
Πλὴν—φεῦ!—καθὼς ἠσμάτιζον μὲ ἀπει-
(μοδερνῶδες.
ἡ νεαρὰ μ' ἐποίησε τὸν δύστηνον ρε-
(ρον καϋμόν
—Βγάλε, ὦ γέρων, ἔκραζε, εὐθέως τὸν
(ζίλιον.
Μετέπειτα δ' ὑψώσασα κομψῶδες ἀλε-
(σκασμόν!...
μιὰν ὀμβρελέαν μοῦδωσε σφοδρέως
(ζήλιον
(τηλικοῦτην
πού ἡ σοφὴ ἡ κάρα μου ἐγένετο...
(κουρκοῦτιν!...

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΤΕΧΝΗΤΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ

Τὸ δαῦμα τοῦ Μικιμότο

Πρὶν ἀπὸ πενῆντα περίπου χρόνια ἕνας Ἰάπων ἄρχισε νὰ κάνη διάφορα πειράματα πάνω σὲ στρείδια, μὲ τὴν ἐλπίδα ν' ἀποχτήση τεχνητὰ μαργαριτάρια. Στὰ 1898 τέλος κατάφερε αὐτὸ ποὺ ζητοῦσε. Ἀπὸ ἐπιστημονικὴς ἀπόψεως ὁ θρίαμβός του ἦταν μεγάλος. Ἀπὸ οἰκονομικῆς ὅμως ἦταν ἀποτυχία γιατὶ τὰ μαργαριτάρια ποὺ ἔβγαλε εἶχαν σχῆμα ἀκανόνιστο Μ' ὅλα ταῦτα δὲν ἔχασε τὸ θάρρος του. Μὲ τὸ πεῖσμα ποὺ χαρακτηρίζει τοὺς Ἰάπωνες ἐξακολούθησε τὰ πειράματά του καὶ μόλις τὸ 1913 κατάφερε νὰ φτιάση μαργαριτάρια τελείως σφαιρικά. Σήμερα χιλιάδες Ἰαπώνων ζοῦν ἀπὸ τὴν βιομηχανία τῶν ψεύτικων μαργαριταριῶν, τῆς ὁποίας τὴν ἀποκλειστικὴ ἐκμετάλλευσι σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο ἔχει ἡ Ἰαπωνία.

Τὰ μικρὰ στρείδια συλλέγονται κατὰ χιλιάδας στὶς ἀκτὲς τῆς νήσου Χόντο, καὶ κυρίως στὸν κόλπο τοῦ Ἄγκο, ἀπ' ὅπου μεταφέρονται στὶς ἀπέραντες δεξαμενὲς τοῦ Μικιμότο καὶ παραδίδονται στοὺς εἰδικοὺς «χειρουργους». Ἀπὸ τὰ στρείδια αὐτὰ πρόκειται νὰ βγοῦν τὰ τεχνητὰ μαργαριτάρια. Ἂν καὶ οἱ Ἰάπωνες κρατοῦν μυστικὸ —γιὰ λόγους ευνοήτους— τὸν τρόπο τῆς κατασκευῆς τῶν μαργαριταριῶν, εἶνε σχεδὸν γνωστὲς οἱ φάσεις αὐτῆς τῆς βιομηχανίας. Οἱ εἰδικοὶ ἐπιστήμονες πιστεύουν πὼς τὸ μαργαριτάρι εἶνε δημιούργημα ἑνὸς κόκκου ἄμμου ἢ καὶ ἑνὸς παρασίτου, ποὺ μπῆκε μέσα στὸ στρείδι. Μόλις λοιπὸν τὸ στρείδι αἰσθανθῆ μέσα του αὐτὸ τὸ ξένο σῶμα ἐκκρίνει ἕνα ὑγρὸ ποὺ πήζει καὶ μεταβάλλεται βαθμιαίως σὲ μαργαριτάρι. Ἡ μεγάλη ἐπιτυχία τῶν Ἰαπώνων ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι κατορθώνουν νὰ δημιουργήσουν μέσα στὸ στρείδι μιὰ τεχνητὴ κύστι. Καταλαβαίνετε πόσην προσοχὴ ἀπαιτεῖ αὐτὴ ἡ λεπτὴ χειρουργικὴ ἐπέμβασι. Εἰδικοὶ ἐξησκημένοι τεχνῖτες κόβουν ἕνα μέρος ἀπὸ τὸ κρέας τοῦ στρειδιοῦ καὶ σχηματίζουν ἀπ' αὐτὸ μιὰ κύστι, μέσα στὴν ὁποία τοποθετοῦν μερικὸ μαργαριτόριζα μυδιοῦ. Συγχρόνως θάζουν καὶ τὸ ἀνάλογο φάρμακο γιὰ νὰ κλείση ἡ μικρὴ αὐτὴ πληγή. Οἱ Ἰάπωνες εἶνε ἴσως οἱ μοναδικοὶ ἄνθρωποι στὸν κόσμο ποὺ μποροῦν ν' ἀφοσιωθοῦν σὲ μιὰ ἐργασία τόσο λεπτή, ὅταν ἀναλογισθῆ κανεὶς πόσο μαλακὴ καὶ γλοιώδης εἶνε ἡ οὐσία τοῦ στρειδιοῦ.

Μετὰ τὴν ἐγχείρησι τὰ στρείδια μεταφέρονται καὶ πάλιν στὴ θάλασσα, σ' ἄλλες δεξαμενές, οἱ ὁποίες πρέπει νὰ εἶνε ἀπολύτως καθαρές, χωρὶς τὸ παραμικρὸ φῶκι. Τὰ στρείδια αὐτὰ εἶνε πλέον ἀρκετὰ πολύτιμα ἀφοῦ ἐγκυμογοῦν διὰ τῆς βίας μαργαριτάρια

Στὶς δεξαμενὲς αὐτὲς μένουν ἐξῆ περίπου χρόνια. Μεγαλώνουν καὶ μαζὶ μὲ αὐτὰ μεγαλώνει καὶ ἡ κύστις, ἡ ὁποία παίρνει σιγὰ-σιγὰ μορφὴ μαργαριταριοῦ. Ἑνὸς μαργαριταριοῦ ποὺ ἔχει μόνον μαργαρῶδες περίβλημα, ἐνῷ ἐσωτερικῶς ἡ οὐσία του εἶνε ευτελής.

Ὅλα ὅμως τὰ μαργαριτάρια αὐτὰ δὲν εἶνε ἐμπορεύσιμα. Τὰ περισσότερα ἀπ' αὐτὰ εἶνε θαμπὰ καὶ μοιάζουν μὲ κοινοὺς χωματένιους βώλους. Ἄλλα πάλι εἶνε τόσο φυσικὰ ποὺ δύσκολα τὰ διακρίνει κανεὶς ἀπὸ τὰ ἀληθινά. Στὴ βιομηχανία αὐτὴ ἡ τύχη παίζει μεγάλο ρόλο. Τὰ χταπόδια καὶ μιὰ ἐπιδημία γνωστὴ μὲ τὴν ὀνομασία «πράσινο νερὸ» μποροῦν μέσα σὲ μικρὸ χρονικὸ διάστημα νὰ καταστρέψουν ὅλα τὰ στρείδια τῶν δεξαμενῶν.

Ὅ,τι ὅμως καὶ νὰ συμβῆ, κατὰ μέσον ὅρον, πέντε ὁλόκληρα ἑκατομμύρια στρείδια θυσιάζονται ἐτησίως γιὰ τὴ βιομηχανία αὐτή. Καὶ καταλαβαίνετε ὅτι φτάνουν καὶ παραφτάνουν γιὰ νὰ καλύψουν τὶς ἀνάγκες τῶν ὡραίων γυναικῶν τῆς ὑφηλίου.

Αὐτὴ εἶνε μὲ λίγα λόγια ἡ βιομηχανία τῶν τεχνητῶν μαργαριταριῶν, τῆς ὁποίας τὴν ἀποκλειστικὴ ἐκμετάλλευσι σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο ἔχει ἡ Ἰαπωνία.

Καὶ ἡ τεραστία αὐτὴ ἐπιχείρησι εἶνε ἔργον ἑνὸς καὶ μόνον ἀνθρώπου, τοῦ Μικιμότο, ποὺ ἀπὸ πλανόδιος μανάβης στὰ νεανικά του χρόνια κατέληξε σήμερα ἕνας ἀπ' τοὺς μεγαλυτέρους «μαργαριταρολόγους» — πῶς ἀλλοιῶς νὰ τὸν πῆ κανείς; — τῆς Ἰαπωνίας.

Δ. ΨΑΘΑ

Γαμπρὸς δραπέτης

Ὅλα ἦσαν ἐν τάξει σ' ἐκεῖνο τὸ χαμηλὸ καὶ ταπεινὸ σπιτάκι. Εὐτυχὴς ὁ γαμπρός. Πανευτυχὴς ἡ νύφη. Ἔλαμπε ἀπὸ χαρὰν ἡ πεθερὰ καὶ οἱ προσκαλεσμένοι ποὺ κατάπλεαν με προθυμία, ἐμυρίζοντο ἀρώματα κρεάτων καὶ ψαριῶν εἰς τὴν ἀτμόσφαιρα κι' ἦσαν οἱ εὐτυχέστεροι ἀπ' ὅλους. Ἐφ' ᾧ καὶ δὲν εἴχανε καμμιὰ δυσκολία νὰ ἐκφράζουν τὸν θαυμασμό τους γιὰ τὴν καλλονὴ τῆς νύφης καὶ νὰ συγχαίρουν τὸν γαμπρὸ γιὰ τὴν θαυμασία ἐκλογή του.

—Κούκλα εἶνε.

—Θαῦμα!

—Ἔκτακτη, νὰ μὴν ἀβασκαθῆ.

Βέβαια ἡ ὑπερβολὴ συγχωρεῖται κι' ἐπιβάλλεται μάλιστα, σ' αὐτὲς τὶς περιστάσεις. Πολὺ περισσότερο ὅταν ἐμπνέεται ἀπὸ μυρουδιὲς ποὺ διαχύνονται στὴν ἀτμόσφαιρα. Ἀπὸ σπκοτάκια καὶ τὴ γαρδούμπα. Ἐμεῖς ὅμως, οἱ ταλαίπωροι, ποὺ δὲν προκείται νὰ γευθοῦμε τ' ἀγαθὰ τοῦ μαυραγορίτικου αὐτοῦ γάμου, ἐχομε ὑποθέτω, τὸ δικαίωμα νὰ εἴμαστε ἀντικειμενικοὶ εἰς τὴν περιγραφὴ τῆς νύφης:

Ψηλὴ καὶ γκαμπλοειδής. Μιὰ μύτη ξεκινοῦσε ἀπ' τὶς ρίζες τῶν φρυδιῶν καὶ κατέβαινε σὰν γερανὸς ἐπάνω ἀπ' τὸ στόμα της Τ' αὐτιά της ἁπλωμένα ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἀλλὰ ἐπιμελῶς σκεπασμένα ἀπ' τοὺς κατσαροὺς καταρράχτες τοῦ περμανάντ. Δόντια σκεπαρνοειδὴ ποὺ ἔδιναν μιὰ γοητεία στὸ χαμόγελό της. Στὰ μάτια ρυτίδες καὶ στὰ μάγουλα λακκάκια. Εἶχε μιὰ ἀσχήμια συμπαθέστατα ἀποκρουστικὴ καὶ τρόπους εὐγενέστατα κωμικούς. Ἔλεγε «μὲ τὸ μπαρδόν», περπατοῦσε ἁπλώνοντας σὲ ναζοειδεῖς κινήσεις τὶς χεροῦκλες της κι' ἔσερνε μὲ θάρρος τὸ νυφικό της, ἀγορασμένο ντάγκα-ντάγκα, ποιός ξέρει πόσα δισεκατομμύρια. Τοὺς τριανταπέντε Μαΐους της τοὺς ἔφερε μὲ χάρι ὀπως καὶ τ' ἀσπρα γάντια καὶ τὰ κάτασπρα παπούτσια ποὺ ἐπλήρωσε ὁ μαυραγορίτης γεννήτοράς της ποιός ξέρει πόσα ἑκατομμύρια.

Καὶ ὁ γαμπρός;

Μεγάλη λεθεντιά. Μουστακάκι, κουστουμάκι, παπουτσάκι, ἀλυσσιδίτσα. Κι' ἐπαιρνε προῖκα, ἀν ἀγαπᾶτε : Φασόλια διακόσες ὀκάδες. Ρεβύθια ἑκατὸ πενῆντα ὀκάδες. Κουκιὰ ὀγδόντα ὀκάδες. Λάδι πέντε τενεκέδες. Διακόσια αὐγὰ κι' ἕνα βαρελάκι κρασί, ἀνέρωτο, καμμιὰ ἑκατοστὴ ὀκάδες. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ ἱππότης δὲν παντρευόταν γιὰ τὴν προῖκα:

—Μπᾶ!

—Ἔ, εἶν' ἐν τάξει καὶ ἡ προῖξ.

—Ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ τὴν δεσποινὶς Τασούλα καὶ ἀσκέτως τῆς προῖξ θὰ τὴν ἐπαντρευόμουν ὁπωσδήποτε. Καθ' ὅσον ὅλο τὸ πᾶν σὲ μιὰ γυναῖκα ποὺ θὰ πάρης εἶνε ἡ καρδιά. Τὸ ὄσπριο τὸ πουλᾶς, τὰ λεφὰ τὰ τρῶς, ἡ γυναῖκα θὰ σοῦ μείνη. Μὲ τὸ μπαρδόν, νομίζω, δηλαδή...

Μαυραγορίτης κι' ὁ Μητσάκης ὁ γαμπρός, ψωμαλέος ὅμως, κάτι σοῦ εἶπον καὶ μοῦ εἶπες, μεσιτείες, μικροπράγματα. Κατὰ δύναμιν πολλοῦσε ὁ ἄνθρωπος καὶ κατὰ δύναμιν εἰσέπραττε. Ἂν μποροῦσε νὰ σοῦ πάρη τὸ σακκάκι θὰ σοῦ τῶπαιρνε εὐχαρίστως ἀν φυσικὰ δὲν εἶχαν προλάβει πρὶν ἀπ' αὐτὸν ἄλλοι συνάδελφοί του ἐξυπνότεροι.

Ἀλλὰ ἐπάνω κεῖ —λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ μυστήριο— προέκυψε ξαφνικὰ ζήτημα σοβαρό.

—Ἄκουσε πεθερέ.

—Λέγε γαμπρέ.

—Ξέρεις τὴν Τασούλα τὴν ἀγαπάω.

—Κι' ἐκείνη σ' ἀγαπάει.

— Ἀλλὰ ἀσκέτως τὰ αἰσθήματα πρέπει νὰ κανονίσωμε τὸ ζήτημα. Τὰ αἰσθήματα αἰσθήματα καὶ ἡ προῖξ προῖξ. Ὅλος ὁ κόσμος ντραβερίζεται μὲ λίρες καὶ τὰ ὄσπρια δὲν εἶνε προῖξ. Ἀντιλαμβάνεσαι. Ὡς τώρα εἶχαν τὴν ἀξία τους ἀλλὰ αὐριο τελειώνει ὁ πόλεμος καὶ τί νὰ τὰ κάνω γώ τὰ φασόλια καὶ τὰ ρεβύθια;

—Καὶ τί θέλεις;

—Λίρες

—Καὶ ποῦ νὰ τὶς βρῶ τὶς λίρες, γαμπρέ;

—Ἄστα τώρα, πεθερέ. Βαστιέσαι γερὰ κι' ἂν δὲν θαστιώσουν, δὲν θὰ ἐπέμενα. Μιὰ κόρη τὴν ἔχεις. Ἕνα γαμπρὸ θὰ κάνης. Μέτρα μου πενῆντα λίρες νὰ διατάξω τὸν παπᾶ νὰ βαρέση κλαπατζίμπανα.

—Τρελλὸς εἶσαι, γαμπρέ;

—Ὄχι, πεθερέ.

—Καὶ τώρα μοῦ τὰ λές;

—Τί τώρα, τί χτές.

Τὸ ζήτημα ἐτέθη μὲ τρόπο ἀδιάλλακτο. Κι' ὁ πεθερὸς συγκατετέθη.

Ἄρχισε ὁ παπᾶς τὴν ψαλμῳδία. Ἐπῆρε ἡ νύφη τὸ ὕφος τὸ ἀπόκοσμον ποὺ παίρνουν ὅλες οἱ νύφες τοῦ κόσμου τὴν κρίσιμη αὐτὴ στιγμή. Ἐπῆρε κι' ὁ γαμπρὸς τὸ ὕφος τὸ μακρόθυμον ποὺ παίρνουν ὅλοι οἱ γαμπροὶ τοῦ κόσμου τὴν ὥρα τοῦ μυστηρίου. Κι' ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ γιὰ νὰ δείξη τὴν εὐτυχία του μειδιοῦσε κι' ἔκλεινε τὸ μάτι σὲ κανέναν. Κι' ἄξαφνα...

—Ὦ, κ. πρόεδρα!

—Τί;

—Λέει τοῦ παπᾶ νὰ σταματήξη.

—Γιατί;

—Ἔρχεται καὶ μὲ βρίσκει καὶ μοῦ λέει πάλι νὰ τοῦ μετρήσω τὶς λίρες πρῶτα. Βρὲ ἀμάν, βρὲ παιδάκι μου, στὶς ὑποσχέθηκα, κάτσε νὰ τελειώση τὸ μυστήριο, ὄχι μοῦ λέει, θὰ μοῦ πῆς σκάσης. Βρὲ ἀμάν, βρὲ παιδί μου, κάτσε καὶ δὲν τὶς ἔχω σπίτι μου, αὐριο τὶς παίρνεις. Ὄχι, μοῦ λέει, αὐριο θὰ εἶνε ἀργά. Καὶ ἐπειδὴς δὲν τὶς εἶχα, μοῦ λέει ὁτι δὲν μπορῶ νὰ κάνω τὸ μυστήριον. μ' ἔπιασε ἡ καρδιά μου. Καὶ μᾶς παρατάει σύζυλους καὶ φεύγει.

Ἐννοεῖται ἐβούντζε ὁ κόσμος. Πέφτει λιπόθυμη ἡ νύφη, νερά, φάσκα οἱ καλεσμένοι, τρεχάματα, ἀναστάτωσι, κουτσομπολιά, κακό.

Ἀκοῦει τὸ δικαστήριο τὴν ἱστορία. Καὶ ἀντιμετωπίζει τὸ πρόβλημα. Εγινε γάμος; Εἶνε παντρεμμένος ὁ γαμπρός; Ἐκόρεψε τὸν Ἡσαΐαν; Στὸ τέλος ἐπιφυλάσσεται ν' ἀπαντήση καὶ ὁ γαμπρὸς ἐπιφυλασσεται νὰ συνεχίση τὸ μυστήριο μέχρι καταβολῆς τῶν πενῆντα λιρῶν — ντάγκα ,ντάγκα...

Καὶ οἱ ἀκούσαντες ἐφιλοσόφησαν

—Μεγάλα καὶ θαυμαστὰ τὰ ἔργα, τὰ ἤθη καὶ τὰ ἐθίμα τῶν μαυραγορίτῶν...

Δ. ΨΑΘΑΣ

◆◆

Μικρὲς ἀλήθειες

∴ Ἡ νεότης εἶνε τρέλλα, τῆς ὁποίας τὰ φάρμακα εἶνε τὸ γῆρας.

∴ Ἡ ἀμάθεια ἐμπνέει τόλμη καὶ ἡ πολυμάθεια δειλία.

∴ Ἡ μόρφωσις εἶνε στολισμὸς γιὰ τοὺς εὐτυχισμένους καὶ καταφύγιον γιὰ τοὺς ἀτυχεῖς.

∴ Ἕνας κόλαξ εἶνε πολὺ πιὸ ἐπικίνδυνος παρὰ ἕνας ἐχθρός.

∴ Εἶνε ἀρκετὰ εὔκολο νὰ συγχωρῆ κανεὶς τοὺς ἐχθρούς του. Τὸ δύσκολο εἶνε νὰ συγχωρήση τοὺς φίλους του.

∴ Ὁ γέρο χρόνος μᾶς φιλοδωρεῖ κάθε τόσο κι' ἀπὸ μιὰ ρυτίδα, γιὰ νὰ μὴ νομίσουμε πὼς μᾶς ἐξέχασε

ΔΗΛΩΣΙΣ

Λόγῳ τῆς συνεχοῦς αὐξήσεως ὅλων ἐν γένει τῶν ἐκδοτικῶν δαπανῶν, ὁ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» εὑρίσκεται στὴν σκληρὰν ἀνάγκην νὰ ἀναπροσαρμόζη, ὁσάκις τοῦτο καθίσταται ἀναπόφευκτον, τὴν τιμὴν τοῦ φύλλου ἄνευ προαναγγελίας. Ἡ ἑκάστοτε τιμὴ πωλήσεως θὰ ἀναγράφεται εἰς τὴν παροῦσαν σελίδα.

ΤΙΜΗ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ

ΔΡΑΧΜΑΣ 1.500.000

Τέτ-α-Τέτ

Ἕνα ποιητικὸ φαγητό

ΕΚΕΙΝΟΣ, ἄνθρωπος τοῦ θεοῦ, ἀλλὰ λίγο νευρικὸς καὶ στενόχωρος.

ΕΚΕΙΝΗ, σφόδρα ρομαντική.

ΕΚΕΙΝΗ: Τί κάθεσαι, γιὰ τὸ θεό, πές μου τί περιμένεις,
νὰ δῆς τί θὰ ψωνίσουμε στὴν ἀγορὰ δὲν βγαίνεις;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Τὸ λές, χρυσό μου, σοβαρά; ψώνια; Μὲ (τί λεφτά;
ΕΚΕΙΝΗ: Ἔβγα νὰ πάρης τίποτε κι' ἄσε τὰ χωρατά.
ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲν ἔχω οὔτε τοεντέζιμο, δὲν θράζεις (δυὸ πατάτες;
ΕΚΕΙΝΗ: Νὰ φάω πατάτες ; Ἄπαγε .. Τί εἶμαστε (χωριάτες;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί θἀθελες λοιπὸν νὰ φᾶς, μίλησε, ἐξη- (γήσου,
κι' ἐγὼ θὰ ψάξω νὰ τὸ βρῶ ὀπῆ γῆ στὸν οὐρανό...
Μίλα, γυναῖκα, τί τραβᾶ λοιπὸν ἡ ὀρεξί σου;
ΕΚΕΙΝΗ: Κανένα... νὰ — πῶς νὰ στὸ πῶ; — κανένα (φασιανό.
ΕΚΕΙΝΟΣ: Ζουρλάθηκες; θὰ ἔχασες ἀφεύκτως τὰ (μυαλά σου,
ἡ παρασταίνεις τὴ Σουσού. Ἔλα στὰ σύγκαλά σου.
Βάλε φασόλια γρήγορα, γίγαντες στὸ τσουκάλι,
μὴ μοῦ ζαλίζεις, βρὲ Λουλού, ἀδικα τὸ κεφάλι,
φάγε δυὸ πιάτα, τέσσερα καὶ κάνε την ταράτσα
κι' ἄφησε τὸ μουρμούρισμα, τὴ γκρίνια, τὰ στρα- (πάτσα.
Λοιπόν; Ξηγήσου τί θὰ φᾶς; Θέλεις καμιὰ ντομάτα;
ΕΚΕΙΝΗ: Θὰ προτιμοῦσα, ἀγάπη μου, ροδόφυλλα (σαλάτα.
ΕΚΕΙΝΟΣ: Πάω στὸ Δρομοκαΐτειο θέσι νὰ σοῦ

Περιδρομενμένη

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΜΙΑΣ ΠΟΝΕΜΕΝΗΣ ΨΥΧΗΣ

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

Περίληψ!ς προηγουμένων

Ο θαθύπλουτος βιομήχανος Πέτρος Παυλῆς προτείνει ξαφνικά μιά μέρα στή φτωχή μά ὡραία δακτυλογράφο του Λουκία Μαθιοῦ νά γίνη γυναίκα του. Ἡ Λουκία δαστίζει. Τή χωρίζει ἀπ' τόν ἐρωτευμένο της, κοντά στ' ἄλλα, καί ἡ ἡλικία. Ἄν ἐπρόκειτο τουλάχιστον γιά τόν νέο κι' ὡραῖο ἀνεψιό του Παυλή, τόν Ἀνδρέα. Μά ὁ Ἀνδρέας δήλωσε ξαφνικά ὅτι θεῖο του πού τόν λατρεύει πῆς θά φύγη γιά τήν Ἀμερική, γιά ν' ἀγωνισθῆ, νά δοκιμάσῃ τήν τύχη του. Ἐπί τέλους ὅμως ἡ Λουκία δέχεται καί γίνεται ὁ γάμος τους. Τήν ἡμέρα αὐτή ἀκριβῶς, μετά τό μυστήριο, ὁ Ἀνδρέας τούς εὐχεται καί φεύγει γιά τήν ξενητειά. Ἀρκετά χρόνια περνοῦν. Ὁ Παῦλος λατρεύει τή σύζυγό γα καί ἡ Ἀλίκη. Καί ἔρχεται κατόπιν στό φῶς καί τρίτη κόρη, ἡ Μαρία. Ἕνα πρωΐ τᾷ ἕναν μικρό πού κρατᾷ ἕνα γράμμα γιά κα ἰδλέπει ὅτι πρόκειται περί ἐρωτικῆς ἐπιστολῆς. Ἔξω φρενῶν τρέχει στή γυναίκα του καί ζητάει νά τοῦ πῆ ποιός τῆς γράφει, μέ ποιόν τόν προδίδει. Ἐκείνη ἀρνεῖται. Τόν βεβαιώνει μόνον ὅτι εἶνε ἀθῶα.

4ον —Λοιπόν! Ὅσο γιά τό παιδί αὐτό, πού ἡ κατάρα τοῦ θεοῦ ἔφερε στόν κόσμο, ἀναγκαστικά θέβαια, πρέπει πρόσεξε καλά! Ποτέ, ποτέ, τ' ἀκοῦς; Τό καταλαβαίνεις;

»Ποτέ δέ θά ξεχάσω πῶς αὐτό τό παιδί δέν εἶνε δικό μου. Ποτέ δέ θά ξεχάσω πῶς αὐτό τό παιδί εἶνε ἡ ζωντανή ἀπόδειξι πῶς μέ ἀτίμασες. Νά τό ξέρῃς αὐτό, στό λέω. Τό χαμόγελό μου δέν θά τό ἴδῃ ἡ μικρή αὐτή. Τό χάδι μου δέν θά τό γνωρίσῃ. Τήν ὑποστήριξί μου δέν θά τήν ἔχῃ, ποτέ σέ τίποτε. Προίκα δέν ἔχει νά πάρῃ δεκάρα ἀπό μένα. Θά τή μεταχειρίζομαι μέ τρόπο ποῦ νά μήν δίνω θέβαια ἀφορμή ὅμως, τό λέω, τήν μισῶ, μέ μάτια βουρκωμένα.

—Καί κάτι ἄλλο. Κανένας δέ θά μάθη ποτέ τίποτε. Οἱ ὑπηρέτες δέν πρέπει νά ὑποψιαστοῦν τίποτε. Μπροστά τους θά σοῦ φέρομαι μέ ἀγάπη ὅπως πάντα. Ἡ Ὄλγα κι' ἡ Ἀλίκη, κι' αὐτές δέν πρέπει νά φανταστοῦνε τέτοιο πρᾶγμα. Θά ἦταν δυστυχισμένες. Ὅσο γιά τή Μαριέττα, δέν μ' ἐνδιαφέρει καθόλου ἡ εὐτυχία της. Θά τῆς τόλεγα εὐχαρίστως πῶς δέν ἔχει καμμιά θέσι μέσα σ' αὐτό τό σπίτι. Ἀλλά λέγοντάς της αὐτό, κατοστρέφω τήν εὐτυχία τῶν ἄλλων παιδιῶν μου. Γι' αὐτό, τό μυστικό αὐτό, θά εἶνε τό μόνο σημεῖο πού θά μᾶς συνδέει.

Σταμάτησε. Ἦταν λαχανιασμένος. Τά μάγουλά του εἶχαν θαθυλώσει. Οἱ δέκα ἡμέρες πού εἶχαν περάσει ἀπό τήν ἡμέρα πού διάθασε τό ἐρωτικό γράμμα, εἶχαν ἀφήσει θαθειά ἴχνη στή φυσιογνωμία του. Τά μάτια του ἦταν πιό σκληρά, πιό ἀτσαλένια ἀπό ἄλλες φορές.

—Τώρα φεύγω, τῆς εἶπε. Φρόντισε νά φερῆς τουλάχιστον ἔξυπνα, νά μή καταστρέψῃς καί τό ἐλάχιστο ἴχνος τῆς εὐτυχίας ποῦ προσπαθῶ νά περισώσω.

—Εὐτυχία!, μουρμούρισε ἡ Λουκία, μόλις ἔκλεισε ἡ πόρτα πίσω ἀπό τόν ἄντρα της καί ξέσπασε σέ ἀναφυλλητά.

ΤΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΔΕΝΔΡΟ

Τρία ζευγάρια παιδιάτικα μάτια κύτταζαν γοητευμένα κι' ἔκπληκτα τό Χριστουγεννιάτικο δέντρο. Ἦταν μιά ἔκπληξι ποῦ τους εἶχε ἑτοιμάσει ἐφέτος ὁ πατέρας τους. Τόσα χρόνια, μάταια τόν παρακαλοῦσαν νά κάνουν κι' αὐτά δέντρο, σάν τάλλα παιδάκια. Φέτος, δέχθηκε ἐπί τέλους. Ἀστραφτε τώρα τό δέντρο μυριοπλουμισμένο στό μεγάλο σαλόνι, καί τά φῶτα του ἔλαμπαν σάν ἄστρα. Μά πιό πολύ ἔλαμπαν τά παιδιάτικα μάτια.

—Μπαμπᾶ! φώναξε πρώτη ἡ Ὄλγα. Ποῦ εἶνε τά δῶρα μας;

Ἦταν μιά λυνερή, σθέλτη κοπελλίτσα δώδεκα χρόνων τώρα. Οἱ χρυσές της πλεξίδες ἔπεφταν θαρειές στούς ὤμους της. Ἡ ὁλόρθη κορμοστασιά της τήν ἔκανε νά φαίνεται ἀκόμα πιό ψηλή. Κι' ὅσο μεγάλωνε, τόσο καί πιό πολύ ἐμοιαζε τοῦ πατέρα της. Ἴδιο μέτωπο τετράγωνο, θετικό, ἴδια σφιχτά χείλη, ἴδια μάτια κρύα, γαλανά ἀτσαλένια.

—Περίμενε, εἶπε μαλακά ἡ Ἀλίκη. Τώρα θά μᾶς τά δώσουν.

Ἦταν ὤμορφη ἡ δεύτερη κόρη τοῦ Πέτρου Παυλῆ. Δέκα χρόνων κοριτσάκι, μέ ἀτίθασες μπούκλες καστανές, μέ μάτια μαλακά σάν τῆς γκαζέλλας, μέ τό χαμόγελο εὐκολο στά χείλη, καί τά δάκρυα εὐκολα στά μάτια. Ἦταν μέτριο τό ἀνάστημά της καί πάντα στρουμπουλή. Τά χείλη της ἁλίκα, παχειά, ὑγρά. Ὅλο της τό παιδιάτικο κορμάκι δονούμενο, ἀεικίνητο.

—Τά δῶρα σας! εἶπε μέ τή σοβαρή φωνή του ὁ Πέτρος. Πάρτε τα, Ὄλγα. Δική σου εἶνε αὐτή ἡ κούκλα.

Ἔθαλε στήν ἀγκαλιά τῆς μεγάλης του κόρης μιά θεόρατη κούκλα, μεγάλη σάν παιδί. Ἡ κοπελλίτσα, τήν ἀγκάλιασε μέ τρυφερότητα καί ψιθύρισε μονάχα ἁπλά.

—Εὐχαριστῶ! Τί ὤμορφη ποῦ εἶνε!

—Ἀλίκη! εἶπε ὁ πατέρας. Δική σου εἶνε αὐτή ἡ κουκλίστικη κρεββατοκάμαρα!

Ἔδωσε στή μικρή ἕνα μεγάλο κουτί. Τ' ἄνοιξε ἡ παιδούλα, κι' ἀπόμεινε μέ τό στόμα ἀνοιχτό. Μικροσκοπικά ἐπιπλα ἔλαμπαν μέσα, θερνικωμένα, κατακαίνουργα, θαυμάσια.

—Ὤ, ξεφώνισε ἡ Ἀλίκη! Θά τρελλαθῶ ἀπό τή χαρά μου!

Μέ μιά αὐθόρμητη κίνησι κρεμάστηκε στό λαιμό τοῦ πατέρα της κι' ἐπειτα ἔκωσε τό προσωπάκι της στήν ἀγκαλιά τῆς μητέρας της.

Τά μάτια τῆς Λουκίας ἦταν στηλωμένα στή μικρή Μαριέττα.

Ἦταν μιά παράξενη κουκλίτσα ἡ μικρή. Προσωπάκι μελαχροινό, καθαρό, ὁλόκλωμο. Μάτια μεγάλα, μαῦρα καί σχιστά. Χείλη παράξενα ὁλικα στή χλωμή αὐτή φυσιογνωμία. Κάποια θλιμμένη ἐκφρασι ἔδειχνε πρόωρα σοβαρό τό προσωπάκι αὐτό τῆς ἑπτάχρονης παιδούλας. Τό κορμάκι τῆς ἐπτάχρονης παιδούλας. Τό κορμάκι τῆς λεπτό, λυγερό, ἦταν τεντωμένο σάν σέ κάποια ἀγωνία. Τά μάτια της κύτταζαν τόν Πέτρο Παυλῆ μέ φόβο.

—Νά καί τό δικό σου δῶρο, εἶπε αὐτός, καί πέταξε σχεδόν στά χέρια τῆς μικρῆς ἕνα μικρό κουτάκι.

Τ' ἀνοιξε ἡ παιδούλα μέ λαχτάρα. Μιά μικρή φτωχική κουκλίτσα ἦταν μέσα σουφρωμένη ἀμέσως, ἡ παιδιάτικη φυσιογνωμία της ἑτοιμάστηκε γιά κλάμμα.

—Δέν σ' ἀρέσει; ρώτησε ὁ Παυλῆς κρύα.

—Τῆς Ὄλγας ἡ κούκλα εἶνε πιό ὤμορφη, εἶπε ἡ Μαριέττα, καί δυό δάκρυα κύφη, σπάσε στά χλωμά της μάγουλα.

—Βέβαια εἶνε, εἶπε ὁ πατέρας κρύα. Ἡ Ὄλγα εἶνε μεγάλη. Αὐτό τό ξέρεις. Νά μήν ἔχουμε πάλι κλάψες καί παράπονα, γιατί θά θυμώσω

Τά δάκρυα σταμάτησαν στά μαγουλάκια τῆς μικρῆς. Τά μάτια της σηκώθηκαν πατρικά νεμένα στή μητέρα της. Τῆς ἔκανε ἀυτή ἕνα ἀνεπαίσθητο νόημα, κι' ἡ μικρή χαμογέλασε ἀχνά.

— Περίεργη εἶνε ἡ Μαριέττα!, εἶπε ἡ Ὄλγα μέ ὕφος μεγάλης. Θέλει πάντα αὐτή τά καλύτερα δῶρα.

—Ὄλγα μέ ὕφος μεγάλης. Θέλει πάντα αὐτή τά καλύτερα δῶρα.

—Ὄχι, ἔχει δίκηο, μπαμπᾶ, φώναξε ὁρμητικά ἡ Ἀλίκη, τή Μαριέττα τήν ἀδίκεις πάντα.

Τά μάτια της ἀστραφταν καθώς μιλοῦσε ἔτσι.

Ὁ Πέτρος Παυλῆς γύρισε τήν πλάτη κι' ἔφυγε μέ ὄπμα ἀργό ἀπό τό ὄωμάτιο.

Τότε, πῆγε ἡ Μαριέττα καί χώθηκε στήν ἀγκαλιά τῆς μητέρας της κι' ἄφησε τά δάκρυά της ἐλεύθερα.

—Μήν κλαῖς, εἶπε μέ φωνή ἀχνή ἡ Λουκία. Ἔννοια σου, κορούλα μου! Θάρθῃ ἡμέρα ποῦ θάχῃς κι' ἐσύ ὠμορφες κούκλες.

—Πρέπει νά πάρῃς τήν ἀπόφασι, εἶπε ἡ Ὄλγα κοφτά. Ἐσύ εἶσαι ἡ πιό μικρή. Στό λέει κάθε μέρα ὁ μπαμπᾶς, μά ἐσύ δέν θέλεις νά τό καταλάθῃς.

Κρατοῦσε τήν πελώρια κούκλα στήν ἀγκαλιά της, κι' ἔκανε βόλτες μέ καμάρι στό ὄωμάτιο.

Ἡ Ἀλίκη ἔτρεξε κοντά στή μικρή της ἀδερφούλα.

—Μήν κλαῖς! τῆς φώναξε. Ἔλα νά παίξουμε μαζί. Μαζί θάχουμε αὐτή τήν ὡραία κρεββατοκάμαρα. Θέλεις;

—Ναί, ἀποκρίθηκε ἡ μικρή, καί τό προσωπάκι της ζαστέρωσε.

Χάιδεψε ἡ Λουκία τά ἀτίθασα μαλλιά τῆς Ἀλίκης.

—Εἶσαι καλή ἐσύ, εἶπε μέ συγκίνησι.

—Μ' ἀγαπᾶς, μαμά; ρώτησε ἡ παιδούλα ζωηρά.

—Τό ξέρεις πῶς σ' ἀγαπῶ.

—Ἀγαπᾶς ὅμως πιό πολύ τή Μαριέττα ἐσύ, ἔ;

—Ὄχι! Καί τίς τρεῖς σας σᾶς ἔχω ἴδια.

—Ὄχι, ἀγαπᾶς πιό πολύ τή Μαριέττα, φώναξε ζωηρά ἡ Ἀλίκη. Ἀλλά δέν πειράζει, εἶνε ἡ πιό μικρή Κι' ἔπειτα, πρόσθεσε γρήγορα, μέ χαμηλή φωνή: τήν Μαριέττα δέν τήν ἀγαπάει καί τόσο ὁ μπαμπᾶς.

—Τί εἶνε αὐτά ποῦ λές; ἔκανε τρομαγμένη ἡ Λουκία.

—Ναί, ναί, τό κατάλαβα πολλές φορές, ἐπέμεινε ἡ κοπελλίτσα.

Ἦταν ἀδύνατον νά ξεφύγῃ τίποτε στή γρήγορη ἀντίληψί της.

Ἡ Ὄλγα ποῦ ἄκουσε τή συνδιάλεξι, εἶπε κόφτά!

—Ἐμένα μ' ἀγαπάει πιό πολύ ἀπ' ὅλες ὁ μπαμπᾶς, ἐπειδή τοῦ μοιάζω.

Ἄν δέν ἦταν τόσο σφιγμένη ἡ ψυχή της, θά μποροῦσε νά γελάσῃ ἡ Λουκία μέ τό μικρομεγαλίστικο ὕφος τῆς μεγάλης της κόρης.

Ἀντί γιά χαμόγελο ὅμως, τά χείλη της σούφρωσαν πικραμένα.

Ἦταν ἡ ἑβδομη μαύρη Πρωτοχρονιά ποῦ περνοῦσε. Τό δακτυλίδι στό δάχτυλό της, τῆς θύμιζε τό μαρτύριό της. Ἐμοιαζε μέ μιά σταλαγματιά δάκρυ. Μιά σταλαγματιά δάκρυ, καθαρό, θγαλμένο μέσα ἀπό τήν ψυχή. Δέν τό εἶχε θγάλει ἀπό τό δάκτυλό της. Κι' ὅταν δέν φιλοῦσε τή Μαριέττα, φιλοῦσε τό μπριγιάντι καί τά μάτια της πλημμύριζαν δάκρυα.

Στά ἑπτά αὐτά χρόνια, ἡ ζωή της ἦταν πιό σκληρή ἀπ' ὅ,τι τήν εἶχε φανταστῆ. Μιά ἀδιάκοπη ἀγωνία, μιά ἀτέλειωτη πληγή..

Ὁ Πέτρος κράτησε ἀδυσώπητα τό λόγο του. Μπροστά στόν κόσμο τῆς μιλοῦσε μέ εὐγένεια, μέ τάκτ. Ὅταν ἔμεναν μόνοι τῆς ἀπηύθυνε μόνο τό λόγο ὅταν ἦταν ἀπαραίτητο γιά νά συνεννοηθοῦν γιά κάτι. Οὔτε μιά στιγμή στή ζωή της δέν τήν ἄφησε νά ξεχάσῃ τήν καταδίκη της. Μπροστά στά παιδιά, ἔκανε πῶς τήν σέβεται, τούς ἔλεγε νά τήν ἀκοῦνε καί τῆς ζητοῦσε καί τή γνώμη της γιά μερικά μικροζητήματα. Ὅταν ἔφευγαν τά παιδιά, τῆς ὑπηγόρευε τίς διαταγές του καί γιά τά ἐλάχιστα πράγματα. Μιά-δυό φορές ποῦ ἔκανε νά ἐπαναστάτησῃ, τήν καθήλωσε μέ τήν ἀπειλή πῶς θά ἄφινε τό σκάνδαλο νά ξεσπάσῃ ἐναντίον της. Μιά-δυό φορές, ποῦ εἶχε ἐπαναληφθῆ ἡ δραματική σκηνή, τήν εἶχε ἐξορκίσει νά μαρτυρήσῃ τό μυστικό της. Μά ἡ Λουκία ἔκλαιγε μονακά. Τά χείλη της ἔμεναν σφιχτά. Καί πλήρωνε τήν σιωπή της.

Κι' ἡ μικρή Μαριέττα πλήρωνε, χωρίς νά ξέρῃ κι' αὐτή γιά ποιό λόγο.

Θύσιες θερμή, τρυφερή, μόλις αἰσθάνθηκε λιγάκι τόν ἑαυτό της, θέλησε νά χαρίσῃ τήν μωρουδίστικη καρδούλα της καί στούς δυό γονεῖς της. Μή γρήγορα κατάλαβε πῶς ὁ πατέρας της δέν τήν ἀγαποῦσε

Οὔτε κἀν προσπαθοῦσε ὁ Πέτρος νά κρύψῃ τήν ἐξαίρεσι ποῦκανε εἰς βάρος τῆς μικρῆς. Μονάχα ποῦ τά δικαιολογοῦσε ὅλα, μέ τήν πρόφασι πῶς ἡ Μαριέττα εἶνε μικρή ἀκόμα.

Μέ μάτια δακρυσμένα ἔπεσε στό κρεββατάκι της αὐτό τό θράδυ ἡ μικρούλα.

Ἡ μητέρα της κάθησε κοντά της. Συνήθιζε νά τή νανουρίζῃ ἀκόμα.

Νά τῆς δινεῖται παραμύθια ὥσπου νά κοιμηθῆ. Δέν τόκανε μέ τ' ἄλλα της τά παιδιά αὐτό. Ἀλλά, μέ τήν Μαριέττα ἦταν ἄλλο πρᾶγμα. Καταλάβαινε πῶς ἡ παιδιάτικη καρδούλα της πληγωνόταν κάθε στιγμή, πολλές φορές τήν ἡμέρα. Ἡ ὥρα αὐτή τῆς ἡσυχίας ποῦ μποροῦσε νά μείνῃ γιά λίγο μόνη μέ τήν κορούλα της, ἦταν ἴσως ἡ μόνη ὄασις στή ζωή τῆς μητέρας.

Ὁ Πέτρος εἶχε ἀποφασίσει νά κοιμᾶται σέ χωριστό ὄωμάτιο ἡ Μαριέττα.

Τῆς εἶχε ἑτοιμάσει ἕνα μικρό ὄωματιάκι, μέ ἐπιπλα πρόχειρα, ἄχαρα Οἱ δυό μεγάλες κόρες του εἶχαν ἕνα θαυμάσιο ὄωμάτιο, ροδινό, μέ ὅλους τούς κανόνες τῆς ὑγιεινῆς καί τῆς αἰσθητικῆς.

Ἡ Λουκία ὅμως ἀγαποῦσε τό ἁπλό καμαράκι τῆς Μαριέττας. Ἔκλεινε τήν πόρτα κι' ἐνῶ ἡ μικρούλα στήλωνε τά μεγάλα μαῦρα της μάτια παραπονεμένα πάντα ἀπάνω της, τῆς ἔλεγε ἱστορίες ἀληθινές καί παραμύθια.

—Μαμά, ρώτησε ἄξαφνα ἡ Μαριέττα αὐτό τό θράδυ. Γιατί δέν μ' ἀγαπάει ὁ μπαμπᾶς ἐμένα;

—Σ' ἀγαπάει κι' ἐσένα, ἀποκρίθηκε ἀργά, μ' ἕνα σφίξιμο στήν καρδιά, ἡ μητέρα της.

— Ὄχι! ἔκανε ἡ παιδούλα, κουνῶντας θλιμμένη τό κεφάλι της. Δέν μ' ἀγαπάει. Δέν μ' ἀφίνει ποτέ νά τόν χαιδέψω. Δέν μ' ἀφίνει ποτέ ν' ἀνεθῶ στά γόνατά του.

—Εἶσαι μικρή ἐσύ...

—Ὄχι, ὄχι, ἐπέμεινε ἡ Μαριέττα. Δέ μ' ἀγαπάει

Δάκρυα πλημμύρισαν τά μάτια της καί τό τρυφερό στηθάκι της φούσκωσε ἀπ' τά ἀναφυλλητά.

—Παιδάκι μου, εἶπε ἡ Λουκία, μέ φωνή μισεμένη, μή θάζεις τέτοιες κουτές ἰδέες στό μυαλό σου. Ἔπειτα... ἡ μαμά δέ σ' ἀγαπάει;... Δέν σέ φτάνει νά σ' ἀγαπάει ἡ μαμά;

Ἔχωσε ἡ μικρούλα τό χέρι της στό χέρι τῆς μητέρας της. Καί στό τέλος ὁ ὕπνος ἦλθε κι' ἔκλεισε τά δακρυσμένα της θλέφαρα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΙΣΤΟΡΙΚΗ Φανταστορία

Προφητικά φαντάσματα

Στή θόρειο Εὐρώπη, τή χώρα τῆς ὁμίχλης, ὑπάρχουν ἄπειρες προλήψεις περί φαντασμάτων καί παραδόσεις γιά πνεύματα ποῦ ἐμφανίζονται στούς ἀνθρώπους γιά νά τούς προειπουν γεγονότα ποῦ μέλλουν νά συμθοῦν. Κυρίως κακά καί δυσμενῆ. Ὑπάρχουν ἀκόμη, κατά τίς παραδόσεις αὐτές οἰκογενειακά φαντάσματα.

Ἔτσι, κατά τίς γερμανικές παραδόσεις, ἡ οἰκογένεια τῶν Χοεντζόλερν, ἀπό τήν ὁποία κατήγοντο οἱ αὐτοκράτορες τῆς Γερμανίας, εἶχαν δυό τέτοια φαντάσματα, δυό οἰκογενειακές «Μοῖρες», τήν ἀσπρη καί τή μαύρη. Ἡ ἀσπρη, κατά περίεργη ἀντίθεσι, εἶνε τό Πνεῦμα τοῦ Καλοῦ.

Τό 1806, τό φάντασμα αὐτό παρουσιάσθηκε σ' ἕνα ἀπό τά παράθυρα τοῦ αὐτοκρατορικοῦ παλατιοῦ τοῦ Βερολίνου, προάγγελος τῆς διπλῆς καταστροφῆς στίς μάχες τῆς Ἰένας καί τοῦ Ἀουερστάδτ. Ἐπίσης κατά τό τραγικό, γιά τήν ἑπανάστασι ποῦ γίνηκε, 1848, τό λευκό φάντασμα παρουσιάσθηκε στις δενδροστοιχίες τοῦ περιθολιοῦ.

Τρεῖς φορές ἐπίσης παρουσιάστηκε στήν περίφημη λεωφόρο «Κάτω ἀπό τίς Φιλύρες» τοῦ Βερολίνου, κουνῶντας τά χέρια του, ἀνάμεσα στά δέντρα καί κάθε φορά ποῦ παρουσιαζόταν ἀκολουθοῦσε καί μιά ἀπόπειρα δολοφονίας κατά τοῦ αὐτοκράτορα Γουλιέλμου Α'.

Ὅταν ὁ γέρος αὐτοκράτορας πέθανε ἡ λευκή Μοῖρα παρουσιάσθηκε στήν κεντρική σκάλα τοῦ παλατιοῦ στή Γαλλική Ριβιέρα, ὅπου ὁ γυιός του, ὁ ἀγαθός Φρειδερίκος Γ' περνοῦσε τίς τελευταίες του ἡμέρες, ὑποφέροντας ἀπό καρκίνο. Κι' ὅταν μετά τρεῖς μῆνες ὁ Φρειδερίκος γύρισε γιά νά πεθάνῃ στήν πατρίδα του, ἡ «Λευκή Μοῖρα» παρουσιάστηκε στό Σαρλότεμπεργκ, λίγο προτοῦ ξεψυχήσῃ, προάγγελος τῆς μοιραίας καταστροφῆς

Ἡ μαύρη Μοῖρα παρουσιάσθηκε, ἀπεναντίας, στό Γουλιέλμο Β' τόν τελευταῖο αὐτοκράτορα τῆς Γερμανίας, στό δάσος τοῦ Μπράμπεργκ, στήν Πομερανία, ὅταν ἀκόμη ζοῦσε ὁ πάππος του Γουλιέλμος Α'

Φαντάσματα

Ἰδεώδης σύζυγος

Ἕνας περίεργος τύπος ἀνδρός ὑπέθαλε πρό καιροῦ ἀγωγήν διαζυγίου κατά τῆς γυναικός του σέ κάποιο χωριό τῆς Γαλλίας, μέ τήν πιό περίεργη δικαιολογία ποῦ θά μποροῦσε κανεῖς νά φανταστῆ.

Ὁ Ζάκ Μπαρκὲ —αὐτό εἶνε τ' ὄνομά του— εἶχε παντρευτῆ πρό δύο ἐτῶν μιά γυναῖκα μέ ἀρκετά σκοτεινό παρελθόν καί ὅπως ἀποδείχθηκε, πολλαῖς συντρόφισσα τῶν ὀρνίων του. Ἀπαράθατος ὅρος τοῦ γάμου ἦταν νά ἱκανοποιῆ ἡ σύζυγος κάθε παράδοξη ἐπιθυμία τοῦ συζύγου της. Καί ἡ κυριώτερη ἀπ' αὐτές τίς ἐπιθυμίες ἦταν νά δέρνη ἡ σύζυγος ἀλύπητα τό ἕτερόν της ἥμισυ πρός.. ψυχικήν του τέρψιν! Τά δύο πρῶτα χρόνια πέρασαν... ἀνέφελα. Ἔπεφτε ξύλο γερό καί ὁ Ζάκ ἦταν ἐνθουσιασμένος. Ἀλλά μέ τόν καιρό ἡ σύζυγος θαρέθηκε νά καταχειρίζη τό ἕτερόν της ἥμισυ καί ἀρνήθηκε μιά μέρα νά ξυλοφορτώσῃ τό σύζυγό της. Καί ὁ Μπαρκὲ ποῦ δέν εὕρισκε φαίνελου συζυγικό βίο ὑπέθαλε τήν αἴτησι διαζυγίου, «λόγῳ ἀθετήσεως ρητῶν συμφωνιῶν».

Τό διαζύγιο ἐξεδόθη καί ὁ Ζάκ Μπαρκὲ παντρεύτηκε μιά χειροδύναμη πλύστρα ποῦ κυριολεκτικῶς τόν ταράζει στό ξύλο.

Ξύλο τό ποωί, τό μεσημέρι, τό θράδυ, ξύλο καί τῶν γονέων!...

Ὁ Μπαρκὲ εἶνε κατενθουσιασμένος. Βρῆκε τή γυναῖκα ποῦ τοῦ χρειαζόταν, τήν Ἰδανική, τήν ὀνειρῶδη.

Ὁ Νικητής καί τοῦ εἶπε:

—Θά γίνης αὐτοκράτορας προτοῦ συμπληρώσῃς τά τριάντα χρόνια!

Κατά τόν περασμένο ὅμως παγκόσμιο πόλεμο δέν παρουσιάσθηκε καμμιά ἀπό τίς δυό Μοῖρες τῆς οἰκογένειας τῶν Χοεντζόλερν γιά νά τοῦ προείπη τήν ἥττα καί τήν ἐκθρόνισι.

*

Καί ἡ ἀγγλική θασιλική οἰκογένεια ἔχει τή «Λευκή Κυρία» πού κάθε ἐμφανισί της φέρνει τό θάνατο.

Ὅταν τό 1901 ἡ ἔνδοξη θασίλισσα Βικτωρία πέθανε γρηά πειά, τό θάνατό της προανήγγειλε ἡ ἐμφάνισι τῆς Λευκῆς Κυρίας, ἡ ὁποία, κατά τίς διαθεθαιώσεις ἀξιοπίστων μαρτύρων, φώναζε πένθιμα τή νύχτα στό θασιλικό Πύργο τοῦ Ὄσμπορν.

Παρόμοιες ἐμφανίσεις ἔγιναν καί σέ διαφόρους παλιοὺς Πύργους.

Στόν Πύργο τοῦ Μπέρρυ Πόμερυ, τοῦ ὁποίου τά μεγαλοπρεπῆ ἐρείπια ὑψώνονται στήν ποιητική μοναξιά τοῦ Ντηθονσάηρ, τό θάνατο κάθε μέλους τῆς ἀριστοκρατικῆς οἰκογενείας τῶν Πόμερυ προέλεγε τό ἐμφανιζόμενον φάντασμα μιᾶς ὡραιοτάτης Κυρίας.

Ἐδῶ κι' ἕναν αἰῶνα, ὁ γιατρός Βάλτερ Φάρκουαρ, ποῦ θεράπευε τή γυναῖκα τοῦ ἐπιστάτη τοῦ πύργου, ρώτησε μιά μέρα τόν ἄνδρα τῆς ἄρωστης, ποία ἦταν ἡ ὡραία κυρία μέ τό πολυτελέστατο φόρεμα καί τό πικραμένο πρόσωπο, ποῦ εἶχε συναντήσει στό διάδρομο. Ὁ δύστυχος ὁ ἐπιστάτης, τρόμαξε κί' ἄρχισε νά φωνάζῃ ὅτι δέν ἤθελε γά χάσῃ τή γυναῖκα του. Ὁ γιατρός νόμισε ὅτι τρελλάθηκε καί τόν θεβαίωσε ὅτι ἡ γυναῖκα του δέν εἶχε κανένα κίνδυνο νά πεθάνῃ, καί ὅτι ἦταν κουταμάρα νά πιστεύῃ στά φαντάσματα. Καί ὅμως, μ' ὅλες τίς ρητές διαθεθαιώσεις τοῦ γιατροῦ, ἡ γυναῖκα του ἐπιστάτη πέθανε τήν ἴδια ἐκείνη νύχτα ἀπό ἀνεύρισμα.

Ποιός στήν Ἀγγλία δέν ξέρει τήν ἱστορία τοῦ Μαύρου Καλόγερου, ποῦ ἐμφανίζεται στόν παλιό πύργο τοῦ Νιοῦσταντ, οἰκογενειακή ἰδιοκτησία τοῦ Μπάϋρον; Κι' ὁ ἴδιος ὁ μεγάλος φιλέλληνας ποιητής τόν εἶδε, καί ἀπέδωσε στήν ἐμφάνισί του ὅλες τίς ἀτυχίες τῆς ζωῆς του.

*

Στή «Χόλλανδ Χάουζ», τό ἐπιθλητικό παλάτι ποῦ θρίσκεται μεταξύ τῆς ὁδοῦ Κένσικτον καί τῆς ὁδοῦ Ἄξμπριτζ, ὅταν πρόκειται νά πεθάνῃ κανείς θλέπει λίγες ἡμέρες πρίν τόν ἴδιο τόν ἑαυτό του.

Ἡ λαίδη Ντιάνα Ρίτζ, ὡραιοτάτη κόρη τοῦ Ἄνρυ Ρίτζ, πρώτου κόμητος τοῦ Χόλλανδ ποῦ κατοικοῦσε στό παλάτι αὐτό μέ τήν οἰκογένειά του, περπατώντας μιά μέρα στό πάρκο, εἶδε τόν ἴδιο τόν ἑαυτό της νά στέκη ἀντίκρυ της. Σέ λίγες ἡμέρες πέθανε ἀπό θλογιά. Καί δυό ἀδελφές της πέθαναν ἀργότερα ἀφοῦ εἶδαν τό ἴδιο φαινόμενο.

Στήν Ἰρλανδία ἡ ἐμφάνισι ἑνός «φωτεινοῦ παιδιοῦ», ὅπως τό λένε, σημαίνει εὐχάριστες εἰδήσεις.

Μερικές ἐμφανίσεις φαντασμάτων εἶνε ἀποτέλεσμα συμφωνῶν ποῦ γίνηκαν πρό τοῦ θανάτου ἑνός προσώπου. Ἡ κυρία Μπωκλαίρ, ἐρωμένη τοῦ θασιλπᾶ Ἰακώθου Β' καί ἡ φιλενάδα της δούκισσα Μαζαρίνου εἶχαν συμφωνήσει ὅτι, ὅταν θά πέθαινε ἡ μιά ἡ ἡ ἄλλη, τό πνεῦμα της θά ἐπισκέπτετο ἐκείνη ποῦ ζοῦσε ἀκόμη. Πρώτη πέθανε ἡ Μαζαρίνου. Κι' ἕνα θράδυ, πιστή στή συμφωνία, παρουσιάστηκε στή φιλενάδα της, σέ μιά σάλα τοῦ θασιλικοῦ παλατιοῦ τοῦ ἁγίου Ἰακώθου στό Λονδῖνο καί τῆς εἶπε:

—Ἀπόψε, λίγο μετά τά μεσάνυκτα, θαρθῆς σιμά μου!

Καί πράγματι, λίγα λεπτά ἔπειτα ἀπό τά μεσάνυκτα, ἡ ἐρωμένη τοῦ θασιλπᾶ, ἔρριξε μιά δυνατή κραυγή καί ἀμέσως σωριάστηκε κάτω νεκρή.

Ὁ Κλάρεντον διηγεῖται στήν «Ἱστορία τῆς Ἀγγλίας» ὅτι στό θασιλικό παλάτι τοῦ Οὐίνδσορ, ὁ μακαρίτης Δούκας τοῦ Μπούκιγχαμ, παρουσιάσθηκε στόν ὕπνο του στόν ἐπιστάτη τοῦ παλατιοῦ καί τόν διάταξε νά πῆ στό γυιό του ὅτι ἔπρεπε νά κάμη κάτι γιά τό λαό του, ἀν ἤθελε νά ζήσῃ.

Ὁ ἐπιστάτης τρομαγμένος εἶπε στόν κύριό του ὅσα τοῦ παρήγγειλε ὁ πατέρας του, ἀλλά ὁ νεαρός Δούκας δέν ἔδωσε προσοχή στήν πατρική ἐντολή, μολονότι ἡ ἐμφάνισις ἔγινε τρεῖς φορές ἀκόμη καί στό τέλος πέθανε δολοφονημένος.

Καί στή Γαλλία παρουσιάζονταν στό Παλάτι τοῦ Κερμαικεοῦ, ὅπου ἔμεναν οἱ θασιλιάδες τῆς Γαλλίας, ἕνα φάντασμα γυναικός, ποῦ ἡ ἐμφάνισίς του προανήγγελλε τίς μεγαλείτερες συμφορές. Λίγο πρωτοῦ ξεσπάσῃ ἡ γαλλική ἐπανάστασι, τό φάντασμα αὐτό παρουσιάσθηκε στό παλάτι, προάγγελος τῶν μεγάλων συμφορῶν ποῦ ἐπηκολούθησαν.

Η κωμωδία μας

Το ανώνυμο γράμμα

Πρόσωπα

ΘΩΜΑΣ ΜΠΙΖΟΥΛ: 35 χρόνων
ΚΛΟΤΙΛΔΗ: Γυναίκα του.
ΝΟΕΜΙ: Ύπηρέτρια.
ΠΡΟΣΠΕΡ: Ο θυρωρός.

Σκηνή πρώτη

(Η Κλοτίλδη μόνη στο σαλόνι κεντά).

ΝΟΕΜΙ (μπαίνοντας): Το φαγητό είνε στο τραπέζι, κύριε. Η κυρία σας περιμένει...

ΘΩΜΑΣ (συνεχίζοντας τους συλλογισμούς του): Ποιός νάναι άραγε;

ΝΟΕΜΙ: Μα .. η κυρία!

ΘΩΜΑΣ (συνεχίζοντας πάντοτε τους συλλογισμούς του): Α, το παλποτόμαρο!

ΝΟΕΜΙ: Πως; Η κυρία είνε παλποτόμαρο;

ΘΩΜΑΣ (τώρα μόλις την αντιλαμβάνεται): Εδώ είσαι έσύ;... Άκουσε, Νοεμί, (θάζει το γράμμα στην τσέπη του): Θέλεις νά κερδίσης ένα χιλιάρικο;...

ΝΟΕΜΙ: Καί τό ρωτάτε;

ΘΩΜΑΣ: Πές μου λοιπόν, παρατήρησες τίποτε τό επιλήψιμο στή διαγωγή της κυρίας σου;... Δηλαδή, η γυναίκα μου έχει κανένα φίλο;

ΝΟΕΜΙ: Καί τό χιλιάρικο θά το πάρω ό,τι κι' αν σας απαντήσω;

ΘΩΜΑΣ: Φυσικά. (Με άγωνία): Λέγε όμως γρήγορα.

ΝΟΕΜΙ: Δέν ξέρω τίποτε!

ΘΩΜΑΣ) 'Ηλιθία! Χάσου από μπροστά μου!... ('Η Νοεμί φεύγει)

Σκηνή τετάρτη

ΚΛΟΤΙΛΔΗ (μπαίνοντας στό σαλονάκι): Τί έπαθες; Τό φαγητό πάγωσε.

ΘΩΜΑΣ (μέ ύφος επίσημο): Καθήστε, κυρία! Τά ξέρω όλα!

ΚΛΟΤΙΛΔΗ: Όλα, ποιά όλα;

ΘΩΜΑΣ: Μέ απατάς. Μέ ποιόν όμως;... Ομολόγησε!

ΚΛΟΤΙΛΔΗ: Εγώ!... Εγώ;.. Πολύ καλά, λοιπόν. Τ' ομολογώ. Έχω έρασταί.

ΘΩΜΑΣ: Δέν είνε δυνατόν. Αθλία!...

ΚΛΟΤΙΛΔΗ: Είνε... καί γιά νά στό αποδείξω, φεύγω αμέσως καί πηγαίνω νά τόν βρώ.

ΘΩΜΑΣ: Κλοτίλδη! (Έκείνη βγαίνει χωρίς ν' απαντήση).

Σκηνή πέμπτη

ΠΡΟΣΠΕΡ (μπαίνοντας διστακτικά): Κύριε, μέ σύγχωρείτε...

ΘΩΜΑΣ: Τί τρέχει πάλι;

ΠΡΟΣΠΕΡ: Νά... Ήρθα γιά τό γράμμα... Έκανα λάθος. Δέν ήταν γιά σάς, αλλά γιά τόν κύριο τοῦ επάνω πατώματος.

ΘΩΜΑΣ (βγάζει τό γράμμα απ' την τσέπη του καί διαβάζει στό φάκελλο): «Κύριον Αρθούρον Μπελίλ... (Αρπάζει τόν Προσπέρ απ' τό λαιμό): Ηλίθιε, δλάκα, τρισνλίθιε!...

ΠΡΟΣΠΕΡ (πού πνίγεται): Κύ... Κύ.. Κύριε...

ΘΩΜΑΣ: Τί σοῦ χρωστοῦσα ζῶον νά μοῦ βάλης τέτοιο μπελά στό κεφάλι καί τέτοιο στέμμα στό... μέτωπο;

ΠΡΟΣΠΕΡ (κατορθώνοντας νά ξεφύγη): Θεέ μου, μά αὐτός είνε θεάτρελλος... γιά δέσιμο!...

ΒΙΡΖΙΛ

Ιστορικά ανέκδοτα

Κανείς δέν μπορεί νά φαντασθῆ μέ τί κουράγιο ο Λουδοβίκος ο 15ος περίμενε τό θάνατο λίγο πρίν ξεψυχήσει. Έδωσε ήσυχος διαταγές γιά πολλά κρατικά ζητήματα κι' ακόμα γιά τή νεκρική πομπή.

— Φανταζόμουν τό θάνατο δύσκολο πράγμα, είπε σέ μιά στιγμή, στούς δικούς του.

Γυρίζοντας κατόπιν στούς υπηρέτες τούς ρώτησε:

—Μά γιατί κλαίτε; Φανταστήτε κατε λοιπόν πώς ήμουν αθάνατος;

Καί ξεψύχησε.

*

Ο βασιλιάς τῆς Γαλλίας Φραγκίσκος ο 1ος είχε συνδεθῆ ερωτικά μέ τή γυναίκα ένός εμπόρου, καί κάθε βραδυά πήν επισκεπτόταν κρυφά στό σπίτι της. Ο άντρας της πού είχε μυριοτή τήν αμισία, κρύφτηκε μιά νύχτα στόν κήπο, καί μόλις ο Φραγκίσκος χώθηκε μέ μύριες προφυλάξεις στό σπίτι έμπηξε μιά δυνατή φωνή:

—Ζήτω ο βασιλεύς!

Τρομοκρατημένος ο Φραγκίσκος έσπευσε νά εγκαταλείφη το σπίτι γιατί φοβήθηκε μήπως οί γείτονες, ακούγοντας τήν αγριοφωνάρα τοῦ εμπόρου, βγούν στό δρόμο γιά νά τόν ζητωκραυγάσουν.

Κι' έτσι ο έμπορος ησύχασε μιά γιά πάντα.

Το περιβόλι της αγάπης

Η ΚΑΡΔΙΑ

Γιατί πονεῖς;

Ερώτησα τή δόλια μου καρδιά:
Γιατί πονεῖς; Γιατ' είσαι λυπημένη;
Καί μ'αποκρίθηκε: «Η αγάπη μου πεθαίνει!»

Ερώτησα τή δόλια μου καρδιά:
— Όταν πεθάνη η αγάπη τί άλλο μένει;
Καί μούπε: «Η καρδιά πού απελπιστῆ κι' αὐ-
τή πεθαίνει.
(Στεκκέτι)

Πιό σκληρή

Είπα στή σπηλιά τοῦ θράχου «Σ' αγαπῶ!»
Πρίν προφθάσω νά το πῶ
ο αντίλαλος μοῦ είπε: «Σ' αγαπῶ!»

Είπα στήν καρδιά σου κόρη: «Σ' αγαπῶ!»
Όσο καί νά τῆς το πῶ
η καρδιά σου δέν μοῦ λέει: «Σ' αγαπῶ!»

Ζηλεμένη κόρη άκου καί στοχάσου,
είνε απ' τό θράχο πιό σκληρή η καρδιά σου;
(Ίω. Πολέμης)

'Η λαϊκή σοφία γιά τήν καρδιά

Οί Γάλλοι λένε: «Η καρδιά τῆς γυναίκας μοιάζει μέ πολυκατοικία, απ' τήν οποία δέν λείπει ποτέ το ενοικιοστάσιο».

Οί Άγγλοι πάλι λένε τά έξῆς: «Μή δίνετε μιάς γυναίκας, γιατί η καρδιά της μοιάζει μέ τροχό πού διαρκῶς γυρίζει».

Οί Γερμανοί λένε: «Η νύστα τῆς καρδιάς είνε χειρότερη απ' τήν νύστα τοῦ μυαλοῦ».

Οί Ίταλοί ανεκάλυψαν ότι «η καρδιά τῆς γυναίκας είνε άθυσσος, το μέτρημα τῆς οποίας δέν θά κατορθωθῆ ποτέ».

Τά μυστικά τῆς γυναικείας καρδιάς

Πολλοί προσπάθησαν νά εξηγήσουν τήν γυναικεία καρδιά καί νά αποκαλύψουν τά μυστικά της. Λίγοι είνε όμως οί σοφοί πού κατώρθωσαν νά εισδύσουν πραγματικά στά μυστηριώδη καί σκοτεινά βάθη της.

Ο Σαλν Προσπέρ π.χ λένε: «Η καρδιά τῆς γυναίκας μοιάζει μέ τά μουσικά όργανα. Εξαρτάται απ' το χέρι έκείνου πού θά την αγγίξη».

Ο Ροσέντρ βεβαιώνει ότι: «Η καρδιά δέν γερνάει ποτέ. Παύει νά αγαπᾶ μονάχα ὅταν πάψη καί νά χτυπᾶ».

Ο Α. Δουμᾶς πατήρ, κάνει μιά κάπως τολμηρή σύγκρισι: «Παραβάλλω, λέγει, τήν καρδιά των γυναικῶν μέ τά παιδικά εκείνα κουτιά πού μόλις τ' αγγίξει κανείς, ξεπετιοῦνται από μέσα κάθε λογῆς διάβολοι!

Η Σοφία Αρνού ομολογεί είλικρινέστατα ότι: «Η καρδιά τῆς γυναίκας, πού έχει πολλούς έρωτες μοιάζει μέ ρόδο από το οποίο κάθε έραστής παίρνει κι' από ένα φύλλο. Έτσι στόν σύζυγο, μένουν μονάχα τ' αγκάθια».

Ο Αροσέν Ουσσαί τέλος λέγει: «Η καρδιά τῆς γυναίκας, ιδίως τῆς μελαχροινῆς μοιάζει μέ μητρόπολι. Ο θωμός τοῦ θεοῦ ίσταται στό μέσον, αλλά πόσα παρεκκλήσια στά πέριξ».

Ένα πεζοτράγουδο τοῦ 'Αμαρού

Ω, άστατη καρδιά μου, ω κριματισμένη μου καρδιά, πῶς την αφησες νά φύγη αὐτήν πού σέ ικέτευε νά την συγχωρήσης;

Πῶς δέν θυμήθηκες πῶς αὐτή σέ θέρμανε μέ τά χάδια της όταν μιά νύχτα είχαν απλωθῆ έπάνω σου τά παγωμένα χέρια τοῦ θανάτου!

Τότε την ευχαρίστησες όλόψυχα καί τῆς υποσχέθηκες πῶς θά την κρατοῦσες γιά πάντα κοντά σου, πῶς θά την έκανες ευτυχισμένη.

Καί τώρα τῆς είπες λόγια πού την πείραξαν κατάκαρδα... Γελᾶς;... Α, καταλαβαίνω τήν σκέψι σου, κάνεις όμως λάθος, ποτέ δέν θά μπορέση νά την αντικατασταθῆ μιά άλλη.

Σκέψου το, από αὔριο θά θυμᾶσαι τόν έρωτά της, μέ θλῖψι καί μέ πίκρα, θά μετανοιώσης χίλιες φορές καί δάκρυα θά πλημμυρίσουν τά μάτια σου γιατί δέν θά ξαναΐδοῦν τόν ἥλιο τῆς ευτυχίας νά ανατέλλη.

Καί τελειώνουμε μ' ένα ποίημα του 'Ιταλοῦ ποιητοῦ, τοῦ μεγάλου απαισιοδόξου 'Ιακ. Λεοπάρντι:

'Η καρδιά μου

Μοῦ λένε μερικοί: («Αφοῦ κλεισμένα τά φείδια τριγυρνοῦν στά σωθικά σου γιατί σέ τραγουδάκια μαγεμένα σκορπίζεται η καρδιά σου καί λαλεί καί κύνει χαρωπή τή μελωδιά σου σάν το φυλακισμένο το πουλί;»

Άκόμα νά την νοιώσουν δέν μποροῦνε, τή δόλια μου καρδιά πού μέσα πάλλει καί πῶς το γλυκολάλητο πουλί κλεισμένο, τη χαρά ποτέ δέν φάλλει μ' αδιάκοπα τόν πόνο του λαλεί.

(Λεοπάρντι)

Ιστορίες της ζωής

Η συμβουλή τοῦ δικηγόρου

—Δέν μπορῶ πιά νά ζήσω μ' αὐτόν τόν άνθρωπο, τελείωσε! είπε η Νίτσα στό δικηγόρο της. Τόν βαρέθηκα Καί πρέπει όπωσδήποτε νά πάρω διαζύγιο. Καί όπως δήποτε νά βγῆ εις βάρος του. Νά παίρνω διατροφή.

—Εις βάρος του είνε δύσκολο, παρατήρησε ο δικηγόρος. Αφοῦ δέν σάς έχει δώσει καμμιά σοβαρή αφορμή.

—Ένας καλός δικηγόρος μπορεί νά τά καταφέρη, απάντησε πολύ λογικά η Νίτσα. Κι' αν δέν μπορεῖτε πηγαίνω σ' άλλον.

—Δόστε μου λίγα λεπτά καιρό νά σκεφτῶ.

Ο δικηγόρος εσκέφτηκε. Καί είπε μέ χαμόγελο θριάμβου:

—Υπάρχει ένας τρόπος, κυρία μου, αλλά εξαρτάται κυρίως από σάς.

—Τί πρέπει νά κάνω;

—Θά τόν προκαλέσετε νά σάς χτυπήση.

—Δέν τόκανε ποτέ.

—Πρέπει νά τόν αναγκάσετε νά το κάνη τώρα. Θά βρῆτε μιά οποιαδήποτε αφορμή, θά τόν βάλετε μπρο στά καί θ' αρχίσετε νά τόν βρίζετε μέ τά πιό προσβλητικά λόγια. Θά τόν βρίζετε, θά τόν βρίζετε, ὡς πού, τί διάολο, άντρας είνε, θά εξαφθῆ καί θά σηκώση το χέρι του η μιά καρέκλα Την ὥρα αὐτή, ένῶ μέ δυό μάρτυρες θά είμαι στό διπλανό δωμάτιο. Κι' όταν ακούσωμε νταβατοῦρι, θά μπούμε μέσα γιά νά πιστοποιήσουμε ότι έδιαιοπράγησε ένάντιον σας. Τά παρακάτω είνε δική μου δουλειά.

—Ἐν τάξει!

*

Η Ιστορία έγινε την άλλη μέρα το μεσημέρι. Ο δικηγόρος μέ τούς δυό μάρτυρες περίμεναν στό σαλόνι. Κατά τή μιά ἦρθε ο σύζυγος. Ο κ. Παναγῆς ἦταν ἤρεμος καί υπομονετικός άνθρωπος. Κι' αὐτός ο άνθρωπος έπρεπε νά εξαφθῆ. Η πρώτη κουβέντα που είπε μόλις μπῆκε ἦταν η συνειθισμένη κουβέντα που λένε όλοι οί σύζυγοι όταν πηγαίνουν στό σπίτι:

—Δέν εἶν' ἔτοιμο ακόμα το φαΐ;

Η κυρία Νίτσα ἄρπαξε την εὐκαιρία:

—Καί τί μέ πέρασες βρέ; Γιά δούλα σου γιά νά σοῦχω ἕτοιμο το φαΐ μόλις το τραθῆξη η ὄρεξί σου; Ἐμένα μέ βασανίζει ο πονοκέφαλος από το πρωΐ καί αὐ ἔχεις το νοῦ σου νά περιδρομιάσης.

—Μέ συγχωρεῖς. Δέν τό ξερα

—Ἔπρεπε νά το ξέρης!

—Μά δέν μοῦ τῶπες!

—Ἔπρεπε νά το καταλάθης! Ἀλλά πότε μέ καταλαβες ἐσύ γιά νά μέ καταλάθης καί τώρα; Ἄχρηστε άντρα!

—Ἔχεις τά νεῦρα σου Νίτσα; ρώτησε ο ἄνθρωπος μ' ἐνδιαφέρον.

—Πῶς νά μήν τάχω μ' ἕναν τέτοιον ἄντρα πού μοῦριζε η τύχη μου; Η δική σου ασχολία είνε μόνο νά τρῶς καί νά κοιμᾶσαι! Εἶσαι ἕνα κτῆνος! Τ' ἀκοῦς; Ἕνα κτῆνος!

Ὁποιοσδήποτε ἄντρας στή θέσι τοῦ κ. Παναγῆ θά ξέσπαγε, μπροστά σέ μιά τόσο αγενῆ κατηγορία. Ἀλλά ὁ κ. Παναγῆς ἦταν ἀγαθός καί πράος ἄνθρωπος. Ἔκανε πῶς δέν ἄκουσε. Κι' ἔδωσε τόπο στήν ὀργή. Αὐτό ἐξενεύρισε την κυρία Νίτσα, που ἤθελε νά πετύχη το σκοπό της. Γι' αὐτό δέν σταμάτησε, ἀλλά πῆρε φόρα κι' ἀρχισε ἕνα γερό κατάθρεγμα μέ κάτι φράσεις πού δέν εἶνε βέβαιο ὅτι τίς ἔχει ὁ ὁδηγός τῆς βαρώνης Σταΐρ.

Βρέ ἀχαΐρευτε, τ' ἀκοῦς τί σοῦ σέρνω καί δέν μιλᾶς; Δέν ἄκουσες τί σοῦ εἶπα; Σέ εἶπα κτῆνος!

—Τό ἄκουσα!

—Τό ἄκουσες καί δέν μιλᾶς;

—Τί νά πῶ;

—Νά μοῦ ζητήσης το λόγο βρέ!

— Δέν θαρυέσαι... Νεῦρα εἶνε, θά σοῦ περάσουν.

—Ὄχι βρέ. Δέν το λέω μέ τά νεῦρα μου. Το λέω μέ ψυχραιμία. Καί σέ ξαναλέω κτῆνος, καί σέ λέω καί γαϊδοῦρι καί μουλάρι καί γουρουνι, καί θῶδι καί κροκόδειλο καί μαντρόσκυλλο καί λουστρο καί παλπάνθρωπο, καί λωποδύτη, καί καταχραστή, καί θλάκα, καί ἠλίθιο, καί ὅ,τι τέτοιο ὑπάρχει στό πετάω κατάμυυτρα.

Ὁ κ. Παναγῆς χωρίς νά κουνηθῆ από την πολυθρόνα που κάθεται, ἄκουγε ἤρεμα κι' ὑπομονετικά. Τότε η κυρία Νίτσα, τόν πλησίασε καί συνέχισε ἀπάνω ἀπ' το κεφάλι του το κατάθρεγμα:

—Εἶσαι βρέ! Εἶσαι ζῶον! Εἶσαι μουλάρι!... Εἶσαι γαϊδοῦρι. Εἶσαι ἀνανδρος! Τ' ἀκοῦς; Ἀνανδρος!

Ἐδῶ ὁ κ. Παναγῆς σήκωσε τά μάτια του.

—Ἀνανδρος; ρώτησε. Γιατί;

—Γιατί σέ βρίζω τόση ὥρα μέ τίς πιό βαρειές κουβέντες καί τίς ἀκοῦς σάν νά μή συμβαίνη τίποτα.

—Καί τί θές νά κάνω;

—Νά σηκώσης το χέρι σου βρέ καί νά μέ χτυπήσης Ἔτσι κάνουν οἱ ἄντρες πού ἔχουν αἷμα μέσα τους καί ὄχι πετιμέζι!

—Δέν θαρυέσαι, καϋμένη Νίτσα! Νεῦρα εἶνε, θά σοῦ περάσουν.

—Ὄχι βρέ! Δέν θά μοῦ περάσουν!

Ὁ κ. Παναγῆς ἐξακολουθοῦσε νά δείχνη την ἴδια ἐκνευριστική ἀπάθεια. Ἀλλά εἶχε νευριάσει η κυρία Νίτσα. Αὐτή εἶχε γίνει ἔξω φρενῶν. Το αἷμα τῆς εἶχε ἀνεθῆ στό κεφάλι, τά μάτια της εἶχαν πεταχτῆ ἔξω τά χέρια της ἔτρεμαν. Καί ὅπως στεκόταν ἀπό πάνω του, φώναζε:

—Σέ λέω γουροῦνι καί δέν μοῦ μιλᾶς;

—Ὄχι.

—Σέ λέω ἠλίθιο καί δέν μιλᾶς;

—Ὄχι.

—Σέ λέω ἀνανδρο καί δέν σηκώνεις το χέρι σου;

—Ὄχι.

—Αἴ τότε το σηκώνω ἐγώ!

Μ' αὐτά τά λόγια η κυρία Νίτσα, σήκωσε το χέρι της κι' ἔδωσε δυό χαστούκια στόν κ. Παναγῆ. Κι' ἐπειδή αὐτός τά δέχτηκε μέ ὑπομονή, νευριάστηκε ἀκόμα περισσότερο καί σήκωσε γραμμή θάζα, πιάτα, μαχαιροπήρουνα καί καρέκλες κι' ἄρχισε νά τοῦ τά πετάη στό κεφάλι. Ὁ κ. Παναγῆς κυττοῦσε μέ ἀπορία καί ὑπομονή. Ἔγινε μεγάλη φασαρία. Καί τότε ἄνοιξε η πόρτα καί μπῆκαν στό δωμάτιο ὁ δικηγόρος καί οἱ δυό μάρτυρες

—Καθώς θλέπετε, ἄρχισε ὁ δικηγόρος, ἔχοντας ἑτοιμη τή φράσι του.

Ἀλλά δέν συνέχισε. Το θέαμα τοῦ ἔκοψε τή μιλιά. Ὁ κ. Παναγῆς ἦταν χωμένος στήν πολυθρόνα καί η κυρία Νίτσα τόν ἐκοπάναγε, ἀγριεμένη σάν τίγρις, τόν ἐκοπάναγε ἀλύπητα.

—Μάλιστα! Εἴδαμε! εἶπαν οἱ μάρτυρες Η κυρία ἐπιτίθεται ἐναντίον τοῦ συζύγου της.

Η κυρία Νίτσα σταμάτησε την ἐπίθεσι, τρέμοντας ἀπό το κακό της. Ὁ δικηγόρος κούνησε το κεφάλι του καί εἶπε:

—Κυρία μου, τή χάσαμε τή δίκη!...

"Επειτα την πλησίασε καί ψιθύρισε στ' αὐτί της:

—Τέτοιους συζύγους, κυρία μου, δέν τούς ἀφήνουν! Χαίρετε!

Δέν ξέρω ἄν η κυρία Νίτσα ἐπέμεινε νά πάρη διαζύγιο. Ἴσως ὁ δικηγόρος μέ την τελευταία του φράσι, νά τῆς ἄλλαξε τά μυαλά Γιατί πραγματικά τέτοιους ἄντρες δέν τούς ἀφήνουν οἱ γυναῖκες ἀκόμα κι' ὅταν σκέπτονται νά χωρίσουν. Γιατί ν' ἀφήσουν ἕνα τέτοιον ἄντρα, ἀφοῦ εἶνε σάν νά μήν ἔχουν;

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Τί λένε γιά μᾶς οἱ γείτονοι

Πλούτισε; 'Αμ' βέβαια' ἔκλεψε τοῦ κόσμου τά λεφτά, ἔγινε μαυραγορίτης, τόν βόηθησε η κατάστασις, ἔτσι πλουτίζω κι' ἐγώ.

Ὀτώχυνε; Αὐτό το περίμενα. Εἶνε ἀνίκανος. Ὅλοι σημερα κάπως τά καταφέρνουν.

*

Κάνει ἔξοδα; Γρήγορα θά καταστραφῆ. Ξανάειδες, μωρέ μάτια μου, τέτοια ξιππασιά, τέτοιο τουπέ;

Κάνει οἰκονομία; Τσιφούτης, σωστός ἐξηντα6ελώνης!

*

Βγαίνει το κορίτσι του στό παράθυρο; Τρελλό καί ξεμυαλισμένο. Κάνει κόρτε μ' ὅλους τούς διαβάτες.

Δέν βγαίνει ποτέ στό παράθυρο; Χμ! κάποιο λάκκο θάχει η φάβα. Δέ μ' ἀρέσει καθόλου αὐτή η κλεισοῦρα.

*

Ἔχεις κλειστό το σπίτι σου; Εἶσαι μισάνθρωπος καί ἀκοινώνητος

Δέχεσαι τούς φίλους σου; Ντροπή, ντροπή. Ποιός ξέρει τί θά γίνεται ἐκεῖ μέσα;

*

Μιλᾶ η σύζυγός σου μέ τίς γειτόνισες; Πολλά λόγια ἔχει η κυρία. Δέ φαίνεται φρόνιμη.

Δέ μιλᾶ μέ τίς γειτόνισες; Πολύ ψηλομύτα εἶνε. Μᾶς κάνει την καμπόσο. Σά δέ ντρέπεται!...

Περίεργα από παντού

Ζῶα στόν πόλεμο

Στόν πόλεμο τῶν Μπόερς, μιά στρατιωτική μονάς εἶχε πάρει μαζί της ἕνα σκυλί, το Σάντο, πού τόν ἀγαποῦσαν ὅλοι. Το σκυλί αὐτό στή μάχη τοῦ Ἰνκερμάν πολέμησε γενναιότατα, σέ μιά ἔφοδο δέ ὥρμησε κατά τοῦ ἐχθροῦ δαγκάνοντας ἄγρια τά πόδια τῶν στρατιωτῶν μέχρις ὅτου το τραυμάτισαν μέ μιά λόγχη Ὁ Σάντο ἀργότερα ἐπῆρε το στρατιωτικό μετάλλιο ἀνδρείας.

Στόν πόλεμο τῆς Κριμαίας πάλιν, ἕνας λόχος εἶχε πάρει μαζί του μιά ἄσπρη νάτα μέ την ὁποία ἔπαιζαν οἱ στρατιῶτες τήν ὥρα που δέν εἶχαν δουλειά. Σέ κάποια μάχη η Γιούντυ — ἔτσι τη φώναζαν—δέν δίστασε νά προχωρήση μαζί μέ τούς στρατιῶτες στίς ἐχθρικές θέσεις. Ἀργότερα σκοτώθηκε στήν περίφημη μάχη τῆς Μπαλαχλάβας.

Κοτά τόν περασμένο παγκόσμιο πόλεμο μιά χήνα που ἀνῆκε σ' ἕνα γερμανικό σύνταγμα ἀκολούθησε τούς στρατιῶτες στό Δυτικό Μέτωπο καί ξανούρισε μετά την ἀνακωχη στήν ἕδρα τοῦ συντάγματος.

Αὐγό—φαινόμενον

Στό χωριό Μπαρρουὰζ τῆς Γαλλίας, μιά χωριάτισα ἐπισκεφθεῖσα ἕνα πουλί το κοτέτσι της γιά νά πάρη τά αὐγά που γέννησαν οἱ κότες της. Βρῆκε μεταξύ αὐτῶν καί ἕνα αὐγό διπλάσιο σχεδόν ἀπό τά συνηθισμένα. Περίεργη η χωρικη το ἔσπασε καί η ἐκπληξί της ὑπῆρξε μεγάλη, ὅταν μέσα στό αὐγό ἀνακάλυψε ἕνα ἄλλο αὐγό συνηθισμένου μεγέθους.

Ἀλλά το περίεργον τοῦ πράγματος δέν σταματάει ὡς ἐδῶ. Γιατί το δεύτερο αὐγό περιείχε ἕνα τρίτο μενέθους καρυδιοῦ καί μέσα στό τρίτο βρισκόταν ἕνα τέταρτο αὐγό μενέθους φουντουκιοῦ!...

Τά παλῃά καλά χρόνια

Θέλετε νά μάθετε πόσο κόστισε ἕνα «φουπέ» στό ξενοδοχείο τῆς «Μεγάλης Βρεταννίας» στά 1900, δηλαδή πρό 44 ἐτῶν.

"Εξ δραχμές. Καί «συνέκειτο» ὅπως ἔγραφε το μενού ἀπό τρία πιάτα φαγητοῦ κατ' ἐκλογήν, ρωσσική σαλάτα, τυοί καί φρούτα.

Νά καί οἱ τιμές τῶν φαγητῶν κατά μεοίδα!

Το ψητό ἀρνί. μιάμισυ δραχμή

Το τυοί 50 λεπτά.

Η μεοίδα οἱ ἀντράδεςδυό δραχμές.

Η φιάλη κρασιοῦ Δεκελείας 4 δραχμές.

Η φιάλη μπύρας τοῦ Μονάχου 3.50.

Πίλσνερ δρχ. 3.

Τά γλυκίσματα 30 λεπτά τά μικρά καί 60 τά μενάλα.

Καί ὅμως ὁ κόσμος τότε... τίναζε τό γιακά του γιά τή μεγάλη ἀκρίβεια. Τί ἀχαριστία!..

Τό ἀλφάβητο σ'ὅλο τόν κόσμο

Τό ἀλφάβητον τῆς σουηδικῆς γλώσσης ἔχει 12 γράμματα, τῆς θυρμικῆς 19, τῆς ἰταλικῆς 20, τῆς θενναλικῆς 21, τῆς ἑβραϊκῆς, ουραϊκῆς, χαλδαϊκῆς σαυρίτιδος καί λατινικῆς, ἀπό 22, τῆς ἑλληνικῆς 24. τῆς γαλλικῆς 23, τῆς γερμανικῆς, ὀλλανδικῆς καί ἀγγλικῆς ἀπό 26, τῆς ἱσπανικῆς καί σλαυϊκῆς ἀπό 27, τῆς ἀραβικῆς 28, τῆς περσικῆς καί κοπτικῆς ἀπό 32. τῆς γεωργιανῆς 35, τῆς ἀρμενικῆς 38. τῆς ρωσσικῆς 41, τῆς μοσχοβιτικῆς 49. τῆς σανσκριτικῆς 43. τῆς ἰαπωνικῆς 50. τῆς αἰθιοπικῆς καί τῆς ταταρικῆς ἀπό 202.

Ἀποφεύγετε τίς δίκες

"Εξω ἀπό τά γερμανικά δικαστήρια, εἶνε ἀνηρτημένη η ἑξῆς πινακίδα:

1) Ἀποφεύγετε τίς δίκες.

2) Ἀποφεύγοντας τίς δίκες, ἐξοικονομεῖτε συγχρόνως χρόνο, χρήματα καί ἡσυχία.

3) Πρίν πᾶτε στό δικαστήριο, προσπαθήσετε νά συμβιβασθῆτε.

4) Ἀκούσετε προσεκτικά τίς ἀπόψεις τοῦ ἀντιδίκου σας. οἱ ὁποῖες ἴσως σάς κάνουν ν' ἀλλάξετε γνώμη.

5) Μήν ξεχνᾶτε ὅτι τό δικαστήριο δέν λογαριάζει ἐκεῖνα πού δέν μπορεῖτε νά τοῦ ἀποδείξετε.

Οἱ σοφές αὐτές ὑποδείξεις εἶνε βέβαια ἀλέθριες γιά τούς δικηγόρους.

ΕΝΑ ΡΕΠΟΡΤΑΖ...

Χωρίς κόπο

Στά γραφεία τῆς ἐφημερίδος — περασμένα μεσάνυχτα...— ὁ «διανυκτερεύων συντάκτης» κασμουιόταν μπροστά σέ μιά στίβα τηλεγραφήματα. Στό πλάϊ του, ἀπάνω στό γραφεῖο, βρισκόταν ἕνα ἀδειασμένο φλυτζάνι τοῦ καφέ, πού μέσα του ἤτανε σβυσμένα δυό-τρία ἀποτσίγαρα. Ἡσυχία ἀπόλυτη. Ἡ Ἀθήνα παραδινότανε σιγά-σιγά στόν ὕπνο.

Κατά τίς δύο, ὁ κλητήρας πῆρε ἀπ' τ' γραφεῖο μιά στίβα χειρόγραφα, μέ τούς τίτλους τῶν εἰδήσεων γραμμένους μέ μεγάλα γράμματα σέ χωριστά χαρτιά. Κασμουρήθηκε, τεντώθηκε καί παράγγειλε ἄλλον ἕναν καφέ μέ δυό νερά. Ὕστερα, ἄναψε ἕνα τσιγάρο.

Στό γραφεῖο τῆς συντάξεως μπῆκε μιά γυναῖκα. Ἤτανε νέα, μά φαινότανε κουρασμένη, καί περπατοῦσε σάν αὐτόματο.

Χωρίς νά μιλήσῃ, σάν ὑπνωτισμένη, πῆγε καί κάθησε σέ μιά καρέκλα, δίπλα στό συντάκτη τῆς νυχτός. Ὕστερα τόν κύτταξε μ' ἕνα βλέμμα ἀπλανές, σχεδόν ἠλίθιο.

—Εἴσαστε σεῖς πού γράφετε στήν ἐφημερίδα;...

Ὁ συντάκτης κασμουρήθηκε.

—Μ... μάλιστα... θέλετε τίποτα;...

Τά μάτια τῆς ἀγνώστης στηρίχτηκαν ἀπάνω του, γυάλινα:

—Ναί.. Σᾶς φέρνω κάτ' νά γράψετε... Γιά... γιά μένα...

—Γιά σᾶς;

—Ναί...

Σταμάτησε μιά στιγμή ἡ ἄγνωστη γιά νά συνεχίσῃ σέ λίγο μέ μιά φρικιαστική ἀπάθεια:

—Ἀπόψε σκότωσα τό παιδί μου!

Ὁ διανυχτερεύων πετάχτηκε ἀπάνω.

—Τό παιδί σας;!..

—Ναί... Τό Γιωργάκη μου...

Ὁ συντάχτης τήν κύτταξε ἐξεταστικά: Εἶχε μπροστά του καμμιά τρελλή ἢ καμμιά συνταραχτική εἴδησι, κανένα «Λαυράκι» τῆς δημοσιογραφικῆς γλώσσας;...

—Πῶς ἔγινε αὐτό;...

Ὁ κλητήρας ἔφερε τόν καμέ μέ δυό νερά. Ἡ ἄγνωστη κύτταξε τά ποτήρια μ' ἀπλανσία:

—Μποροῦ νά πιῶ ἕνα νερό;... Νοιώθω ξερό τό στόμα μου...

—Εὐχαρίστως... Καί τά δυό νεοά δικά σας. Μήπως θέλετε καί κάτι ἄλλο;... Ἕναν καφέ, μιά λεμονάδα;...

—Ὄχι, ὄχι... Μόνο νερό... Εὐχαριστῶ...

Ρούφηξε τό ἕνα ποτήρι, τ' ἀκούμπησε στό τραπέζι, κι' ἄρχισε νά μιλάῃ ἀτονα, ἀχρωμάτιστα, σά φωνογραφική πλάκα:

—Ἐργαζόμουν ταμίας σ' ἕναν κινηματογράφο, ἐδῶ καί λίγα χρόνια. Μμουν τίμια κοπέλλα κι' ἴσως ὄχι πολύ ἄσκημη... Ἀπ' τήν ἀρχή, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ κινηματογράφου μέ γλυκοκύτταζε. Ἤταν ἕνα ὥμορφο παλληκάρι μέ μαῦρα μάτια καί μαλλιά .. Μέ κολάκευε πολύ πού τοῦ ἀρεσα... Κι' ὅταν κάποιο ἀράδυ, ὕστερ' ἀπό τή δουλειά, μέ κάλεσε νά φάμε, δέ βρῆκα δύναμι ν' ἀρνηθῶ. Πῆγα μαζί του, ἔφαγα ἅπιο, ξεχάστηκα —καί ξύπνησα δικιά του!...— Τόν ἀγάπησα, ὅπως ἀγαπᾶμε ἐμεῖς οἱ γυναῖκες τόν πρῶτο καί τόν τελευταῖο ἀντρα στή ζωή μας... Κι' ἐκείνος ἐδειχνε πώς ἤταν ἐρωτευμένος μαζί μου... Ἤμουν κάτι καιούργιο, τοῦκανα κέφι — αὐτό εἶν' ὅλο! Στό τέλος, ὅταν ἔνοιωσα πώς μέσα μου εἶχε ἀρχίσει νά κουνιέται ἕνα καινούργιο πλάσμα, καί τοῦ τό εἶπα, στενοχωρέθηκε. «Οὔφ, τώπαμε νά τό ρίξῃς!...». Νά τό ρίξω! πῶς δέ μ' ἀγαποῦσε πιά καθόλου... Μ' εἶχε βαρεθῆ. Τόσο, ποῦ νέα τό παιδί μου, τό παιδί μας, ἤτανε γι' αὐτόν βάρος. Χωρίς παράπονο, χωρίς διαμαρτυρία, κάθηκα ἀπ' τή ζωή παιδάκι μου ἤρθε στόν κόσμο. Ἀρβρίσκω τή ζωή ὑποφερτή, σχεδόν εὐτυχισμένη...

Σταμάτησε λίγο ἡ γυναῖκα Ὕστερα πῆρε καί τ' ἄλλο ποτῆρι μέ τό νερό καί τ' ἀδειασε μονορρούφι.

—Ὕστερα; ρώτησε ὁ δημοσιογράφος.

—Ὕστερα δούλεψα σ' ἕνα καμπαρέ... Ἔκανα κονσομασιόν. Ἔπρεπε θούτυρο, τό γάλα του, τ' αὐγά του. Κάθε ξημερώματα, σά γύρίζα σπίτι, λίγην ὥρα μπροστά στήν κουνίτσα του καί τόν καμάρωνα κοιμισμένον. Ἤταν ἴδιος ὁ πατέρας του. Κι' εἶχα ἐτσι γιά τό γυιό μου στοργή μαζί μ' ἔρωτα... — Ὕστερα ἕνα βράδυ, χτές, τήν ὥρα πού πήγαινα στή δουλειά, κάποιος μ' ἔπιασε ἀπ' τό χέρι. Γύρισα κι' εἶδα ἐκεῖνον — τόν Κώ- εἶπε. («Τί θές;;»... («Ὄνειρ' ἐδῶ...»). Τραβήξαμε σ' ἕνα κοντινό καφενεῖο καί κάτσαμε σέ μιά γωνιά. («Ἀπό μένα, δικό μου... Αὐτό τό παιδί δέν εἶνε σωστό νά τόχης ἐσύ...»). Μέ μιᾶς τό αἷμα ἀνέβηκε στό πρόσωπό μου, νά μέ πνίξῃ!... («Γιατί;»). Ἐγώ τόκανα καί τό κρατάω...»). Τόν ἀγάπησα, ὅπως ἀγαπᾶμε ἐμεῖς οἱ γυναῖκες τόν πρῶτο καί τόν τελευταῖο ἀντρα στή ζωή μας... Κι' ἐκείνος ἐδειχνε πώς ἤταν ἐρωτευμένος μαζί μου... Ἤμουν κάτι καιούργιο, τοῦκανα κέφι — αὐτό εἶν' ὅλο! Στό τέλος, ὅταν ἔνοιωσα πώς μέσα μου εἶχε ἀρχίσει νά κουνιέται ἕνα καινούργιο πλάσμα, καί τοῦ τό εἶπα, στενοχωρέθηκε. («Οὔφ, τώπαμε νά τό ρίξῃς!...»). Νά τό ρίξω! πῶς δέ μ' ἀγαποῦσε πιά καθόλου... Μ' εἶχε βαρεθῆ. Τόσο, ποῦ νέα τό παιδί μου, τό παιδί μας, ἤτανε γι' αὐτόν βάρος. Χωρίς παράπονο, χωρίς διαμαρτυρία, κάθηκα ἀπ' τή ζωή παιδάκι μου ἤρθε στόν κόσμο. Ἀρβρίσκω τή ζωή ὑποφερτή, σχεδόν εὐτυχισμένη...

Σταμάτησε λίγο ἡ γυναῖκα Ὕστερα ἤπι

Ο λάθος του θαυμάτου

Δραματικὸ διηγήματα

Ὁ Ρόλλυ, παλιάτσος τοῦ θιάσου προχώρησε στὴ μέση τῆς σκηνῆς κρατῶντας ἀπ' τὸ χέρι μιὰ ὡμορφη ζανθὴ ποὺ τὸ πρόγραμμα τὴν ἀνέφερε μὲ τὸ ὄνομα Καίτη.

Ὁ κωμικὸς ἔκανε μιὰ χειρονομία σὰν νὰ παρουσίαζε τὴν καλλιτέχνιδα στὸ κοινόν. Ἀμέσως κατόπιν ἡ Καίτη ἔτρεξε καὶ στάθηκε κοντὰ σ' ἕνα χαραμπίνα καὶ τὴν ἔδωσε στὸ Ρόλλυ. Ὁ κωμικὸς τὴν ἐξέτασε καλά, γύρισε πρὸς τὸ κοινόν, τὸ ξαναχαιρέτησε, σήκωσε τὴ σκανδάλη καὶ σημάδεψε τὴν καλλιτέχνιδα.

Μιὰ ἐκπυρσοκρότησι ἀκούστηκε κι' ἕνας ἄσσος κοῦπα ποὺ κρατοῦσε ἡ Καίτη στὸ χέρι της τρυπήθηκε ἀπὸ τὴ σφαῖρα, ἀκριβῶς στὸ μέρος τῆς κόκκινης καρδιᾶς.

Ἡ Καίτη ἔδειξε στοὺς θεατὰς τὸ τρυπημένο τραπουλόχαρτο. Χειροκροτήματα ἀκούστηκαν ἀπ' τὴν πλατεία. Οἱ θεαταὶ εἶχαν ἐνθουσιασθῆ.

Ὕστερα ἡ Καίτη πῆρε ἕνα τσιγάρο τὸ ἄναψε καὶ γύρισε προφίλ...

Ξαφνικὰ ἀκούστηκε νέα ἐκπυρσοκρότησις καὶ τὸ τσιγάρο ἐξαφανίσθηκε ἀπὸ τὰ χείλη της. Τὰ χειροβριαμβευτικά.

Ὁ Ρόλλυ ζήτησε τώρα νὰ τοῦ φέρουν ἕναν καθρέφτη. Τὸν ἔδωσε νὰ τὸν κρατάνε ὁ ὑπηρέτης καὶ σηκώθηκε μέσα ἀπ' αὐτόν, προσπάθησε νὰ πετύχει... Καὶ πάλιν ὁ Ρόλλυ πέτυχε.

Ἡ Καίτη πῆρε τέλος ἕνα μῆλο καὶ τὸ τοποθέτησε στὸ κεφάλι της. Αὐτὸ θὰ ἦταν ἡ μεγαλύτερη σκοπευτικὴ ἐπίδειξις τοῦ Ρόλλυ, ὁ ὁποῖος ἄφησε τὴ καραμπίνα καὶ πῆρε ἕνα περιστρόφο.

Πέρασαν λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας.

Ὁ παλιάτσος σκόπευσε λίγες στιγμὲς κι' ἄξαφνα θρῶπινη κραυγὴ πόνου.

Ἡ Καίτη ἄφησε ἕναν ὑπόκωφο στεναγμό, κτύπησε μὲ ἀπελπισία τὰ χέρια της, ἔκανε δυὸ γύρους καὶ ἔπεσε βαρειὰ πάνω στὴ σκηνή.

Τὸ ὡμορφο προσωπάκι της γέμισε αἵματα!

Ἡ σφαῖρα, ἡ τρομερὴ μικρὴ σφαῖρα μπῆκε στὸ ἀριστερὸ της μάτι καὶ σφηνώθηκε στὸ κρανίο...

Ὁ Ρόλλυ τρόμαξε. Πέταξε μακρυὰ τὸ περίστροφο καὶ βρέθηκε μ' ἕνα πτῶσμα κοντὰ στὴ νέα.

Ἡ Καίτη, ἀν καὶ ἦταν σὲ φρικτὴ κατάστασι, πρόφτασε νὰ πῆ δυὸ λόγια μαζί του. Ἀμέσως ἔτρεξαν νὰ βροῦν γιατρό.

Ἡ σκηνὴ γέμισε κόσμο. Ὁ Ρόλλυ φαινόταν τρελλὸς ἀπ' τὴν ἀπελπισία του. Τὸ πρόσωπό του ἔκανε κωμικοὺς καὶ τραγικοὺς συγχρόνως μορφασμούς.

Ἡ κατάστασις τῆς Καίτης ἦταν σοβαρωτάτη. Καμμιὰ ἐλπὶς δὲν ἔμενε πιά...

Οἱ ἀστυνομικοὶ μὲ μεγάλο κόπο κατώρθωσαν ν' ἀπομακρύνουν τοὺς περίεργους, ὅταν ὕστερ' ἀπὸ λίγο ἦρθε ἕνα φορεῖο, στὸ ὁποῖο ἔβαλαν τὴν Καίτη καὶ τὴν μετέφεραν στὸ νοσοκομεῖο. Ὁ γιατρὸς ποὺ τὴν ἐξήτασε κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε:

—Ζήτημα εἶναι ἂν θὰ ἀγάλη τὴ νύχτα αὐτή!..

Γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, ἡ ἀστυνομία συνέλαβε τὸν Ρόλλυ. Δὲν κατώρθωσε ὅμως νὰ τοῦ ἀποσπάσῃ οὔτε μιὰ λέξι. Μετέφεραν τότε τὸν παλιάτσο στὸ νοσοκομεῖο κοντὰ στὴ νέα ποὺ ψυχορραγοῦσε. Ὁ Ρόλλυ ἔπεσε σὲ μιὰ καρέκλα καὶ κύτταζε μὲ λύπη τὴ σύζυγό του.

—Τὸ θλιβερό μου καθήκον, τῆς εἶπε ὁ ἀνακριτής, μὲ ὑποχρεώνει, κυρία μου, νὰ σᾶς ρωτήσω νὰ μάθω πῶς συνέβη τὸ δυστύχημα.

Μὲ αἰσυχασμένη φωνὴ ἡ Καίτη ἀπάντησε:

—Τὸ ἀτύχημα, κύριε, δὲν ἦταν τυχαῖο!...

Ὁ ἀνακριτὴς πετάχτηκε ἀπ' τὴ θέσι του.

—Ἐξηγήσατε καλύτερα, κυρία μου! φώναξε.

—Δὲν ἦταν τυχαῖο! ἐπανέλαβε ἡ Καίτη. Ὁ Ρόλλυ τὸ ἔκανε γιὰ νὰ μ' ἐκδικηθῆ... Ἤμουνα φίλη του... Εἶχε μάθει ὅτι τὸν ἀπατοῦσα κι' ἐξήτησε νὰ τὸν... τιμωρήσῃ... Ἔκανε πολὺ καλά... Ἐγὼ ἔφταιγα!... Δὲν θέλω νὰ πάθῃ τίποτα...

Τὸ τέλος τῆς Καίτης πλησίαζε. Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου της παραμορφώθηκαν. Ἄρχισε ὁ ἐπιθανάτιος ρόγχος.

Ἡ Καίτη συγκέντρωσε τὶς τελευταίες δυνάμεις της καὶ εἶπε:

—Ἂς ἔρθῃ κοντὰ μου ὁ Ρόλλυ. Ἂς μὲ φιλήσῃ ἀκόμα μιὰ φορά.

Ὁ κωμικὸς ρίχτηκε πάνω της καὶ τὴ φίλησε παράφορα.

—Σ' εὐχαριστῶ, σ' εὐχαριστῶ! τῆς εἶπε στὸ αὐτί. Ἀλλὰ σὲ τί μοῦ χρησιμεύει τὸ ψέμμα σου, ἀγάπη μου;

—Ὄχι, ὄχι! ἀπάντησε ἡ Καίτη. Ὁ κόσμος δὲν ἔπρεπε νὰ μάθῃ ὅτι ὁ Ρόλλυ ἀπέτυχε στὸ σημάδεμα. Καλύτερα νὰ πιστεύουν ὅτι σ' ἀπατοῦσα καὶ μὲ σκότωσες. Ἔχεις σώσει τούλάχιστον τὴ καλλιτεχνική σου ὑπόληψι!

Ὁ Ρόλλυ θέλησε κάτι νὰ πῆ, ἀλλὰ ἦταν ἀργά. Ἡ Καίτη ἦταν νεκρή!...

ZAK BIBIEN

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΤΕ;

Τί συμβουλεύει μιὰ ξένη συγγραφεὺς

Ὑπάρχει μιὰ κατηγορία κοριτσιῶν ποὺ ὀνειροπολοῦν ἕναν καλὸ σύζυγο, ποὺ νὰ τὶς ἀγαπᾶ καὶ νὰ τὶς καταλαβαίνῃ, ἀλλὰ διστάζουν νὰ κάμουν τὴν ἐκλογή τους ἀνάμεσα στοὺς γνωστούς των, γιατὶ ἁπλούστατα περιμένουν τὸν ἰδεῶδη ἄντρα.

Δὲν θὰ θροῦν ἀσφαλῶς ποτέ, τὸν ἰδεῶδη αὐτὸν ἄνδρα, ἂν δὲν ἀποφασίσουν ν' ἀλλάξουν σύστημα. Τὰ κορίτσια ποὺ περίμεναν τὸ «βασιλόπουλο» καὶ ζοῦσαν ἐν τῷ μεταξὺ κλεισμένα στὰ σπίτια τους δὲν εἶνε πλέον τῆς μόδας. Χάθηκαν μαζὺ μὲ τὶς χειροποίητες ὀνταντέλλες καὶ τὶς αἰσθηματικὲς λιποθυμίες.

Τώρα, ἀγαπητὲς ἀναγνωστρίες, πρέπει ν' ἀντικρύσετε τὴ ζωὴ διαφορετικὰ («Σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει») λέγανε οἱ πρόγονοί μας. Σοφὴ κουδέντα. Πρέπει νὰ πειθῆτε ὅτι ἡ εὐτυχία βρίσκεται μόνο μὲ τὴν ἕνωσι δύο πλασμάτων ποὺ εἶνε ἑτοιμα νὰ μοιρασοῦν τὰ θάρη καὶ τὶς χαρὲς τῆς ζωῆς, τὶς πίκρες καὶ τὶς ἀπογοητεύσεις της, μὲ τὴ βεβαιότητα ὅτι καὶ ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος θὰ ἔχουν ἐλαττώσει καὶ ἀδυναμίες, ποὺ θὰ διορθωθοῦν ὅμως μὲ τὴν καλὴ θέλησι, καὶ τὴν ἀνάλογη διπλωματία. Ποτὲ δὲν εἶνε ἀργά. Ἂν πέρασε πιὰ ἡ πρώτη νεότης σας, σᾶς ταιριάζει περισσότερο ἕνας ὡρίμος ἄντρας. Ἂν δὲν εἴσθε ὡραῖα, μπορεῖτε νὰ γίνεται ἐλκυστική, μελετοῦντας τὸν τύπο σας καὶ προσπαθῶντας νὰ ἀναδείξετε τὰ φυσικά του χαρίσματα. Μὴ νομίσετε ὅτι θὰ μείνετε ἀνύπαντρη ἐπειδὴ εἶστε πολὺ ἀπλῆ. Πρέπει νὰ ξέρετε, ὅτι οἱ περισσότεροι ἄντρες ἀναποῦν νὰ παντρεύονται γυναῖκες ἁπλὲς καὶ ταπεινές, παρὰ φαντασμένες, ποὺ φουσκώνουν ἐπιδεικτικὰ σὰν παγώνια γιὰ νὰ δείξουν τὰ ἀνύπαρκτα προσόντα τους.

Μὴν ξεχνᾶτε πρὸ πάντων ὅτι μπορεῖτε νὰ γίνετε ἰδεῶδης στὰ μάτια ἑνὸς ἀνδρὸς ἂν ξέρετε νὰ σωπαίνετε. Σ' ἕνα περίφημο δρᾶμα τοῦ Γάλλου συγγραφέως Ρακίνα ὅταν ὁ ἥρως του γυρίζει στὴ Ρῶμη καὶ ξαναβλέπει τὴ γυναῖκα του, τὴν ἀγκαλιάζει μ' αὐτὴ τὴ στοργικὴ προσφώνησι:

—Ὦ, ἐσὺ σιωπὴ μου!!

✤

Μὴν πιστεύετε, ἐξ ἄλλου στὴν ἀνοησία ποὺ λέγεται συνήθως ὅτι στοὺς ἄντρες ἀρέσει ὁ «κυνικὸς» τύπος τῶν κοριτσιῶν. Κι' ἂν τοὺς ἀρέσῃ, τοὺς ἀρέσει μόνο στὴν περίπτωσι ποὺ ἡ γυναῖκα χρειάζεται γιὰ συμπλήρωμα στὰ γλέντια τῆς νεότητός του. Ἀπεναντίας ὅταν ἀποφασίζουν τὸ μεγάλο βῆμα τοῦ γάμου, οἱ ἄντρες ζητοῦν νὰ βροῦν αὐτὸ ποὺ λέγεται «καλὸ κορίτσι».

Μεγάλο χάρισμα ἀκόμα εἶνε ἡ καλωσύνη. Ἕνας ἄντρας ποὺ φέρεται μὲ προσέξη τὴ νέα γλυκύτητα, κι' ἀσφαλῶς θὰ τὴν προτιμήσῃ ἀνάμεσα ἀπὸ ἄλλες ποὺ ἔχουν ἄλλα χαρίσματα. Κάθε γυναῖκα μπορεῖ νὰ εἶνε καλή ἀρκεῖ νὰ τὸ θέλῃ. Προσπαθήσετε λοιπόν, ὥστε τὴ συμπεριφορά σας νὰ τὴν διακρίνῃ ἡ γλυκύτης καὶ ἡ προσήνεια.

✤

Ἂς ὑποθέσουμε τώρα, ὅτι πετύχατε στὴν ἠθικὴ μεταμόρφωσί σας. Τί ἄλλο πρέπει νὰ κάνετε;

Πρῶτα-πρῶτα, πρέπει νὰ μάθετε νὰ μαγειρεύετε. Ὁλοι οἱ ἄνδρες μπορεῖ νὰ μὴν ἔχουν καρδιά. Ἔχουν ὅμως στομάχι. Ἂν εἴσθε παχουλὴ μὴ κατα-

στρέψετε τὶς γραμμές σας, προσπαθῶντας ν' ἀδυνατίσετε. Στοὺς περισσότερους ἄντρες δὲν ἀρέσουν οἱ ἀδύνατες γυναῖκες.

Ἂν εἶνε ὁ ἀγαπημένος σας ...ἀσπονδος ἐργένης μὴ προσπαθῆτε νὰ τοῦ ἀλλάξετε διὰ τῆς βίας τὶς συνηθειές του. Ἔχετε πολὺ περισσότερες πιθανότητες νὰ τὸ ἐπιτύχετε μὲ τὸν καλὸ τρόπο καὶ τὴ διπλωματία. Ἂν εἴσαστε πλούσια, μὴν κάνετε ποτὲ ὑπαινιγμοὺς γιὰ τὰ χρήματά σας.

✤

Μὴν παίρνετε ποτὲ προστατευτικὸ ὕφος ἀπέναντι τοῦ συζύγου σας. Δὲν τοῦ ἀρέσει καθόλου νὰ αἰσθάνεται, ὅτι τὸν προστατεύει μιὰ γυναῖκα, ἢ ὅτι προσπαθεῖ νὰ τὸν διαπλάσῃ ἠθικῶς σύμφωνα μὲ τὶς ἀντιλήψεις της. Νὰ τὸν ἐπαινεῖτε καὶ νὰ τὸν θαυμάζετε γιὰ τὶς διάφορες ἐπιτυχίες του. Πρὸ πάντων νὰ ἐνθουσιάζεσθε μαζί του. Ἔτσι κι' αὐτὸς θὰ σᾶς ἑτοιμάσῃ καὶ πρόθυμα θὰ ζητᾶ τὴ συντροφιά σας, τὶς ὀδηγίες σας καὶ τὶς συμβουλές σας.

Ὅλες αὐτὲς οἱ συμβουλές, ποὺ τὶς δίνει μιὰ ξένη συγγραφεύς, εἶνε γενικῆς φύσεως, καρπὸ πείρας μακρόχρονης ποὺ ἀν τὶς ἀκολουθήσουν τὰ κορίτσια μας, ἀσφαλῶς θὰ καταλήξουν σὲ καλὰ ἀποτελέσματα

Κινηματογραφικὸν στούντιό

—Γιατὶ σταματήσατε τὸ γύρισμα τῆς ταινίας τοῦ κατακλυσμοῦ;

—Γιατὶ ἀρχίσε νὰ ψιχαλίζῃ

Αὐστηρὸς προϊστάμενος

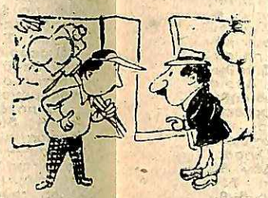

—Ἂν δὲν ἦταν ὁ καταραμένος αὐτὸς τυπματάρχης, θὰ μπορούσαμε νὰ κοιμόμαστε μιὰ χαρὰ στὸ γραφεῖο μας.

—Εἶνε, λοιπόν, τόσο αὐστηρός;

—Ὄχι, ἀλλὰ βροχαλίζει...

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕ ΦΟΒΕΡΗ ΜΝΗΜΗ

Ἀπίστευτα καὶ τερατώδη γεγονότα

Ἡ ἱστορία ἀναφέρει πολλὰ παραδείγματα ἀνθρώπων, ἡ μνήμη τῶν ὁποίων ὑπῆρξε τόσο καταπληκτική, ὥστε δικαίως οἱ μεταγενέστεροι τοὺς χαρακτήρισαν ὡς «τέρατα μνήμης».

Ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους τῆς ἀρχαιότητος περίφημος γιὰ τὴ μνήμη του ἦταν ὁ Σενέκας, ὁ ὁποῖος μποροῦσε ν' ἀκούσῃ ἢ νὰ διαβάσῃ ἕνα κείμενο ἀπὸ δυὸ χιλιάδες στίχους καὶ νὰ τὸ ἀπαγγείλῃ ἀμέσως κατόπιν χωρὶς τὸ παραμικρὸ λάθος.

Ὁ νικητὴς τῆς ναυμαχίας τῆς Σαλαμίνος Θεμιστοκλῆς, ἤξερε ὅλα τὰ ὀνόματα τῶν Ἀθηναίων οἱ ὁποῖοι τότε ἀνήρχοντο σὲ 40.000.

Ἐπίσης ὁ βασιλεὺς τῆς Περσίας Κύρος ἤξερε τὰ ὀνόματα 30.000 στρατιωτῶν του, τοὺς ὁποίους ἐπὶ πλέον ἐγνώριζε καὶ ἐξ ὄψεως.

Ὁ βασιλεὺς τοῦ Πόντου Μιθριδάτης μιλοῦσε τὶς εἴκοσι δύο γλῶσσες τῶν διαφόρων φυλῶν τοῦ βασιλείου του.

✤

Κάποτε ὁ ὑπατος Μάρκος Ἀντώνιος ἀπηγγείλε μπρὸς σ' ἕναν Κορσικανὸ ὀνόματι Λεόντιο τρεῖς χιλιάδες λατίνικες ἑλληνικές, λατίνικες, Σκυθικὲς κτλ. ὁποῖες εἶχαν κανέναν ἀπολύτως εἶρμὸ καὶ κάμμιὰ συνοχὴ μεταξύ τους. Ὁ Λεόντιος λοιπὸν τὶς ἐπανέλαβε ἀμέσως μὲ τὴν ἴδια σειρὰ ποὺ τὶς εἶχε ἀκούσει χωρὶς νὰ κάνῃ τὸ παραμικρὸ λάθος!...

Ὁ Ἰούλιος Καίσαρ μποροῦσε νὰ ὑπαγορεύῃ τέσσερες συγχρόνως ἐπιστολὲς στοὺς γραμματεῖς του, καὶ νὰ συζητῆ τὴν ἴδια ὥρα μὲ τοὺς ἐπισκέπτες του. Τὸ ἴδιο χάρισμα εἶχε καὶ ὁ Μέγας Ναπολέων.

Ὁ ἐρημίτης μοναχὸς Γρηγόριος Λοπὲζ ἤξερε ἀπ' ἔξω ὅλα τὰ βιβλία ποὺ εἶχε διαβάσει ἕστω καὶ μιὰ φορά.

Ὁ Ἰταλὸς θόρδος Πὶκ ντὲ λὰ Μιραντὸλ ἤξερε σὲ ἡλικία δέκα ὀχτὼ ἐτῶν εἴκοσι δύο γλῶσσες, καὶ μποροῦσε ν' ἀναγγείλῃ ὁποιοδήποτε κείμενο εἴτε κατὰ τὴ φυσικὴ του σειρά, εἴτε ἀντιστρόφως, φτάνει μόνο νὰ τὸ εἶχε διαβάσει δυὸ τοὐλάχιστον φορές.

Ὁ Ἰταλὸς Ρόσσι εἶχε τέτοιο μνημονικὸ, ὥστε ἂν τοῦ ἔλεγε κανεὶς ἕνα στίχο τοῦ Δάντη τοῦ Τάσσου, τοῦ Ἀριόστου ἢ τοῦ Πετράρχη, μποροῦσε ν' ἀπαγγείλῃ ἀμέσως τοὺς ἑκατὸ ἑπόμενους στίχους.

✤

Ὁ Ἰσπανὸς συγγραφεὺς Λόπε ντὲ Βέγκα ἤξερε ἑλληνικά, λατινικά, ἰταλικὰ πορτογαλικὰ, γερμανικὰ, ἀγγλικὰ κι' ἔγραψε κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ζωῆς του 1800 ἐμμετρες κωμῳδίες, 300 δράματα, 10 ἐπικὰ ποιήματα, 8 μυθιστορήματα καὶ πλῆθος μελετῶν.

Ὁ γάλλος Ζ. Μπαρατιὲ εἶχε μάθει σὲ ἡλικία 4 ἐτῶν γαλλικὰ καὶ γερμανικὰ καὶ σὲ ἡλικία 5 ἐτῶν ἔγραφε περίφημα τὰ ἑλληνικὰ καὶ τὰ ἑβραϊκὰ. Σὲ ἡλικία 11 ἐτῶν ἐπεδόθη στὴ μελέτη τῶν μαθηματικῶν καὶ τῆς ἀστρονομίας. Ἔρηκε πολλὰ θεωρήματα, ἐπενόησε μιὰ δική του μέθοδο γιὰ τὴν καταμέτρησι τῶν θαλασσῶν, καὶ σὲ ἡλικία δεκατεσσάρων ἐτῶν ἐξελέγη μέλος τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Βερολίνου.

Μελέτησε κατόπιν δημόσιο δίκαιο, φιλολογία καὶ ἀρχαιολογία, ἐξέδωσε πολλὰ βιβλία ποὺ θεωροῦνται ἀκόμα καὶ σήμερα σπουδαιότατα, ἀλλὰ δυστυχῶς αὐτὸ τὸ παιδὶ—φαινόμενον πέθανε σὲ ἡλικία 19 ἐτῶν.

✤

Ὁ Ἰταλὸς σοφὸς καρδινάλιος Μετζοφάντι ὅταν ἦταν ἀκόμα ἱερεὺς μπόρεσε μέσα σὲ μιὰ νύχτα νὰ μάθῃ μιὰ ξένη γλῶσσα. Σὲ ἡλικία 50 ἐτῶν γνώριζε παραπάνω ἀπὸ 50 γλῶσσες καὶ διαλέκτους. Τὸ καταπληκτικὸ μ' αὐτὸν ἦταν, ὅταν μιλοῦσε μὲ δέκα, δεκαπέντε ἀνθρώπους, σὲ διαφορετικὴ γλῶσσα στὸν καθένα χωρὶς νὰ τὰ μπερδεύῃ, χωρὶς νὰ κάνῃ καὶ τὸ παραμικρὸ ἑστὼ λάθος.

Ὁ Μετζοφάντι μελετοῦσε καὶ μάθαινε ξένες γλῶσσες καὶ διαλέκτους μέχρι βαθυτάτου γήρατος. Ἡ φιλομάθειά του ἦταν καταπληκτικὴ καὶ ἡ μνήμη του ἀπέραντη.

Οἱ ξένοι ἐπισκέπται τοῦ Βατικανοῦ, οἱ ἐρχόμενοι ἀπὸ μακρυνὲς χῶρες ἔμεναν κατάπληκτοι ὅταν τοὺς ἐδέχετο καὶ τὸν ἄκουγαν νὰ μιλᾶῃ στὸν καθένα τους στὴ γλῶσσα τῆς πατρίδος του.

◆◆

Ὁμιλοῦν οἱ σοφοὶ

∴ Ἡ ζωὴ τοῦ φιλαργύρου εἶνε μιὰ κωμῳδία, τῆς ὁποίας οἱ θεαταὶ μόνο τὴν τελευταία σκηνὴ κροτοῦν.

Σαίξπηρ

∴ Ἀξίζει περισσότερη δόξα ἐκεῖνος ποὺ στεγνώνει ἕνα δάκρυ παρὰ ἐκεῖνος ποὺ προκαλεῖ ποταμοὺς δακρύων.

Ἀ. Μυσσὲ

Ἡ δυσία τοῦ πατέρα

Πρωτότυπα διηγήματα

Ὅταν γύρισε στὸ Μιλάνο, ἔπειτα ἀπὸ ἀπουσία δέκα ἡμερῶν ὁ κ. Πατσίνι δοκίμασε μιὰ ἔκπληξι τρομακτική. Βρῆκε ἀνοιγμένο τὸ χρηματοκιβώτιό του στὸ ὁποῖο ἐφύλαγε τρακόσιες χιλιάδες λιρέττες, τὶς ὁποῖες ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ παραδώσῃ τὴν ἑπομένη σὲ κάποια ἀφαλιστικὴ ἑταιρία.

Στὴ θέσι τῶν χρημάτων ἦταν ἀφημένο ἕνα σημείωμα: «Μπαμπά, συγχώρησέ με».

Ὁ κ. Πατσίνι ἔμεινε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐμβρόντητος. Κατόπιν ἔτρεξε στὸ τηλέφωνο. Ἐκεῖ στάθηκε διστακτικός. Ποῖον ἐπρόκειτο νὰ καταγγείλῃ; Τὸ γυιό του; Μὰ ἦταν ἀραγὲ γυιός του πιὰ ὁ Γιῶργος, ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ ποὺ ἔκανε, ἢ ἦταν ἕνας κλέφτης, ποὺ πῆρε λεφτὰ ξένα κι' ἔφυγε μὲ μιὰ χορεύτρια, ἕνας τιποτένιος ποὺ ἐβούλιαζε ὁλόενα περισσότερο στὴ διαφθορά;

Πόσο τὸ εἶχε ἀγαπήσει ὁ κ. Πατσίνι τὸ παιδί αὐτό! Τώρα, ὅμως, ἔπειτα ἀπὸ τὸ τελευταῖο αὐτὸ ἐγκλημά του, δὲν τοῦ ἔμενε ἄλλο παρὰ νὰ τὸ ἀπόκηρύξῃ καὶ νὰ προστατέψῃ τὴν τιμή του.

Δὲν εἶχε παρὰ νὰ τηλεφωνήσῃ στὴν ἀστυνομία καὶ νὰ τὸν καταγγείλῃ γιὰ τὴν κλοπή, κι' ἔτσι θὰ γλύτωνε ἀπ' τὴν εὐθύνη καὶ τὴ ντροπή.

Ἔπειτα ὅμως;.. Τί θὰ γινόταν ἔπειτα;

Αὐτὸς μηνυτὴς τοῦ γυιοῦ του, αὐτὸς αἴτιος τῆς ἀτιμώσεως καὶ τῆς καταδίκης του;

—Δὲν εἶνε δυνατόν! ψιθύρισε. Ὀνειρεύομαι.

Καὶ ξαναδιάβασε τὸ λακωνικὸ σημείωμα τοῦ Γιώργου του, σφίγγοντάς το νευρικὰ μέσ' στὰ δάχτυλά του, ποὺ ἔτρεμαν. Τὰ μάτια του ἦσαν θολά, ἕτοιμα, νὰ πλημμυρίσουν ἀπὸ δάκρυα.

Ὁ Πατσίνι ἀγαποῦσε τὸ γυιό του. Ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ μακαρίτισσα ἡ γυναῖκα του πέθανε, τὴν ὥρα ποὺ τὸν γεννοῦσε, ὁ Πατσίνι εἶχε λατρέψει τὸ παιδί του μ' ὅλη τὴ δύναμι τοῦ εἶναι του.

Ἀλλὰ ὁ Γιῶργος δὲν εἶχε πάρει κανένα ἀπ' τὰ προτερήματά του.

Μάταια εἶχε προσπαθήσει νὰ τὸν συμμορφώσῃ μὲ τὸ παράδειγμα τῆς δικῆς του ἐντιμότητος καὶ δραστηριότητος. Ἐκεῖνος εἶχε κατέβει ἕνα-ἕνα ὅλα τὰ σκαλοπάτια τῆς ἀτιμίας, ὡς ποὺ κατέλληξε στὴν κλοπή.

Στὸν δύστυχο πατέρα δὲν ἔμενε ἄλλο, παρὰ νὰ τὸν καταγγείλῃ, γιὰ νὰ σώσῃ τὴν ὑπόληψί του. Ἀλλὰ εἶχε τὸ δικαίωμα αὐτό; Ἦταν σωστό, γιὰ νὰ σώσῃ τὸν ἑαυτό του, νὰ ρίξῃ τὸ γυιό του στὴν ἀτιμωσι;

Ὧρες ὁλόκληρες ἀκίνητος, ἐμπρὸς στὸ ἀνοιγμένο χρηματοκιβώτιο, ἐπάλευε ὁ ἄτυχος πατέρας μὲ τὸν ἑαυτό του. Καὶ ὁπότε τέλος ὑπερίσχυσε τὸ πατρικὸ φίλτρο. Ἔπιπρε τὴν τελειωτικὴ ἀπόφασι. Ὑψωσε τὰ μάτια του στὸ Θεό, καὶ τὰ χείλη του ψιθύρισαν:

—Γιατί, θεέ μου, μὲ κτυπᾶς μὲ τέτοιον τρόπο; Πῶς μπορῶ ν' ἀπαρνηθῶ τὸ αἷμά μου;

Ἄναψε κατόπιν ἕνα σπίρτο κι' ἔκαψε τὸ μπιλλετάκι τοῦ γυιοῦ του. Ἔπειτα κάθησε στὸ γραφεῖο του κι' ἄρχισε νὰ γράφῃ.

Ὅταν τελείωσε, ξαναδιάβασε ὅ,τι εἶχε γράψει: «Γιώργο. Τὸ ἐγκλημά σου μὲ κάνει νὰ τρέμω ἀπὸ φρίκη. Ἀστόσο γιὰ νὰ μπορέσω ν' ἀποκαταστήσω τὴν ὑπόληψί σου, εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ θυσιασθῶ ἐγώ. Δὲν ἀφαρυγκωμῷ ἐναντίον σου καὶ δὲν σὲ καταρίεμαι. Μὲ παρηγορεῖ ἡ σκέψι, ὅτι ἔτσι σὲ ξαναγεννῶ ἄλλη μιὰ φορὰ καὶ σοῦ δίνω τὸ δικαίωμα νὰ ζαναρλήκτης πάλι στὸν κόσμο μὲ τὸ μέτωπο ψηλά.

»Ἂν σὲ κατήγγελλα, τὸ ὄνομά μας θ' ἀτιμαζότανε, θὰ εἴμαστε κι' οἱ δυὸ χαμένοι. Ἐνῶ ἔτσι ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ μας μπορεῖ ἀκόμη νὰ σωθῆ. Ἔρριξα μέσα στὴν καρδιά μου τὸν κοῦσο κι' ἔχασα τὴν παρτίδα πρὸς ὄφελός σου.

»Πληρώνω μὲ τὸ αἷμά μου τὴν ἀνάστασί σου. Σοῦ ἀρκεῖ ἡ ὑστάτη αὐτὴ ἀπόδειξι τῆς στοργῆς μου;

»Κατόρθωσε λοιπὸν τώρα ν' ἀναγεννηθῆς. Μόνο ἂν κάμῃς αὐτό, ἡ ψυχή μου δὲν θὰ θαρυγκωμᾷ ἐκεῖ ψηλά.

»Θέλω νὰ διαβάσῃς αὐτὸ τὸ γράμμα μου, πάνω ἀπ' τὸ κῶμα ποὺ θὰ σκεπάζῃ τὸ φέρετρό μου καὶ νὰ μετανοιώσῃς εἰλικρινῶς. Διαφορετικὰ ξερρίζωσε τὴν πατέρας σου τὴ στιγμὴ αὐτή».

Ἔκλεισε κατόπιν τὸ γράμμα σ' ἕναν φάκελλο, στὸν ὁποῖο ἔγραψε:

«Νὰ δοθῆ στὰ χέρια τοῦ γυιοῦ μου Γιώργου»

Ἔπειτα πῆρε τὸ ἀκουστικὸ καὶ ζήτησε τὴν διεύθυνσι τῆς ἀστυνομίας.

—Ἔμπρός! εἶπε. Ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας ἐκεῖ; Ἀκοῦστε, ἐδῶ Πατσίνι. Κατεχράσθηκα τρακόσες χιλιάδες λιρέττες τῆς ἀσφαλιστικῆς ἑταιρίας Π.... Ἔλατε σᾶς παρακαλῶ, νὰ μὲ συλλάβετε.

Μ' ἕναν θαθύ, βαθύτατο στεναγμὸ ἀνακουφίσεως ἄφησε τὸ ἀκουστικό. Τὸ χέρι του ἄνοιξε ἕνα συρτάρι κι' ἀναζήτησε σπασμωδικὰ τὸ περίστροφό του. Τὸ πῆρε, τὸ ἔφερε στὸν κρόταφό του, κι' ἀνασταίνοντας μὲ πόνο τράβηξε τὴν σκανδάλη καὶ σωριάστηκε κάτω νεκρός!...

ΤΖΟΥΛΙΟ ΣΠΕΡΑ

Ἡ ζωή μας εἶναι θέατρο

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Τὸ κρυφὸ καὶ τὸ φανερὸ

(Ἐκεῖνη μπαίνει καλοκαιρινὴ βρέσκια, πετάει τὴν φάθινη καπελλίνα της σὲ μιὰ γωνιὰ, καὶ πηδᾶει ἀπὰ ν' ὠ στὰ γόνατα Ἐκείνου).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Βρὲ καλὼς τὴν!...

ΕΚΕΙΝΗ (τὸν φιλάει στὸ στόμα δυὸ-τρεῖς φορές) : Οὐφ! Ἔσκασα!... Τί ζέστη!..

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἀποφθεγματικά) : Τὸ καλοκαίρι, κάνει συνήθως ζέστη...

ΕΚΕΙΝΗ: Ναί, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν εἶνε λόγος γιὰ νὰ μὴ ξεσταίνεται ὁ κόσμος...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὄχι, βέβαια... (σιωπὴ μικρή). Λοιπόν;...

ΕΚΕΙΝΗ: Τί λοιπόν;... Προαισθάνομαι πῶς δὲ μ' ἀγαπᾶς.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καὶ προαισθάνεσαι λάθος...

ΕΚΕΙΝΗ: Τότε, γιατὶ δὲ μὲ φιλᾶς;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σὲ φιλάω... (τὴ φιλάει στὸ μέτωπό).

ΕΚΕΙΝΗ: Ἔτσι νὰ φιλᾶς τὴ θεία σου! (σηκώνεται ἐξῶ φρενῶν ἀπὸ τὰ γόνατά του, καὶ κάθεται σὲ μιὰ ψαθίνη πολυθρόνα).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲ θλέπω τὸ λόγο ποὺ θύμωσες...

ΕΚΕΙΝΗ: Θύμωσα, κύριε μου, γιατὶ κάτι ἔχεις καὶ δὲ μοῦ τὸ λές... Μ' ἐνοχλοῦν οἱ ἄνθρωποι ποὺκουνε κάτι, ἀλλὰ μὲ δαιμονίζουνε κύριοι λεκτικὰ οἱ ἄνθρωποι ποὺ δὲ μοῦ τὸ λένε!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὅστε ἐγώ, σὰ νὰ λέμε, σὲ δαιμονίζω κυριολεκτικά...

ΕΚΕΙΝΗ: Τὸ κατάλαβες...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἄκουσε, λοιπόν, τί ἔχω κι' ἐνοχλῆ σου... (Τὴν παίρνει κοντά του). Ποῦ πᾶσουν χτὲς τὸ ἀπόγευμα;..

ΕΚΕΙΝΗ: Χτὲς τὸ ἀπόγευμα;... (Θυμᾶται). Ἄ, νά: Βγῆκα ἀπ' τὸ σπίτι κατὰ τὶς ἑξῆμισι, ἀνέβηκα στὸ Σύνταγμα ποὺ εἶχα ραντεβοῦ μὲ τὴν Κικῆ, χωρίσαμε κατὰ τὶς ἑφτάμισι κι' ὕστερα, περνῶντας ἀπ' τοῦ Ζό

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΑΡΜΑΝ ΣΥΛΒΕΣΤΡ

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ

11°

—Φύγε, αγαπημένε μου, σώσε τη ζωή σου. Και πάλι όμως ό Ματθαίο δεν την άκουσε.

Ἡ Λευκή ἔννοιωσε τὸ φῶς της νὰ σκοτίζεται. Τὸ πάτωμα ὑποχώρησε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια της. Κλονίσθηκε κι' ἄπλωσε τὰ χέρια της νὰ στηριχθῆ κάπου.

Οἱ δυὸ ἄνδρες ἔτρεξαν νὰ τὴν συγκρατήσουν. Δὲν προφτασαν ὅμως κι' ἡ ἐτοιμοθάνατη νέα σωριάσθηκε κάτω, ψιθυρίζοντας ἀκατάληπτα λόγια.

—Λευκή, Λευκή μου, πολυαγαπημένη μου, φῶς τῆς ζωῆς μου, δὲν θὰ σ' ἀφήσω νὰ πεθάνης. Δὲν θὰ τὸ ἐπιτρέψη ὁ θεός, δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε τόσο σκληρός. Ἀλλοίμονο!... Γιατί μᾶς βασανίζει ἡ μοῖρα; Τί κακὸ ἐκάμαμε;

—Χαίρε, Ματθαῖο!... ψιθύρισε ἡ Λευκή.

Τὰ γόνατά της λύγισαν.

Τὰ χέρια της εἶχαν παγώσει

Ὁ Ματθαῖο ἦταν ἐξαλλος, τρελλὸς ἀπ' τὴ λύπη του. Δὲν πίστευε στὰ μάτια του, δὲν πίστευε στ' αὐτιά του. Μήπως ἔβλεπε κακὸ ὄνειρο: Ἦταν γραφτό του λοιπὸν νὰ ξαναβρῆ τὴν ἀγαπημένη του τὶς τελευταίες στιγμὲς τῆς ζωῆς της;

—Λευκή, μ' ἀκοῦς; τῆς φώναξε.

Ἡ νέα δὲν τοῦ ἀπάντησε. Τὸ σῶμα της ἐβάραινε διαρκῶς περισσότερο.

Ὁ Ματθαῖο τὴν κρατοῦσε σφιχτὰ πάνω στὸ στῆθος του γιὰ νὰ μὴν σωριασθῆ κάτω.

Τὸ ἀντίκρυσμά της τὸν τρόμαζε.

Τὰ μάτια της εἶχαν πάρει μιὰ παράξενη θολάδα. Ὡστόσο ἔμεναν διαρκῶς καρφωμένα ἐπάνω του.

—Λευκή, τῆς φώναζε τρελλὸς ἀπ' τὴν ἀπελπισία του. Λευκή, σὲ ἱκετεύω, μίλησέ μου. Πάψε νὰ μὲ κυττάζης ἔτσι, ἀγάπη μου. Τὸ θλέμμα σου αὐτὸ μὲ τρομάζει.

Τὰ θλέφαρα τῆς Λευκῆς ἔκλεισαν σιγὰ-σιγά.

—Λευκή!.. κραύγασε ὁ Ματθαῖο. Ἀπέθανες; Δὲν εἶνε δυτὰ μάτια σου, κύτταξέ με, χαμογέλασέ μου ἄγγελέ μου.

Ἡ νέα ἀνοιξε τὰ μάτια της καὶ τὸν κύτταξε μ' ἕνα θλέμμα ἀπέραντης ἀγάπης, ἀπεφίγραπτου πόνου.

— Εἶσαι καλύτερα, Λευκή μου; τὴ ρώτησε.

Ἡ φωνὴ τῆς νέας ἀντήχησε ἀδύναται, σβυσμένη:

—Μὴν ἀφήνης νὰ σὲ παρασύρη ἡ ἐλπίδα, ἀγαπημένε μου Ματθαῖο. Πεθαίνω !... Λίγων στιγμῶν ζωὴ μοῦ μένει ἀκόμα. Δῶσε μου τὸ χέρι σου... Συγχώρησέ με, ἂν μ' ἀγαπᾶς, συγχώρησέ με γιατί σ' ἔκανα τόσο νὰ ὑποφέρης.

—Ὄχι, δὲν θὰ σὲ συγχωρήσω, φώναζε ὁ Ματθαῖο, δὲν θὰ σὲ συγχωρήσω ἂν πεθάνης θέλω νὰ ζήσης, Λευκή, θέλω νὰ ζήσης.

—Δὲν ἐξαρτᾶται πλέον ἀπὸ μένα αὐτό, Ματθαῖε. Μὴ ματαιοπονῆς ἄδικα. Εἶμαι χαμένη.

Ὁ Ματθαῖο δὲν τὴν ἄκουγε πλέον. Τὴ σήκωσε στὰ χέρια του, τὴν μετέφερε σ' ἕνα ντιβάνι καὶ τὴν πλάγιασε ἐκεῖ ἀναπαυτικά.

—Τί πρόκειται νὰ κάμης; τὸν ρώτησε ἡ Λευκή.

—Θὰ σὲ σώσω.

—Καλέ μου Ματθαῖο, εἴν' ἀργὰ πιά... Μείνε κοντά μου.

Ὁ Ματθαῖο δὲν τὴν ἄκουσε καὶ πάλι. Ἔτρεξε πρὸς τὴν πόρτα, τὴν ἄνοιξε κι' ἄρχισε νὰ φωνάζη:

—Βοήθεια!... Βοήθεια!...

Ἡ Λευκὴ ἀνησύχησε. Παρ' ὅλο της τὸ βύθισμα μάντεψε τὸν κίνδυνο. Συγκέντρωσε τὸ κουράγιο της καὶ τοῦ φώναξε:

—Ματθαῖο, πρὸς Θεοῦ, ἡσύχασε. Ἂν σ' ἀκούσουν εἶσαι χαμένος.

—Δὲν μ' ἐνδιαφέρει γιὰ τὴ ζωή μου, φτάνει νὰ σωθῆς.

—Ματθαῖο, σ' ἐξορκίζω, θέλεις νὰ χαθῆς;

—Ἂν πρόκειται νὰ πεθάνης ὡς καθώ, μοῦ εἶνε ἀδιάφορο. Κοὶ χωρὶς νὰ διστάση ξαναφώναζε:

—Βοήθεια!... Βοήθεια!...

Πέρασαν λίγα δευτερόλεπτα χωρὶς νὰ φανῆ κανείς.

Ἐξαφνα θήματα ἀκούστηκαν στὸ διάδρομο.

—Ἀκουσαν.. Ἔρχονται !... ψιθύρισε ἡ Λευκή. Ὦ, Ματθαῖο τί ἔκαμες!... Γιατί νὰ χάσης τὴ ζωή σου;

—Σοῦ τὸ εἶπα, Λευκή, δὲν μ' ἐνδιαφέρει ἡ ζωή μου, ἡ ζωὴ θὰ μοῦ ἦταν βάρος χωρὶς ἐσένα. Ἂς γίνη τὸ θέλημα τῆς Μοίρας, ἀρκεῖ νὰ σωθῆς ἐσύ, ἐσὺ ἀγάπη μου.

Τὰ μάτια τους ἦσαν καρφωμένα στὴν πόρτα.

Τὰ θήματα πλησίαζαν. Κι' ἔξαφνα παρουσιάσθηκε μπροστά τους ὁ κόμης Καπέλι.

—Ὁ πατέρας μου! τραύλισε ἡ Λευκή.

Καὶ τότε συνέβη κάτι τὸ καταπληκτικό, κάτι τὸ ἀπίστευτο. Ἡ ἑτοιμοθάνατη νέα, ἡ τόσο ἐξαντλημένη, ἡ ἀνίκανη νὰ σταθῆ στὰ πόδια της, πετάχτηκε ὀρθὴ κι' ἔτρεξε νὰ σταθῆ ἀνάμεσα στὸν πατέρα της καὶ τὸν ἀγαπημένο της.

— Φύγε, Ματθαῖο, φώναξε συγχρόνως, φύγε σὲ παρακαλῶ, σὲ ἱκετεύω.

Ὁ Ματθαῖο δὲν σάλεψε ἀπὸ τὴ θέσι του.

Μὰ ξεφωνικὰ ἡ Λευκὴ σωριάστηκε κάτω.

Ἀμέσως ὁ κόμης κι' ὁ Ματθαῖο γονάτισαν μπροστά της ταραγμένοι, μὲ τὴν ἀγωνία σπὴ ψυχή.

—Κόρη μου! ξεφώνισε ὁ Καπέλι.

—Λευκή μου! κραύγασε θρηνητικὰ ὁ Ματθαῖος.

Μὰ ἡ Λευκὴ δὲν ἀπαντοῦσε. Τὰ ὡραία της μάτια εἶχαν βασιλέψει.

φαινόταν νεκρή.

Ὁ κόμης Καπέλι δὲν πίστευε στὰ μάτια του.

Πῶς συνέβη αὐτό; Τί ἔγινε στὴν ἐπαυλί του ἀπ' τὴν ὥρα ποὺ ἀναχώρησε μὲ τὸν Ἰουλιάνι γιὰ τὴ Βενετία ὡς τὴν ὥρα αὐτὴ τοῦ γυρισμοῦ του;

Ἐξαλλος, τρέμοντας ὁλόκληρος μὲ τὰ μάτια γεμάτα ἀστραπές κύτταζε τὸν Ματθαῖο καὶ κραύγασε:

—Μοῦ ἀκότωσες τὸ παιδί μου!

Ὁ Ματθαῖος ἄφησε ἕνα βρυχηθμὸ λύσσας κι' ἀπελπισίας.

—Δὲν ξέρετε τί λέτε, κόμη Καπέλι, φώναξε. Ἐκεῖνος ποὺ σκότωσε τὴν κόρη σου δὲν εἶμαι ἐγώ. Ἄκουσέ με, πρέπει, εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ μ' ἀκούσης. Ἡ λύπη μᾶς καθιστᾶ αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἴσους Ἴδοὺ ἡμεῖς, γονατισμένοι μπρὸς στὴ λατρευτὴ αὐτὴ νεκρή. Ἡ νέα αὐτὴ ποὺ βρίσκεται ἄψυχη μπροστά μας, θὰ ζοῦσε σήμερα καὶ θὰ ἦταν ὡραία καὶ δροσερὴ ὅπως πάντα καὶ θὰ ἦταν εὐτυχισμένη. Σὺ ὅμως, κόμη δὲν τὸ θέλησες αὐτό.

—Τολμᾶς νὰ μοῦ μιλᾶς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο, εἶπε ὁ πατέρας τῆς Λευκῆς.

—Ναί, κόμη, μοῦ δίνει τὸ δικαίωμα αὐτὸ ἡ λατρεία μου γιὰ τὴ Λευκή, ὁ σπαραγμός μου γιὰ τὸ θάνατό της. Δὲν θέλησες νὰ μὲ παντρευτῆ. Μὲ κατεδίωξες. Μ' ἔρριξες στὶς φυλακές. Προτίμησες νὰ δῆς τὴν μοναχοκόρη σου νεκρὴ μπροστά σου παρὰ εὐτυχισμένη στὸ πλευρό μου.

Ὁ κόμης Καπέλι πήδησε ὄρθιος.

—Δυστυχισμένε, φώναξε, τολμᾶς νὰ βρίζης ἕναν ἀπελπισμένο πατέρα;

Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ γηραιοῦ εὐγενοῦς εἶχαν ἀλλοιωθῆ ἀπὸ τὴν ὀργή του. Ἔσφιγγε τὴ λαβὴ τοῦ ξίφους του ἑτοιμος νὰ τὸ ἀνασύρη καὶ νὰ ἐπιτεθῆ ἐναντίον τοῦ Μαύρου Πειρατῆ.

Ἡ ἀταραξία ὅμως τοῦ Ματθαίο ποὺ εἶχε πηδήσει ἐπίσης ὄρθιος κι' ἐστεκε ἀντίκρυ του, τρελλὸς ἀπ' τὴν ἀπελπισία του τὸν συγκράτησε.

Ἦταν τρομερή, ἦταν ἀφάνταστη ἡ ἀκηνή αὐτή

Κάτω στὸ πάτωμα ξαπλωμένη, νεκρή, ἡ δυστυχισμένη Λευκή. Δεξιὰ της ὁ πατέρας της κι' ἀριστερὰ της ὁ ἀγαπημένος της, συναντώμενοι γιὰ πρώτη φορά, πολὺ ἀργὰ δυστυχῶς καὶ γιὰ τὸν ἕνα καὶ γιὰ τὸν ἄλλον.

—Μὴ μιλᾶς γιὰ τὴν ἀπελπισία σου, κόμη Καπέλι, φώναξε ὁ Ματθαῖο, γιατὶ θὰ μὲ κάμης—νὰ συλλογισθῶ τὴ δική μου. Ἀ! ποῦ εἶνε τὸ Συμβούλιο τῶν Δέκα;... Ποῦ εἶνε ὁ Μπαρμπαρίνι; Ποῦ εἶνε ὁ Ἰουλιάνι; Ποῦ εἶνε ὅλοι αὐτοί, ποὺ σκότωσαν τὴ Λευκή; Γιατί νὰ μὴ μπορῶ νὰ τοὺς συντρίψω κάτω ἀπὸ τὰ πέδια μου;

Ἔρριξε κατόπιν τὸ θλέμμα του στὴ Λευκὴ καὶ μὲ φωνὴ βαθειά, λυπημένη, ψιθύρισε:

—Ὀτυχή μου, Λευκή, γιατὶ νὰ μὴ γεννηθῆς στὴ καλύβα ἑνός φαρᾶ; Γιατὶ νὰ γεννηθῆς σ' ἕνα μέγαρο ἀνάμεσα στὴν ἀριστοκρατία. Ἂν γεννιόσουν κόρη φαρᾶ, θὰ ἤσουν σήμερα εὐτυχισμένη... Ὦ! θὰ ἐκδικηθῶ, θὰ σ' ἐκδικηθῶ σκληρά, ἀγριο ἀγαπημένη μου. Θὰ ἐκδικηθῶ γιὰ τὰ νειάτα σου ποὺ πούλασες, γιὰ τὴ μεγάλη εὐτυχία τῆς καρδιᾶς ποὺ σοῦ τὴν σκότωσαν οἱ ἄθλιοι. Θὰ γίνω πιὸ σκληρός. ἀμείλικτος, θηριώδης. Δὲν θὰ λυπηθῶ κανέναν, ὅπως δὲν μᾶς λυπήθηκαν. Θὰ τοὺς θυθίσω στὸ πένθος.

Γονάτισε κατόπιν πάλι στὸ πάτωμα καὶ σήκωσε στὰ χέρια του τὸ σῶμα τῆς ἀγαπημένης του.

—Κόρη μου, φώναξε ὁ πατέρας τῆς, προσπαθῶντας νὰ τοῦ τὴν ἀποσπάση.

—Δὲν ἔχεις πιὰ κόρη τοῦ φώναζε ὁ Ματθαῖο. Ἡ Λευκὴ πέθανε γιὰ ν' ἀποφύγη τοὺς κατατρεγμοὺς ὅλων σας. Δηλητηριάσθηκε γιὰ νὰ ξεφύγη τὸ βασανιστήριο στὸ ὁποῖον τὴν ὑποβάλατε. Δυστυχῶς ἔφθασα ἐδῶ ἀργά. Ἠτοτε δὲν μπορεῖσε νὰ γίνη πλέον. Ἡ Λευκὴ εἶνε νεκρὴ κι' ὁ θάνατος τὴν καθιστᾶ μνηστή μου.

Ἐσφιξε συγχρόνως τὴν νεκρὴ πάνω στὸ στῆθος του μὲ παραφορὰ καὶ μὲ φωνὴ θρηνητική, ὑπόκωφη, πνιγμένη, ψιθύρισε:

—Ἐλα, δυστυχισμένη κόρη. ποὺ τόσο σὲ θασάνισαν. Σοῦ ἀρνήθηκαν τὸν ἔρωτά μου, μᾶς κυνήγησαν, ἔκαμαν ὅ,τι μποροῦσαν γιὰ νὰ μᾶς χωρίσουν. Δὲν ἔγινες γυναῖκα μου ὅταν ζοῦσες, Σὲ νυμφεύομαι ὅμως τώρα ποὺ πέθανες. Ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσουν οἱ κακοῦργοι τὸν τρομερὸν αὐτὸ ἀρραβῶνα μου, τὸν μακάβριο γάμο μου μὲ μιὰ νεκρή

Μιλῶντας ἔτσι ἔνοιωσε τὰ μάτια του νὰ βουρκώνουν. Θερμὰ δάκρυα κύλησαν πάνω στὰ χλωμὰ μάγουλα τῆς νεκρῆς.

Ὁ Καπέλι σιωποῦσε θοθειὰ συγκινημένος. "Ὅταν ὅμως εἶδε τὸν Ματθαῖο νὰ προχωρῆ πρὸς τὴν ἔξοδο, κρατῶντας πάντα τὴν νεκρὴ στὴν ἀγκαλιά του, ἀνησυχησε κι' ἔτρεξε νὰ τὸν ἐμποδίση.

—Ποῦ πηγαίνεις; τοῦ φώναζε. —Αὐτὸ δὲν σ' ἐνδιαφέρει, ἀποκρίθηκε ἀπότομα ὁ Ματθαῖο.

Ὁ κόμης Καπέλι ἄπλωσε πρὸς αὐτὸν τὰ χέρια του.

—Στάσου! Στάσου! "Ἀφησέ μου τὸ παιδί μου... Σὲ ἱκετεύω, μὴ μοῦ τὸ πάρης.

—Τὸ παιδί σου, ἐθρυχήθηκε ὁ Ματθαῖο, δὲν εἶνε παιδί σου πιά, εἶνε γυναῖκα μου.

—Εἶσαι παράφρων! Ἡ ἀπελπισία σου καὶ ἡ λύπη σου σὲ παρασύρουν σὲ πράξεις τρελλές "

Ὁ Ματθαῖο δὲν τοῦ ἔδωσε ἀπάντησι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΞΗΝΤΑ ΚΑΙ ΜΙΑ

Σωστὸς ἑξηνταβελώνης αὐτὸς ὁ μπάρμπα Θωμᾶς. Ἀπὸ τὴ μυίγα ἔθγαζε ξύγκι. Μιὰ πεντάρα ἔθγαζε ἀπ' τὸ πουγγί του κι' ἀναστέναζε. Σφιχτοχέρης τρομερός.

Μιὰ μέρα, πρὶν τοῦ πολέμου, ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι του περνοῦσε ἕνα αὐτοκίνητο Ὁ σωφὲρ δὲν πρόσεξε καὶ σκότωσε μιὰ κόττα τοῦ μπάρμπα Θωμᾶ.

Μόλις ὁ γέρο φιλάργυρος εἶδε τί συνέθη ἔθαλε τὶς φωνές, στάθηκε μπρὸς στὸ αὐτοκίνητο, τὸ σταμάτησε κι' ἄρχισε τὶς κλᾶψες:

—Ὤχ, τί ἔπαθα ὁ δυστυχισμένος!... Ὤχ, συμφορά μου! Κανάγια, κακοῦργε, φονπᾶ, μοῦ σκότωσες τὴν πουλακίδα μου!...

Ὁ σωφὲρ τάχασε μπρὸς στοὺς θρήνους τοῦ μπάρμπα Θωμᾶ.

—Στάσου, Χριστιανέ μου, τοῦ φώναζε. Πάψε νὰ ξεφωνίζης ἔτσι. Καλά, σοῦ σκότωσα τὴν κόττα. Δὲν τὸ ἤθελα. Δέχουμαι ὡστόσο νὰ σ' ἀποζημιώσω. Τί θὲς γιὰ τὴν κόττα σου;

—Ἐξηνταμία δραχμές, ἀπάντησε ὁ μπάρμπα-Θωμᾶς.

Ὁ σωφὲρ ἀπόρησε.

—Ἐξηνταμία δραχμές! εἶπε. Γιατί ἐξηνταμία κι' ὄχι ἑξῆντα. Δὲν σὲ καταλαθαίνω. Γιατὶ προσθέτεις αὐτὴ τὴν ψωροδραχμὴ στὶς ἑξῆντα;

Ὁ μπάρμπα - θωμᾶς γέλασε πονηρὰ κι' ἀποκρίθηκε:

—Ξέρω νὰ κάνω καλὰ τοὺς λογαριασμούς μου, νέε μου. Ζητάω ἑξῆντα δραχμὲς γιὰ τὴν κόττα...

—Καὶ τὴ μία;

—Γιὰ τὸ αὐγὸ ποὺ θὰ γεννοῦσε, κουτέ.

Μεγάλες ΑΜΑΡΤΩΛΕΣ

ΒΙΚΙΩΡΙΑ ΑΚΚΟΡΑΜΠΟΝΙ

Ὁ ἀνεψιὸς τοῦ καρδινάλιου τοῦ Μοντάλτο, Φραγκίσκος Περρέτα, ἀγαποῦσε τρελλὰ τὴν ὡραία Βικτωρία Ἀκκοραμπόνι. Κι' ὅταν ἡ νέα ἔγινε δεκάξη χρόνων τὴν παντρεύτηκε Ἀλλὰ τὰ οἰκονομικὰ του μέσα δὲν τοῦ ἐπέτρεπαν νὰ ἱκανοποιῆ ὅλες τὶς ἰδιοτροπίες τῆς γυναίκας του.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ζοῦσε στὴ Ρώμη ὁ Παῦλος Τζιορντάνο Ὀρσίνι, ἰσχυρὸς καὶ πλούσιος ἄρχοντας. Ἦταν ἡλικιωμένος κι' ἡ καρδιά του ἦταν βαρειὰ ἀπὸ ἕνα ἀλησμόνητο ἐπεισόδιο.

Εἶχε στραγγαλίσει ὁ ἴδιος τὴ γυναῖκα του Ἰσαθέλλα τῶν Μεδίκων, ὅταν θεβαιώθηκε γιὰ τὴν ἀπιστία της, χρησιμοποιῶντας τὸ δικαίωμα ζωῆς καὶ θανάτου ποὺ εἶχαν οἱ ἀρχηγοὶ τῶν ἀριστοκρατικῶν οἰκογενειῶν πάνω στὶς γυναῖκες τους.

Ἕνας ἀδελφὸς τῆς Βικτωρίας περιέγραψε μιὰ μέρα στὸν Ὀρσίνι τόσο παραστατικὰ τὴν ὡμορφιὰ τῆς ἀδελφῆς του, ὥστε τὸν ἔκανε νὰ τὴν ἐρωτευθῆ τρελλά. Ἡ Βικτωρία δέχτηκε τὸν ἔρωτα τοῦ Ὀρσίνι, μὰ συγχρόνως φοβόταν κι' ἔτρεμε τὸ σύζυγό της.

Πέρασε λίγος καιρός.

Μιὰ νύχτα ποὺ ὁ Περρέτι εἶχε πέσει νὰ κοιμηθῆ, κάποιος ἄγνωστος τοῦ ἔφερε ἕνα γράμμα τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Βικτωρίας, ὁ ὁποῖος τὸν παρακαλοῦσε νὰ πάη νὰ τὸν συναντήση σὲ μιὰ ἐρημικὴ τοποθεσία, ἔξω ἀπὸ τὴ Ρώμη, γιὰ νὰ τοῦ μιλήση γιὰ κάποια ὑπόθεσι. Ὁ Περέττι χωρίς νὰ ὑποψιασθῆ τίποτε πῆρε μαζί του ἕνα πιστὸ ὑπηρέτη του κι' ἔτρεξε νὰ συναντήση τὸν γυναικάδελφό του. Ἀλλ' ἐκεῖ τὸν περίμεναν τρεῖς κακοῦργοι, οἱ ὁποῖοι τοῦ ἐπετέθησαν καὶ τὸν σκότωσαν.

*

Ἡ Βικτωρία, ἡ ὁποία εἶχε ὀργανώσει τὴ δολοφονία τοῦ συζύγου της μαζὶ μὲ τὸν ἀδελφό της, χήρα πιὰ σὲ ἡλικία εἴκοσι τεσσάρων χρόνων, ἦταν ἐλεύθερη νὰ παντρευτῆ τὸν Ὀρσίνι. Ὁ καρδινάλιος Μοντάλτο φαινόταν ὅτι εἶχε συγχωρήσει τοὺς δολοφόνους τοῦ ἀνεψιοῦ του. Ἀνέλαβε μάλιστα νὰ πετύχη καὶ τὴ συγγνώμη τοῦ Πάπα Γρηγορίου τοῦ 13ου ὑπὲρ αὐτῶν

Ὅταν ὅμως ὁ Ὀρσίνι θέλησε νὰ κάνη τοὺς γάμους του μὲ τὴ Βικτωρία, ὁ καρδινάλιος ἄρχισε ἔξαφνα ἕναν ἄγριο πόλεμο ἐναντίον του.

Ὁ Ὀρσίνι ἔγινε ἔξω φρενῶν. Ἡ Βικτωρία πάντως ἔχοντας καὶ τὴν συγκατάθεσι τῆς οἰκογενείας της ἐγκατεστάθη στὸ σπίτι του. Κατόπιν αὐτοῦ ὁ Ὀρσίνι δήλωσε ἐπισήμως ὅτι θὰ κρατοῦσε κοντά του τὴ Βικτωρία ὡς σύζυγό του, ἀλλὰ δὲν θὰ τὴν ἀγγιζε χωρὶς τὴν ἄδεια τοῦ Πάπα.

Ὁ Πάπας ὅμως ὅταν ἔμαθε τὴν εἴδησι αὐτὴ διάταξε νὰ φυλακίσουν τὴ Βικτωρία στὴν ἀρχὴ σ' ἕνα μοναστῆρι καὶ κατόπιν στὸν πύργο τοῦ Ἁγίου Ἀγγέλου, ὕστερα δὲ τὴν ἐζόρισε στὸ Γκούμπιο.

Ὁ Ὀρσίνι στὸ μεταξὺ προσποιήθηκε τὸ φίλο τοῦ Πάπα καὶ πέτυχε νὰ τοῦ ἀνατεθῆ ἡ ἐπιθεώρησις τῶν φρουρῶν τῆς Ἀγκώνος.

Μόλις ἔφτασε στὴν πόλι αὐτὴ παραγγείλε στὴ Βικτωρία ν' ἀφήση κρυφὰ τὸ Γκούμπιο καὶ νὰ πάη νὰ τὸν συναντήση στὸ Τρέβι. Ἀπὸ τὸ Τρέβι οἱ δυὸ ἐρασταὶ κατέφυγαν στὸ φεουδο τοῦ Ὀρσίνι, τὸ Μπρατσιάνο.

Τὸν Ὀκτώβριο τέλος τοῦ 1583 ὁ Ὀρσίνι καὶ ἡ Βικτωρία παντρεύτηκαν χωρὶς τὴν ἄδεια τοῦ Πάπα. Ἐγὼ ὅμως ζοῦσαν τόσο ἥσυχα στὸ Μπρατσιάνο, ὁ πειρασμὸς τοὺς ἔθαλε νὰ κάνουν ἕνα ταξίδι ὡς τὴ Ρώμη.

*

Μόλις ἔφτασαν στὴ Ρώμη, ὁ Πάπας διάταξε δυὸ θεολόγους νὰ ἐξετάσουν ἂν ὁ γάμος τοῦ Ὀρσίνι μὲ τὴ Βικτωρία ἦταν ἔγκυρος.

Ἀξφνα ὅμως ὁ Πάπας πέθανε κι' ὁ Ὀρσίνι ἐτέλεσε γιὰ δεύτερη φορὰ τοὺς γάμους του μὲ τὴ Βικτωρία γιὰ νὰ λείψη πιὰ κάθε ἀμφιθήτησις Μόλις ὅμως οἱ σύζυγοι γύρισαν σπίτι τους ἔμαθαν ὅτι ὁ Μοντάλτο εἶχεν ἐκλεγῆ Πάπας, μὲ τὸ ὄνομα Σίξτος ὁ δος.

Ἡ Βικτωρία ἀνησύχησε μόλις τὸ ἔμαθε αὐτό. Ὁ Ὀρσίνι ὅμως μαζὶ μ' ἄλλους θαρώνους πῆγε νὰ ὑποδάλη τὰ σέβη του στὸν νέο Πάπα. Κατὰ τὴν παρουσίασι αὐτὴ ὁ Σίξτος φέρθηκε στὸν Ὀρσίνι πολὺ ἀπότομα καὶ οἱ σύζυγοι ἀναγκάσθηκαν νὰ καταφύγουν καὶ πάλι στὸ Μπρατσιάνο. Ἐκεῖ ὁ Ὀρσίνι ἔπαθε ἀπὸ ὑδρωπικία καὶ ἕνα συρίγγιο ἰστὸ πόδι του τὸν ἔφεραν γρήγορα στὸν τάφο.

Μετὰ τὴν ταφὴ τοῦ συζύγου της ἡ Βικτωρία κατέφυγε στὴ Πάδοθα γιὰ νὰ σωθῆ ἀπὸ τὸ μίσος τῶν Ὀρσίνι ποὺ δὲν τὴν χώνευαν. Ὁ ἀδελφὸς ὅμως τοῦ συζύγου της Λουδοβίκος τὴν κατεδίωξε ὡς ἐκεῖ κι' ἀνέθεσε σὲ μερικοὺς κακοῦργους τὴ δολοφονία της.

Μιὰ νύχτα τὸ σπίτι τῆς Βικτωρίας περικυκλώθηκε ἀπὸ 25 ἐνόπλους. Δυὸ ἀγορασμένοι ὑπηρέτες ἀνοιξαν μιὰ μικρὴ πόρτα στοὺς δολοφόνους. Ἡ Βικτωρία θρισκόταν στὸ δωμάτιό της. Οἱ κακοῦργοι ἔφτασαν ὡς ἐκεῖ ἀφοῦ ἔσφαξαν πρῶτα τὸν ἀδελφό της φλαμίνιο. Τὴ θρῆκαν νὰ προσεύχεται γονατισμένη. Τὴν σήκωσαν ἐπάνω διὰ τῆς βίας καὶ τῆς ἐνύμνησαν τὸ στῆθος χωρὶς νὰ δώσουν σημασία στὶς ἱκεσίες της Ἔπειτα ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἀκούμπησε τὸ στιλέτο του στὸ κάτω ἀπὸ τὸν ἀριστερό της μαστό.

—Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ!... ψιθύρισε ἡ Βικτωρία.

Ὁ δολοφόνος ἄρχισε νὰ θυθίζη σιγὰ-σιγὰ τὸ στιλέτο του στὴ σάρκα, ἐνῶ δυὸ συνένοχοί του κρατοῦσαν ἀκίνητη τὴν τραγική γυναῖκα.

—Σοῦ ἀγγίζε τὴν καρδιά; τὴ ρωτοῦσαν κάθε τόσο. Ἀπάντησε Βικτωρία Ἀκκοραμπόνι. Αὐτὴ ὅμως ἐψιθύριζε:

—Συχώρησέ τους, θεέ μου!...

Τέλος ἔπεσε νεκρὴ μὲ τὸ στῆθος αἰματοθαμμένο. Στὴν ἀρχὴ οἱ δολοφόνοι ἐμείναν ἄγνωστοι. Μετὰ λίγον καιρὸ ὅμως ἀπεκαλύφθη ἡ ἀλήθεια κι' ὁ Λουδοβίκος Ὀρσίνι κρεμάστηκε μαζὶ μὲ 11 ἀπὸ τοὺς συνενόχους του.

Ἡ Βικτωρία κατέθηκε στὸν τάφο ρέ ἡλικία 28 μόλις χρόνων γιὰ νὰ θρῆ τὴν εἰρήνη, ὕστερ' ἀπὸ τὴν τριχυμιῶδη ζωή της

◆◆

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΠΩΣ ΣΒΥΝΕΤΑΙ ΤΟ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟ

Τὸ παρισινὸ περιοδικὸ «Φύσις» συνιστᾶ ὡς μόνο ἀσφαλὲς μέσο πρὸς λαίυο τὸ... γάλα! Ἐὰν λοιπὸν ἀναρὰ νὰ χύσετε πάνω στὴ φωτιὰ αὐτὴ ψει γάλατος, ρίξετε ἄμμο σταχτὴ ἀπὸ νερὸ ποὺ ἀντὶ νὰ σθύση τὶς φλόγες τοῦ πετρελαίου ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ τὶς ἀπλώνη περισσότερο.

ΜΕ ΔΕΚΑ ΛΕΞΕΙΣ

∴ Σὲ πολλὰ μέρη τῆς Σαξωνίας κατασκευάζεται ὡραιότατο τυρὶ ἀπὸ πατάτες.

∴ Ἡ ἰαπωνικὴ γλῶσσα στερεῖται ἐντελῶς ὑβριστικῶν λέξεων καὶ ἀπρεπῶν φράσεων.

∴ Ἡ περίφημη καὶ ἱστορικὴ μάχη τοῦ Βατερλῶ διήρκεσε 6 ὧρες.

∴ "Ἐχει ἐξακριβωθῆ ὅτι τὰ χρυσᾶ νομίσματα δὲν πιάνουν ποτὲ μικρόθια.

∴ Ἡ πρώτη κηδεία μὲ αὐτοκίνητα ἔγινε στὸ Σικάγο τὸ 1899.

∴ Τὰ χρυσόψαρα ἐνεφανίσθησαν στὴν Εὐρώπη μετὰ τὴν ἀνακάλυψι τῆς Ἀμερικῆς.

∴ Στὶς παραποτάμιες περιοχὲς τοῦ Ἀμαζονίου ὑπάρχουν πεῦκα ὕψους 200 ποδῶν.

∴ Στὴ Βόρειο θάλασσα ὑπάρχουν δυσὸ, χημικῶς διαφορετικὰ εἴδη θαλασσίου ὕδατος.

∴ Ἡ πιὸ ἐπικερδὴς ἐπιχείρησις στὴν Ἰαπωνία εἶνε ὁ λαϊκὸς κινηματογράφος.

∴ Μιὰ καμήλα κανονικοῦ ἀναστήματος μπορεῖ νὰ σηκώση θάρος 500 ὀκάδων.

∴ Ἀπὸ 2.000 ὀκάδες πέταλα ρόδων, ἐξάγεται μιὰ μόλις ὀκᾶ ροδόσταμο.

Κλειστὸ παιδικὸ καρροτσάκι, ἀεροδυναμικό, ἐν ἀρίστη καταστάσει, πωλεῖται. Τιμὴ μία λίρα Πληροφορίαι εἰς τὰ γραφεῖα μας, κ. Χρόνην.

Εὐθυμη Ἱστοριούλα

Ερωτικὰ γράμματα

«Ἀγαπητέ μου Παῦλο,

Ξέρω πὼς τὸ γράμμα μου αὐτὸ θὰ σὲ λυπήση, πρέπει ὅμως νὰ μάθης τὴν ἀλήθεια Εἶμαι θεβαία πιὰ ὅτι ὁ ἄνδρας μου μᾶς ὑποψιάζεται. Ἡ ἀγάπη ποὺ μοῦ δείχνει καὶ οἱ περιποιήσεις ποὺ σοῦ κάνει δὲν μὲ ξεγελοῦν. Ἐσὺ τὸν Γκραναρτὲν τὸν ξέρεις ἀπ' τὴν καλή του, δὲν τὸν ξέρεις ὅμως κι' ἀπ' τὴν ἀνάποδη. Αὐτὲς τὶς μέρες οἱ τρόποι του μ' ἀνησυχοῦν πολύ. Μὲ τὴν πρόφασι ὅτι ἀγνωστοι κακοποιοὶ ἐλεπλάτησαν ἕνα γειτονικό μας σπίτι, ἀγόρασε ἕνα περίστροφο, τὸ ὁποῖο φυλάει στὸ συρτάρι τοῦ γραφείου του

»Τὰ πράγματα εἶνε ὁλοκάθαρα. Ὁ Γκρανμαρτὲν ἔχει κακοὺς σκοποὺς. Πρέπει λοιπὸν νὰ χωρίσωμε, ἀγαπημένε μου, τοὐλάχιστον γιὰ λίγο καιρό, ὥς ὁ τοῦ φύγουν οἱ ὑποψίες. Προηγουμένως ὅμως πρέπει νὰ ἐξαφανίσουμε κάθε ἴχνος τοῦ ἐπικινδύνου λε, νὰ περάσωμε μιὰ τελευταία θραδυὰ μαζὶ καὶ γι' αὐτὸ σκέφθηκα τὸ ἑξῆς: Αὔριο θὰ πάω στὸ φονταινεμπλώ, στῆς θείας μου. Περίμενέ με στὴν εἴσοδο τοῦ δάσους, στὸ πανδοχεῖο τοῦ μπάρμπα Τουταίν, ὅπου ἔχουμε περάσει τόσες εὐτυχισμένες ὧρες. Θὰ φύγω τὸ ἀπόγευμα ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς θείας μου γιὰ νὰ περάσωμε μαζὶ τὴ νύχτα.. Ἡ ἰδέα τοῦ χωρισμοῦ ταὶ καμμιὰ φορὰ ἡ μοῖρα σὲ μᾶς τὶς γυναίκες!... Αὔριο λοιπὸν ἀγάπη μου.

Ἡ πιστή σου Μαίρη».

Υ. Γ.— Μὴ ξεχάσης νὰ φέρης μαζί σου ὅλα τὰ γράμματα ποὺ σοῦ ἔχω στείλει γιὰ νὰ

Θρύλοι καὶ παραδόσεις

Ὁ ἀρχάγγελος τοῦ μοναστηριοῦ

(Τὸ μοναστῆρι τοῦ ὄρους Σαὶν Μισὲλ εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα ἱστορικὰ μνημεῖα τῆς Γαλλίας. Γύρω ἀπὸ τὸ μοναστῆρι αὐτὸ ποὺ χρησιμεύε ἄλλοτε ὡς ὀχυρὸ φρούριο, ἔχουν πλεχτῆ ἄπειρα ποιητικοὶ θρύλοι καὶ ἱστορίες ἐρώτων καὶ ἐγκλημάτων. Ἰδοὺ μιὰ ἀπὸ τὶς ἱστορίες αὐτές. Εἶνε ἀληθινή. Τὴν ἀναφέρει καὶ ἕνα παλιὸ χειρόγραφο τοῦ μοναστηριοῦ ποὺ σώζεται ἀκόμη).

Τὸ 1423, ὁ Ἄγγλος κόμης ντὲ Ἐσκὰλ πολιορκοῦσε τὸ μοναστῆρι τοῦ ὄρους Σαὶν Μισὲλ, τὸ ὁποῖο ὑπεράσπιζαν ὁ ἄρχων ντ' Ἐτουτεβίλ καὶ μερικοὶ νορμανδοὶ καὶ φρεττανοὶ ἱππότες. Ἡ πολιορκία κρατοῦσε τρία ὁλόκληρα χρόνια. Οἱ ὑπερασπισταὶ τοῦ μοναστηριοῦ τὸ εἶχαν μεταβάλει σὲ ἀπόρθητο φρούριο καὶ πολεμοῦσαν μὲ τὸν ἠρωϊσμὸ ποὺ δίνει ἡ ἀπελπισία. Εἶχαν ὅμως ἀρχίσει νὰ κάνουν τὸ θάρρος τους καὶ νὰ ἐκνευρίζωνται βλέποντας ὅτι ὁ πόλεμος κρατοῦσε πολύ. Καὶ ἀπ' ὅλους περισσότερο ὑπέφερε καὶ ἀγωνιοῦσε ὁ νορμανδὸς Ἱππότης Ροβέρτος ντὲ Μπωδουά, ποὺ τὴν παραμονὴ τοῦ γάμου του ἀναγκάστηκε ν' ἀφήσῃ τὴ μνηστή του καὶ νὰ πάῃ νὰ πολεμήσῃ.

Συχνά, τὶς ὧρες ποὺ στὰ ματοῦσαν οἱ ἐχθροπαῖχτες, καθόταν μπροστὰ σ' ἕνα ἀπ' τὰ παράθυρα τοῦ μεγάλου μοναστηριοῦ κι' ἀφινε τὴν σκέψι του νὰ πετάξῃ στὸν παλιὸ πύργο τοῦ Ἀδενὲλ ὅπου τὸν περίμενε μὲ λαχτάρα ἡ ὡραία μνηστή του, ἡ Γουλιελμίνη.

Μιὰ νύχτα, ἐνῶ εἶχε πάει παραδοθῆ στοὺς ρεμβασμοὺς του αὐτούς, ἕνας ἀγγελιαφόρος ποὺ μὲ μεγάλη δυσκολία κατώρθωσε νὰ περάσῃ τὶς γραμμὲς τῶν πολιορκητῶν, ἔφθασε στὸ μοναστῆρι καὶ ζήτησε νὰ τὸν ἰδῆ. Ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες τοῦ πύργου τοῦ Ἀδενὲλ κι' ἔφερε στὸν νεαρὸ ἱππότη θλιβερὰ μαντάτα: Ὁ Μπῶρκετ, ἕνας λοχαγὸς τοῦ ἀγγλικοῦ στρατοῦ, ποὺ εἶχε καταλάβει ἐκείνη τὴν περιφέρεια, ζήτησε σὲ γάμο τὴν Γουλιελμίνη. Ἐκείνη ἀρνήθηκε. Μὰ ὁ Ἄγγλος, ἀντὶ νὰ τὴν ἀφήσῃ ἥσυχη, πεισμάτωσε καὶ ἔκανε τὴν ἀνανδρία νὰ ἐπιτεθῆ στὸν πύργο τοῦ Ἀδενὲλ, ποὺ θὰ ἄλλη φωτιὰ σ' ὅλη τὴν περιφέρεια καὶ θὰ διατάξῃ νὰ ἐγκρεμίσουν τὸν πύργο τῆς ἂν δὲν πείσῃ τὴν κόρη τῆς νὰ τὸν παντρευτῆ.

Ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα φοβήθηκε καὶ εἶπε στὴν κόρη της πὼς ἔπρεπε νὰ σφίξῃ τὴν καρδιά της καὶ νὰ κάνῃ αὐτὴ τὴ μεγάλη θυσία γιὰ τὸ καλὸ τοῦ τόπου. Ἡ Γουλιελμίνη ἔκλαψε, παρακάλεσε, διεμαρτυρήθη κ.ε. Ἀδίκως ὅμως. Εἶδε ὅτι ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ ὑπακούσῃ καὶ εἶπε στὸν Ἄγγλο ἀξιωματικὸ πὼς δεχόταν νὰ γίνῃ γυναῖκα του.

Συγχρόνως ὅμως ἔστειλε ἕνα πιστό της ὑπηρέτη νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Ροβέρτο καὶ νὰ τοῦ πῇ πὼς δὲν θὰ ἔπαυε νὰ τὸν ἀγαπᾶ καὶ νὰ τὸν σκέπτεται.

Ἀπερίγραπτη εἶνε ἡ λύπη ποὺ πλημμύρισε τὸν Νορμανδὸ ἱππότη στὸ ἄκουσμα τῶν θλιβερῶν αὐτῶν νέων.

Μὰ κι' ὁ θυμός του γιὰ τὴν συμπεριφορὰ τοῦ Ἄγγλου δὲν εἶχε ὅρια. Ἔστειλε λιπὸν ἀμέσως ἕναν ἔμπιστό του ἄνθρωπο στὸν Μπῶρκετ γιὰ νὰ τοῦ πῇ ὅτι δὲν φέρθηκε σὰν τίμιος στρατιωτικὸς κι' ὅτι τὸν προκαλοῦσε σὲ μονομαχία μέχρι θανάτου.

Ὁ Μπῶρκετ ὅμως ἀντὶ νὰ ἀπαντήσῃ στὴν πρόκλησι, διέταξε νὰ τελειώσουν μιὰ ὥρα ἀρχήτερα οἱ προετοιμασίες τοῦ γάμου. Ἔτσι τὴν ἄλλη μέρα τὸ παρεκκλήσιο τοῦ πύργου Ἀδενὲλ ἦταν λαμπροστολισμένο γιὰ τὴ γαμήλιο στέψι. Μὰ ὅταν ὁ ἱερεὺς ρώτησε τὴ Γουλιελμίνη ἂν ἤθελε νὰ σύζυγο τὸν Ἄγγλο λοχαγό, κι' ἂν ὁρκίζεται ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων ὅτι θὰ τὸν ἀγαπᾷ καὶ θὰ τοῦ μένῃ πιστή, ἡ νέα ἔγινε κίτρινη σὰν τὸ φλουρὶ καὶ τὰ γόνατά της λυγίσανε. Θὰ σωριαζόταν στὰ μάρμαρα τῆς ἐκκλησίας ἂν δὲν τὴν ἔπιανε ὁ Μπῶρκετ.

— Τί ἔχεις, ἀγαπημένη μου; τὴν ρώτησε. Ζαλίστηκες;

—Ὄχι! ψιθύρισε μὲ σβυσμένη φωνὴ ἡ ἄτυχη νέα. Αἰσθάνομαι νὰ μ' ἐγκαταλείπῃ ἡ ζωή!...

Καὶ πραγματικὰ τὴν ἄλλη μέρα τὸ παρεκκλήσι τοῦ πύργου ἦτανε τὴς μητέρας της, προφέροντας τὸ ὄνομα τοῦ ἀγαπημένου της Ροβέρτου!

Ὅταν ὁ Ροβέρτος ἔμαθε τὸν θάνατο τῆς λατρευτῆς του ἔκλαψε πολὺ κι' ὠρκίστηκε νὰ μὴ βρῇ γαλήνη καὶ ἀνάπαυσι προτοῦ ἐκδικηθῆ τὸν Ἄγγλο λοχαγό.

Οἱ Ἄγγλοι ἀργότερα μὲ τὸν Μπῶρκετ ἐπὶ κεφαλῆς, ἐπετέθησαν πάλιν. Ὁ Ροβέρτος ὥρμησε μαινόμενος κατ' ἐπάνω του. Πρὶν προφθάσῃ ὅμως νὰ τὸν χτυπήσῃ, ἕνας ἄλλος ἱππότης τραυμάτισε τὸν Ἄγγλο. Ὁ Ροβέρτος θέλοντας νὰ ἐκδικηθῆ ὁ ἴδιος τὸν Μπῶρκετ ἀντὶ νὰ τὸν ἀφήσῃ στὸ πεδίο τῆς μάχης νὰ πεθάνῃ, τὸν φόρτωσε στὸ ἄλογό του καὶ τὸν μετέφερε στὸ μοναστῆρι. Ὕστερα ἀπὸ μερικὲς μέρες οἱ Ἄγγλοι καταλαβαίνοντας πὼς οἱ προσπάθειές τους πήγαιναν χαμένες, ἔλυσαν τὴν πολιορκία.

Τὸ τραῦμα τοῦ Μπῶρκετ ἦταν σοβαρό, ἀλλ' ὁ λοχαγὸς ἔγινε καλὰ χάρις στὶς φροντίδες τοῦ Ροβέρτου ποὺ εἶχε ντυθῆ καλογεροπαιδὶ γιὰ νὰ μὴ καταλάβῃ τίποτε ὁ ἐχθρός του. Μιὰ μέρα τέλος μπαίνοντας στὸ κελλὶ τοῦ Μπῶρκετ ὁ Ροβέρτος τοῦ εἶπε:

— Τώρα πιὰ εἶσαι καλά, λοχαγέ. Μπορεῖς νὰ φύγῃς. προηγουμένως ὅμως θὰ μοῦ ὁρκιστῆς ὅτι θὰ μοῦ κάνῃς τὴ χάρι ποὺ θὰ σοῦ ζητήσω.

—Εἶμαι πρόθυμος νὰ κάνω ὅ,τι μοῦ ζητήσῃ ὁ σωτήρας μου, ἀποκρίθηκε ὁ Μπῶρκετ.

—Ζῆ σήμερα ἕνας ἄτιμος ποὺ μοῦ ἔκανε μιὰ θανάσιμη προσβολή. Πρέπει νὰ ἐκδικηθῶ!...

—Φτάνει νὰ μοῦ πῆς τ' ὄνομά του καὶ σ' ὁρκίζομαι στὸ σπαθί μου

—Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σοῦ πῶ τὸ ὄνομά του. Ὅμως περάσῃ ἕνας μήνας ἀπὸ σήμερα, νὰ βρίσκεσαι τὸ πρωὶ στὶς ἑπτὰ στὸ μονοπάτι ποὺ εἶνε κοντὰ στὴ γέφυρα τοῦ Ἀδενὲλ. Θὰ εἶνε ἐκεῖ ὁ ἄνθρωπος ποὺ μὲ προσέβαλε. Φρόντισε μονάχα νὰ ἔχῃς μαζί σου τὰ καλύτερα ὅπλα γιατὶ κι' ἐκεῖνος θὰ εἶνε καλὰ ὡπλισμένος.

—Σοῦ δίνω τὸν λόγο μου ὅτι θὰ πάω νὰ συναντήσω τὸν ἄνθρωπο αὐτὸ καὶ θὰ τὸν κάνω νὰ μετανοήσῃ πικρὰ γιὰ τὴν προσβολὴ ποὺ ἔκανε στὸν εὐεργέτη μου.

*

Ὕστερα ἀπὸ ἕνα μῆνα, τὸ συμφωνημένο πρωὶ ὁ Ροβέρτος ντὲ Μπωδουὰ βρίσκοταν στὸ μονοπάτι κοντὰ στὴ γέφυρα τοῦ Ἀδενὲλ. Φοροῦσε τὴν πανοπλία του καὶ εἶχε κατεδασμένη τὴν χαλύβδινη μάσκα τῆς περικεφαλαίας του. Σὲ λίγο ἐφθασε ἐκεῖ καὶ ὁ Μπῶρκετ. Οἱ δυὸ ἄνδρες χαιρετίσθηκαν καὶ ἡ μονομαχία ἀρχισε.

Ὁ ἀγώνας κράτησε πολὺ γιατὶ καὶ οἱ δυὸ ἀντίπαλοι ἦσαν ἐπιδέξιοι πολεμισταί. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὅμως ὁ Ροβέρτος κατώρθωσε νὰ θυθῆσῃ τὴ λόγχη του στὸ γυμνὸ λαιμὸ τοῦ λοχαγοῦ. Ὁ λοχαγὸς Μπῶρκετ σωριάστηκε καταγῆς θγάζοντας κόκκινους ἀφροὺς ἀπ' τὸ στόμα. Ὁ Ροβέρτος τὸν πλησίασε τότε καὶ ἀποκαλύπτοντάς του τὸ πρόσωπό του, τοῦ εἶπε:

—Μ' ἀναγνωρίζεις, λοχαγὲ Μπῶρκετ; Εἶμαι τὸ καλογεροπαιδὶ ποὺ σὲ περιποιήθηκε στὸ μοναστῆρι. Σέρεις γιατὶ ἐνδιαφέρθηκα τόσο νὰ σὲ κάνω καλά; Γιὰ νὰ σὲ σκοτώσω μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια! Ἤθελα νὰ ἐκδικηθῶ τὸ θάνατο τῆς μνηστῆς μου! Τὴν θυμᾶσαι τὴν Γουλιελμίνη Τὴν ἀθῶα κοπέλλα ποὺ ἡ ἀνανδρεία σου ἔλστειλε στὸν τάφο. Ἤταν ἡ μνηστή μου. Εἶμαι ὁ Ἱππότης ντὲ Μπωδουὰ!

Ὁ Μπῶρκετ κύτταξε τὸν ἐκδικητή του μὲ μιὰ ἔκφρασι ἀγωνίας καὶ τρόμου κι' ὕστερα ἔκλεισε γιὰ πάντα τὰ μάτια του.

Ὅσο γιὰ τὸν Νορμανδὸ ἱππότη, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἀπαρνήθηκε τὸν κόσμο καὶ κλείστηκε στὸ μοναστῆρι τοῦ ὄρους Σαὶν Μισέλ. Ἢ φήμη του δὲ ὡς ἁγίου ἀνθρώπου ἀπλώθηκε σ' ὅλη τὴ Γαλλία, στὴν ὁποία ἦταν γνωστὸς ὡς «ὁ ἀρχάγγελος τοῦ Μοναστηριοῦ».

● ΠΑΡΟΪΜΙΕΣ ●

∴ "Οταν ζῆς μὲ τὸ μαχαίρι, τίμιο θάνατο δὲν θἀδρῆς. (Γερμανικὴ)

∴ Δὲν ζῆ κανένας ὅπως θέλει, ἀλλὰ ὅπως τοῦρθει ἡ ζωή. (Τουρκικὴ)

∴ Τὸ μάτι τοῦ πεινασμένου βλέπει πολὺ μακρυά. (Γερμανικὴ)

∴ "Ενας ἄντρας κυφός καὶ μιὰ στραβὴ γυναῖκα εἶνε πάντοτε ἀντρόγυνο εὐτυχισμένο. (Δανικὴ)

∴ "Οποιος κάνει τὸ λιοντάρι τῆς εἰρήνης τὸν καιρό, γίνεται ζαρκάδι ὅταν ἀρχίσῃ ὁ πόλεμος. (Λατινικὴ)

∴ Τὴν ἑπομένη τοῦ γάμου του κάθε ἄνδρας ἀνακαλύπτει μέσα σὲ μιὰ μέρα ὅτι γήρασε κατὰ ἑφτὰ χρόνια.

∴ "Ενας ἄντρας μπορεῖ νὰ ἐρωτοτροπῆ μ' ὁποια γυναῖκα θέλει, μὰ πρέπει νὰ παντρεύεται μόνο ἐκείνη ποὺ τοῦ ταιριάζει. ('Αγγλικὴ)

Μικρὰ ἀποσπάσματα

ΕΡΩΤΕΣ ΦΟΙΤΗΤΩΝ

Εἶνε κάπως δύσκολο νὰ καθορισθῆ πῶς ἀρχισε ἡ γνωριμία τους. Ἐκείνη, φεύγοντας ἀπ' τὸ Πανεπιστήμιο, τὸν συναντοῦσε συχνὰ κοντὰ στὴν μεγάλη πόρτα τῆς εἰσόδου, ὅπου αὐτός, βρίσκοντας τὴν ὡραία, τῆς ἔδειχνε τὴν προτίμησί του μ' ἕνα διακριτικὸ χαμόγελο.

Μιὰ μέρα μίλησαν, ὥρισαν ραντεβοῦ, γιὰ τὴν ἑπομένη, καὶ ἀπὸ τότε ἐβλέποντο πιὰ καθημερινῶς. Ἄρχισε γι' αὐτοὺς μιὰ ζωὴ γοητευτική, μιὰ ζωὴ γλυκειά, χωρὶς φροντίδες. Τὶς ἀτέλειωτες χειμερινὲς βραδυὲς τὶς περνοῦσαν μαζί, ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο, κάτω ἀπ' τὸ τριανταφυλλένιο φῶς μιᾶς λάμπας, ἀκούγοντας τὸ μονότονο τραγοῦδι τοῦ ἀνέμου μέσα στὴν καπνοδόχο.

Ἐκείνη, χωμένη μέσα στὰ λατινικὰ λεξικά της, διάβαζε κι' ἐκείνος, ἔγραφε ἀτελείωτες ἐξισώσεις πάνω σὲ λευκὲς κόλλες χαρτιοῦ. Κάθε τόσο, ἔρριχνε ἕνα βλέμμα γεμάτο τρυφερότητα στὶς ξανθὲς μποῦκλες τῆς ἀγαπημένης του μικρούλας κι' ἔπειτα ξανάρχιζε τὴ μελέτη μὲ τὴν καρδιά του πλημμυρισμένη ἀπὸ ἐρωτα. Ἐκείνη πάλι, δὲν ἤξερε τί νὰ πρωτοκάνῃ γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ "Ηταν γι' αὐτὴν ὁ ἥλιος τῶν φοιτητικῶν χρόνων της.

Τὸ εἰδύλλιο αὐτὸ βάσταζε δυὸ χρόνια, δυὸ χρόνια πλημμυρισμένα ἀπὸ μιὰ γλυκειὰ εὐτυχία. Τὶς χειμωνιάτικες βραδυὲς διεδέχοντο οἱ θαυμάσιες ἀνοιξιάτικες ἡμέρες μὲ τὰ τρελλὰ τρεξίματα μέσα στὰ δάση καὶ τοὺς γοητευτικοὺς περιπάτους κάτω ἀπ' τὸ φεγγάρι, μὲ τὰ γεύματα, πάνω στὴν δροσερὴ πρασινάδα, μὲ τὶς βαρκάδες στὸν Σηκουάνα, μὲ τὸ μεθῦσι τοῦ ἔρωτα.

Ἐκείνη τοῦ ἔδινε ἀσυλλόγιστα καὶ μὲ χαρά, τὰ νειάτα της, ὅ,τι καλύτερο εἶχε, κι' αὐτός, χαιρόταν ὅλην ἐκείνη τὴν εὐτυχία χωρὶς νὰ ὑπολογίζῃ τὶς θυσίες της.

Μιὰ μέρα ὅμως οἱ σπουδὲς θὰ τελείωναν. Ἀλλ' αὐτὸ ἦταν κάτι ποὺ ἐκείνη ἀπέφευγε νὰ τὸ σκέπτεται. Δὲν ἤθελε νὰ θυμᾶται ὅτι αὔριο θαρχόταν ὁ Ἰούλιος ποὺ θὰ ἔθετε τέρμα σ'τὴν ἀγάπη της καὶ θὰ τὴν ἔκανε μακρυά.

Τὸν ἀγαποῦσε μ' ἕνα εἶδος μανίας, προσπαθώντας νὰ ξεχνᾶ ὅτι ὕστερα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες ἐδὲν θὰ ἔβλεπε πιὰ τὸ μελαχροινὸ ἐκεῖνο πρόσωπο, σκυμένο πάνω ἀπ' τοὺς σωροὺς τῶν βιβλίων, ὅτι δὲν θὰ αἰσθανόταν πιὰ κοντά της τὴν προστατευτικὴ παρουσία του, κι' ὅτι τὰ δυνατά του μπράτσα δὲν θὰ τὴν ἀγκαλιάζαν πιὰ αὐτή, τὴν τόσο ἀδύνατη ὑπαρξι. Θὰ τελείωναν πιὰ γιὰ πάντα. Οἱ μακρυὲς συζητήσεις τους τὰ βράδυα, μὲ σθυσμένο τὸ φῶς, οἱ ἔφερναν τόσο κοντὰ τὸν ἕνα στὸν ἄλλο. Θὰ τελείωναν κι' αὐτὲς οἱ θλιβερὲς ὧρες τους κατὰ τὶς ὁποῖες νοιώθει κανεὶς ἕνα εἶδος ἠδονῆς μέσα στὴ θλίψι, γιατὶ ξέρει ὅτι τὴν θλίψι του, τὴν συμμερίζεται καὶ κάποιος ἄλλος, τὴν συμ.

Ὅλα θὰ τελείωναν, ὅλα θὰ χανόντουσαν, ἀλλὰ ἐκείνη, ἀπέφευγε νὰ τὸ σκέπτεται αὐτό.

Μιὰ μέρα ὅμως ἐκεῖνος ἔφυγε... Ἦταν σκληρὸς ὁ χωρισμός τους, γιατὶ κι' αὐτὸς τὴν ἀγαποῦσε τὴ μικρούλα καὶ κι' ἑνοιωσε ἐγκαταλείποντάς την ἕνα ἀπέραντο πόνο Τῆς εἶπε ὅτι θὰ ξαναγύριζε ὁπωσδήποτε καὶ πὼς θὰ τῆς ἔγραφε συχνά. Καὶ πραγματικά, στὴν ἀρχὴ τῆς ἔστειλε μερικὲς ἐκτενεῖς ἐπιστολές, ἡ ὁποῖες ὅμως σιγὰ-σιγὰ ἔγιναν σύντομες καὶ τέλος σταμάτησαν.

Κι' ὅμως τὴν ἀγαποῦσε πραγματικὰ τὴν μικρούλα συμφοιτήτριά του, Τὴν εἶχε ἀγαπήσει τρελλά, γι' αὐτὸ ἦταν κι' ἐκείνη θεβαία. "Ηξερε ὅμως πόσο εὔκολα ξεχνοῦν οἱ ἄνδρες.

Ἐκείνος διατηροῦσε ἀσφαλῶς μιὰ γοητευτικὴ ἀνάμνησι ἀπὸ τὰ δυὸ χρόνια ποὺ πέρασαν μαζὶ μὰ θὰ ἔλενε: «Ἤλὰ καὶ καταστρέφει τὰ πάντα. Καὶ δὲν δὲν θὰ προσπαθοῦσε νὰ μεταβάλῃ ὅ,τι λουθοῦσε νὰ ζῇ γνωρίζοντας νέες ἐρωτικὲς περιπέτειες, ἴσως μάλιστα παντρεύοταν καὶ μιὰν ἄλλη.

Αὐτὴ ὅμως νοσταλγοῦσε μὲ δάκρυα στὰ μάτια τὰ δυὸ εὐτυχισμένα ἐκείνα χρόνια κι' ἦταν ἀποφασισμένη νὰ τοῦ μείνῃ γιὰ πάντα πιστή. ΛΟΥΪ' ΜΑΡΕ

Οἱ λωτιάδες τῆς Ἐφταλίας

Στὸ Φάληρο

—Ἤθοι ἐφέτο τὸ καλοκαῖρι νὰ πάνε καὶ νὰ μὴν ἔρχη! Ἐγὼ μὲ τέτοια γαϊδαροβροτίδα, καὶ σὺ συγκαμένος ἀπὸ τὴν ἀπλυσιά, κάκι μας πιὰ ἤτανε ἕνα μπάνιο! "Ελεγε ἡ Ἐφταλία στὸ Νικολάκη τὴν ὥρα ποὺ μπῆκαν στὸ τράμ γιὰ τὸ φάληρο.

—Βάστα καλὰ καὶ πρόσεχε τὰ χαβλοῦ καὶ τὸ πεστεμάλι, τῆς εἶπε ὁ Νικολάκης

— Καλὲ τί μαλλιοδράσι εἶνε αὐτό; Κουτιὰ σαρδέλλες, γιὰ τραμβάγια εἶνε τοῦτα. Θὰ σκάσω, θὰ ξεφωνίσω, δὲ νταγιαντῶ, μπαΐλντισα, ξεγοφιάστηκα!

Καὶ κατεβάζοντας δυὸ μπατοῦτες τὴ φωνὴ τῆς φοβισμένη τὸν ρώτησε:

— Καλὲ, Νικολάκη μου, τί εἶνε αὐτὸς ὁ διάολος πίσω μου;

—Μὴ φοβᾶσαι, Ἐφταλία μου, εἶνε τὸ τιμόνι!!

Τέλος κατὰ τὶς δώδεκα φθάσανε στὸ φάληρο ὅπου κόσμος καὶ ντουνιᾶς κολύμπαγε.

Ἡ Ἐφταλία ἀνοιξε τὰ μάτια της μὲ ἔκπληξι.

—Καλὲ τί ρεζιλίκια εἶνε αὐτά; Τιμᾶρ-χανὲς γιὰ χάβρα εἶνε; Ἄχου καλέ, τί ξεγδυμνώμὸς εἶνε αὐτός; Αὐτές, μάτια μου, τὰ ὀγάλανε οὐλα σὴ φόρα! "Ηθοι νὰ μοῦ λείπῃ τὸ μπάνιο. Αὐτὸ δὰ πῶμεινε νὰ κάνω κι' ἐγὼ ξεποζισιὸν τὸ σῶμα μου, ὁμπρὸς σὲ τόσοι ἀντράδες, σὲ τόσοι μασκαράδες! Πάμε, καλέ, πίσω σὸ σπίτι μας, ἐγὼ μὲ μιὰ καρπουζότσοφλα, καὶ σὺ μὲ κουφοξυλιὰ θὰ θεραπέψωμε τὰ πάθη μας.

Καὶ τραβοῦσε τὰ ζουλούφια της, καὶ φτοῦσε καὶ θλαστημοῦσε.

Μὰ ὁ Νικολάκης—ντελφίνι στὴ θάλασσα — τὸ γουστάριζε τὸ μπάνιο καὶ δειλὰ-δειλὰ τῆς εἶπε:

—Ἐγώ, βρὲ γυναῖκα, ἤθελα νὰ κάνω ἕνα μπάνιο.

—Ἐσὺ πιὰ εἶσαι ἄνδρας κι' ὅτι θὲς κάνε. Βάλε ὅμως τὸ πεστεμάλι ὁμπρός σου, καὶ νὰ τυλιχτῆς καλά, τοῦπε αὐστηρὰ ἡ Ἐφταλία.

Τέλος σὲ λίγο ἦταν μέσ' τὴ θάλασσα ὁ Νικολάκης.

Ἡ Ἐφταλία καθισμένη στὴν ἀκρογιαλιὰ μονολογοῦσε, ἐλεεινολογοῦσε, κι' ἀναπολοῦσε τὰ παλιά.

— Καλὲ τί τσιρτσιμπλάκια, τί αἴσκη εἶνε αὐτά! Φοῦχι νὰ μὴ σᾶς βλέπω ἀδιάντροπες! "Αχ, γιαβρούμ Σμύρνη, ποῦ εἶνε ἐκεῖνα τοῦ Ντισσοῦ τὰ μπάνια, ἐλεγες πὼς ἦταν ἐκκλησιά! Ποῦ νὰ πλησίασῃ ἄντρας στὴ χαβούζα μας, ἀπ' τὴ μιὰ ὁ Χατζῆς μὲ τὴ βάρκα του, κι' ἀπ' τὴν ἄλλη δυὸ μπαχριελῆδες μὲ τὰ μάουζερ καὶ τὰ κουρσούμια!

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκούστηκαν φωνές.

Μιὰ παρέα κοριτσόπουλα κατάβρεχε τὸ Νικολάκη.

Ἡ Ἐφταλία ἔγινε ἔξω φρενῶν, λύσσαξε ἀπ' τὸ κακὸ τῆς καὶ ξεφώνησε:

—Μωρὴ βρωμιάρες ὅστε τὸν ἄνθρωπο.

—Κερά μου, χωρατὰ τοῦ κάνουμε.

—Τὰ χωρατὰ καὶ τὶς τζιλβέδες νὰ τὰ κάνετε τοσὶ μαντινοῦτοι σας, διαβόλου ἀλόγες τοῦ μουράγιου!

Μὰ αὐτὲς τὸ χαβὰ τους. Τρέξανε κι' ἄλλες καὶ φωνάξανε:

—Ἐ, τὸ γέρο... Ἀπάνω του!...

Κι' ἤρχισαν νὰ τὸν τραβοῦν καὶ νὰ τοῦ πετοῦν φύκια.

ὀρενισμένη ἡ Ἐφταλία, ἴδιος ἀγριεμένος μουστολουτζῆς, προχώρησε στὴν ἀκροθαλασσιὰ καὶ σηκώνοντας ψηλὰ τὰ χέρια, ξεφώνισε:

—Μωρὴ παλοῦκες, μωρὴ ξετσίπωτες, ἀφρὸ τσὴ καμήλας φάγατε καὶ μουντάρετε τσοὶ ἄντροι; Ντροπὴ σας!

Μὰ αὐτὲς τῶραν μαϊτάπι καὶ πέσαν ἐπάνω του σὰν πεινασμένα ἀγρίμια...

Κι' ὁ Νικολάκης —μπιριντζῆς στὸ κολύμπι— γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὸ μπελὰ ξαπλώθηκε, τσιτώθηκε καλὰ κι' ἄφησε νὰ τὸν πάρῃ τὸ δυνατὸ ρεῦμα τῆς θάλασσας.

Καὶ τότε τὰ βρωμοκόριτσα σκασμένα στὰ γέλια, φωνάζανε στὴν Ἐφταλία:

—Ἔλα πάλι, σὲ μᾶς θὰ τὸ χρουστᾶς αὐτὸ τὸ θαῦμα, νὰ δῆς τσιτωμένο τὸ γεροξούρα σου. ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τὰ βάσανα τοῦ Καραγιανλῆ

ΙΛΙΓΓΟΣ

Τὶς τελευταῖες μέρες ἐπήγαινε νὰ τρελλαθῆ ὁ Πρόδρομος. Αὐτὸ τὸ ὁρμητικὸ κῦμα τῆς ἀκρίβειας τὸν εἶχε ἐκνευρίσει σὲ ἀφάνταστο βαθμό. Δὲν ἦταν κατάστασις αὐτή. Οἱ μαυραγορίτες ἐτρελλάθηκαν καὶ ἐπήγαιναν ντουγρού νὰ τρελλάνουν καὶ τὸν κόσμο.

Τὸ πρῶτο χτύπημα τοῦ ἦλθε ὅταν σταμάτησε σ' ἕνα μανάβικο γιὰ ν' ἀγοράσῃ ἕνα ἀγγοῦρι.

—Πόσο μπέ;

—Ἑνάμισι.

—Τί ἑνάμισι, μπέ;

—Ἑκατομμύριον.

Ἔγουρλωσε τὰ μάτια του ὁ Πρόδρομος. Βγῆκε ἀπ' τὰ ρούχα του:

—Μπὲ χιροὶζ ἐρίφ, ἐβόησε, ντὲν φοβᾶσαι τὸν Θεό; Μπὲ χὶτς ντροπὴ-μιροπὴ ντὲν ἔχεις; Μπὲ χὶτς γίνεται ἕνα ἀγγοῦρι ἑνάμισι ἑκατομμύριο; Χὶτς μπὲ προσωπός σου κόκκινος ντὲν γίνεται;

Ἀπαθὴς ὁ μανάβης τὸν κυττοῦσε μὲ μακάριο χαμόγελο σὰν νὰ φαινόταν ὅτι διασκέδαζε μὲ τὴν δίκαιη ἀγανάκτησι τοῦ πελάτου.

—Τί γελᾶς μπέ;

—Τί θὲς νὰ κάνω;

—Ἐτοῦ ἀλλὰχ μπελιασὶνι θεραίν. Ἐτεψὶζ, ἀδιάντροπο, ἐρίφ. Πιρέπει ἀγγοῦρι νὰ ἀρπάζῃ κεφάλι σου νὰ τὸ σπάσω ἐσὲκ ἐρίφ.

Καὶ ἔφυγε τρέμοντας ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησί του. Προχώρησε παρακάτω. Ἤθελε τσιγάρα. Σταμάτησε, λοιπόν, νὰ πάρῃ μερικά, νὰ καπνίσῃ γιὰ νὰ ξεχάσῃ τὴν ὀργή του.

—Πόσο τὰ τσιγάρα, μπέ;

—Ἑκατό.

Ἐξαναγουρλωσε τὰ μάτια του ὁ Πρόδρομος κι' ἔγινε κατακόκκινος σὰν ἀστακός.

—Ἐτοῦ σου μπέ!

—Τί φτύνεις, μπάρμπα;

—Μπρὲ λωποδύτ ἐρίφ, χὶτς μπὲ ἕνα τσιγάρο ἰνεται ἑκατὸ χιλιάδες. Μαυραγοριτσολὰρ ἐσὲκ ἐριφλὲρ! Ποῦ θὰ πᾶμε ἔτσι μπέ; Γιατὶ μπὲ τ' ἀνεβάζετε τὰ πράγματα;

—Τ' ἀνεβάζουν οἱ ἄλλοι μπάρμπα.

—Καὶ γιατὶ τ' ἀνεβάζουν μπὲ ἀδιάντροπο; Ἀνεβάζεις ἐσὺ τὸ τσιγάρα, ἀνεβάζει ὁ ἄλλος ἰψωμί, ἀνεβάζει ὁ ἄλλος πατάτα, ἀνεβάζει ὁ ἄλλος λάδι, ἀνεβάζει ὁ ἄλλος φασόλι, ἀνεβάζει ὁ ἄλλος μπάμια, ἀνεβάζει ὁ ἄλλος μακαρόνι, ἀνεβάζει ὁ ἄλλος τομάτα, ἀνεβάζει ὁ ἄλλος ἀγγοῦρι. Γιατὶ μπέ; "Ιλιγγος μπέ! "Ιλιγγος.

—Ἡ λίρα φταίει.

—Ποιὸ λίρα μπέ, λωποδύτ ἐρίφ; Ἀνεβαίνει τὸ λίρα, ἀνεβαίνουν τὰ τρόφιμα. Κατεβαίνει τὸ λίρα, ἀνεβαίνουν τὰ τρόφιμα. Ξανακατεβαίνει ἡ λίρα ξανανεβαίνουν τὰ τρόφιμα. Ποιὸ λίρα βρὲ ἀγιογδοῦτες!

Καὶ ἔγινε θηρίο ἀπ' τὸ κακό του. Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ νέα ἀλματικὴ ἀνοδος τὸν ἔβαλε σ' ἀνησυχία. Τὸ πρωὶ εἶχε ζητήσει λάδι καὶ τοῦ εἶπε ὁ μπακάλης ἕναν ἀριθμὸ ποὺ τοῦ ἤρθε κεραμίδα τοῦ Πρόδρομου καὶ διατελοῦσε ὡς ἐκεῖνη τὴν ὥρα σ' αὐτὸ τὸν ἐκνευρισμό. Βλέποντας ὅμως τὴν φοβερὴ αὐτὴ κατάστασι, ἀπεφάσισε νὰ προλάβῃ νὰ πάρῃ λίγο λάδι, διότι ὑπῆρχε κίνδυνος αὔριο, μεθαύριο, νὰ ἐρχόταν νέο κῦμα. Ἔσπευσε, λοιπόν, στὸν μπακάλη.

—Λάδι μπέ.

—Δὲν ἔχει, Πουλήπηκε.

—Ἄσε τ' ἀστεία γιαβρούμ.

—Ἄκουσε, τοῦ εἶπε στὸ τέλος ὁ μπακάλης. Μπορῶ νὰ σοῦ δώσω ὅσο σοῦ χρειάζεται, ἀλλὰ θὰ τὸ πληρώσῃς πέντε ἑκατομμύρια ἀπάνω.

—Ἀπ' τὸ πρωὶ ὡς τὸ μεσημέρι μπὲ ἀκρίθηνε πέντε ἑκατομμύρια.

—Βέβαια.

Ξέσπασε τότε ὁ Πρόδρομος.

—Ντινινί, Ἰμανινί! Ἐσεῖς μπὲ ἀντρῶποι ντὲν θὰ φτῆς ἀντρωπο, ἐσεκλὲρ, γαϊδουρλὰρ, γουρουνσετε ἐσὲκ καφαλιλὲρ. Γινάτι τὸ ἰβάλατε, δηλαδὴ σατε οὐτανμὰζ ἐριφλὲρ!

Ὁ μπακάλης ἀπόρησε:

—Τί λὲς μωρέ;

—Λέω, κιοπὲκ.

—Τί θὰ πῇ αὐτό; Γιὰ μετάφρασέ μου αὐτὰ τὰ τούρκικα.

—Μεταφίρασις θέλεις;

—Ναί. Γιὰ λέγε νὰ καταλάβω

Σήκωσε ὁ Πρ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ ΤΟΥ Μ. ΓΙΟΚΑ'Ι'

Τό μάτι τοῦ ΣΑΤΑΝΑ

8ον —Αὐτός μᾶς ἐπῆγε στὸ σπίτι τοῦ γιατροῦ! εἶπε ἡ Ἐντμέ, τρέμοντας.

—Τὸ ξέρω... Παράξενο σπίτι.Παράξενος κι' ὁ γιατρός! Θυσιάζεται, γυρίζει διαρκῶς, περιποιεῖται δωρεὰν ὅλους τοὺς ἀρρώστους. Εἶνε τὸ δεξὶ χέρι τοῦ «Ματιοῦ τῆς Ἰούτας»; Ἢ εἶνε θῦμα τοῦ κι' αὐτός;...

»Καταλαβαίνετε πόσο τραγικὴ ζωὴ περνοῦμε ὅλοι μας;... Ἐγὼ ἔχω τὸ σπουδαιότερα μετέλλεια, εἶμαι πλούσιος... Ἂν ὅμως αὐρίο μιὰ μυστηριώδης εἰδοποίησις μοῦ ζητήσει ὅλη μου τὴν περιουσία, ὀφείλω νὰ τὴν δώσω!... Ἀπορῶ μάλιστα πῶς δὲν μοῦ τὸ ἐπέσαλαν ἀκόμη... Ἴσως ἔχουν ἄλλους σκοποὺς γιὰ μένα, πιὸ μυστηριώδεις..

—Μα ἡ ἀστυνομία;.. παρετήρησε ἡ Ἐντμέ. Πῶς δὲν προσπαθεῖ νὰ τὸν πιάσῃ!...

—Ὤ, παιδί μου! Ἡ ἀστυνομία τοῦ Ρίχφι ἀποτελεῖται ἀπὸ τριάντα ἄνδρες, μαζεμένους ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Ἴσως οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς νὰ εἶνε Μορμόνοι... Ὁπωσδήποτε, τί μποροῦν νὰ κάμουν ἐναντίον ἑνὸς ἀνθρώπου πανίσχυρου, ποὺ ἀρίσκει παντοῦ βοήθεια καὶ συνενόχους, ἐκούσιους ἢ ἀκούσιους;... Σκεφθῆτε τὰ μέσα ποὺ διαθέτει! Δὲν ἔχει παρὰ νὰ πῇ μιὰ λέξι, γιὰ νὰ μαζέφῃ ἑκατομμύρια. Ἡ ἀστυνομία δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ κάμῃ τίποτε!... Δὲν θὰ ἀπροῦσα μάλιστα, ἂν μοῦ ἔλεγαν ὅτι ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας κεῖ τὸ «Μάτι τῆς Ἰούτας» εἶνε τὸ ἴδιο πρόσωπο!...

»Μὰ γιατί δὲν τρῶτε;

—Δὲν πεινῶ. Σκέπτομαι τὸν ἄνδρα μου... Πρέπει νὰ τὸν σώσωμε!

—Ἀκοῦστε! Θὰ σᾶς μιλήσω εἰλικρινῶς: Ἡ ὁ ἄνδρας σας εἶνε νεκρὸς πιά, καὶ δὲν θὰ θρῆτε ποτὲ τὸ πτῶμα του... ἢ ἀλλοιῶς δὲν ἔκετε νὰ φοβᾶσθε τίποτε γι' αὐτόν! Ἡ δεύτερη ὑπόθεσι μοῦ φαίνεται ἡ πιθανώτερη, γιατὶ σὲ καμμιὰ περίπτωσι τὸ «Μάτι τῆς Ἰούτας» δὲν κυνήγησε ἀνθρώπους ξένους πρὸς τὴν αἴρεσι.

»Ἴσως ὁ ἄνδρας σας ἐμπόδιζε προσωρινῶς τὰ σχέδιά του... Ἔχω ὅμως τὴν ἐντύπωσι ὅτι θὰ τὸν ζαναθρῆτε... Φᾶτε τῶρα, γιατὶ ἔχομε νὰ κουραθοῦμε ἀρκετά!

—Θάρῳῶ μαζί σας; ρώτησε ἡ Ἐντμέ.

Ἀντὶ νὰ τῆς ἀπαντήσῃ, ὁ Μπράμ διέταξε λακωνικὰ τὸν ὑπηρέτη του:

—Κάμε ὅ,τι σοῦ ἔχω πῆ...

Ἐκεῖνος ἔστησε ὄρθιο τὸ τραπέζι σὰν παραδάν, καὶ ἀρχισε νὰ γδύνεται πίσω του...

ΙΙΙ ΚΥΝΗΓΩΝΤΑΣ ΑΓΡΙΟΚΑΤΣΙΚΑ

Πέντε λεπτὰ ἀργότερα, ἡ Ἐντμέ, εἶχε φορέσει τὰ ροῦχα τοῦ μιγάδος. Καὶ δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια της, ὅταν εἶδε τὸν ὑπηρέτη ντυμένον γυναικεῖα...

—Μὲ συγχωρεῖτε ποῦ σᾶς μεταμόρφωσα σὲ ὑπηρέτη μου, τῆς εἶπε ὁ Μπράμ. Δὲν γίνεται ὅμως διαφορετικά.. Θὰ σᾶς πα ρακαλέσω τῶρα νὰ πᾶτε νὰ δώσετε στὰ μουλάρια νὰ πιοῦν καὶ νὰ τὰ φέρετε ἔπειτα ἐμπρὸς στὴν πόρτα.

—Πιστεύετε ὅτι μᾶς παρακολουθοῦν;

— Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ! Θὰ εἴδατε στὴν ἀρχὴ τοῦ δρόμου ἕνα μάτι σχεδιασμένο ἑπάνω ἀπὸ τέσσερις βελανιδιές... Ἔ, λοιπόν, ὅταν ξαναπέρασα πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν δὲν ὑπῆρχε ἐκεῖ!... Ἴσως σᾶς φαίνονται ὑπερβολικὲς αὐτὲς ἡ προφυλάξεις. Ἂν ὅμως μείνετε λίγο στὸν τόπο μας—πράγμα ποὺ δὲν σᾶς εὐχομαι—τότε θὰ καταλάβετε...

Ἡ Ἐντμὲ θυμήθηκε ἀμέσως πόσο εἶχε τρομάξει ὁ ταξιδιώτης τοῦ τραίνου, ποὺ καθόταν ἀπέναντι στὸ μαυροντυμένο ἀνθρωπο, καὶ πῶς εἶχε σπεύσει ν' ἀλλάξῃ θέσι, γιατὶ εἶχε ἰδῆ τὸ δακτυλίδι μὲ τὸ ἀνοιχτὸ μάτι. Δὲν αἰσθανόταν πιὰ καμμιὰ ἐπιθυμία νὰ γελάσῃ.. Ἐθγῆκε κι' ἔκαμε ὅ,τι τῆς εἶχε πῆ ὁ Μπράμ.

Ὅταν ἀνέθηκαν στὰ μουλάρια, τότε μόνον σκέφθηκε ὅτι δὲν ἤξερε διόλου ἱππασία. Τὸ καινούριο αὐτὸ ἐμπόδιο ἔκαμε τὸν Μπράμ νὰ διστάσῃ λίγο. Ἔπειτα ὅμως θρῆκε τὴ λύσι:

—Ἔ, θὰ κουνιέσθε πολὺ πάνω στὴ σέλλα, σὰν νὰ εἴσθε μεθυσμένη, εἶπε. Μπορεῖτε μάλιστα νὰ προσποιῆσθε κάθε τάσο ὅτι πίνετε ἀπ' τὶς μποτιλλιὲς ποὺ βρίσκονται μέσα στὰ πανέρια. Μὴ φοβᾶσθε! Ἔχουν νεράκι καθαρό!

Ὅταν ξεκίνησαν, ὁ Μπράμ πρόσεξε ὅτι τὸ μουλάρι του κουνοῦσε παράξενα τ' αὐτιά του. Κάτι θὰ εἶχε ἀκούσει ἢ θὰ εἶχε μυρισθεῖ... Ἴσως .τὴν παρουσία ἑνὸς θηλυκοῦ μουλαριοῦ ἐκεῖ κοντά.

Δὲν θέλησε ὡστόσο νὰ ἀνησυχήσῃ ἀνώφελα τὴν Ἐντμέ...

Τὸ μονοπάτι γινόταν πιὸ δύσβατο. Στένευε, κανόταν σχεδὸν τελεῖως

Ἡ Ἐντμὲ εἶχε χλωμιάσει ἀπ' τὸ φόβο της. Ἔθλεπε νὰ περνοῦν ἀπὸ μιὰ λουρίδα πλάτους 60 πόντων, ποὺ εἶχε δεξιὰ της ἕνα ἀπόκρημνο θράχο κι' ἀριστερὰ ἕνα τρομερὸ θάραθρο. Μὴ ξέροντας καθόλου ἱππασία, ἐσφίγγε .μηχανικὰ τὰ χαλινάρια. Ἔτσι, τὸ ζῶο σταμάτησε σ' ἕνα ἀπ' τὰ πιὸ ἐπικίνδυνα σημεῖα.

Ὁ Μπράμ, θυθισμένος στὶς σκέψεις του, προχωροῦσε πάντα, δίχως νὰ ὑποπτεύεται τί συνέβαινε πίσω του. Ἄκουσε ἔξαφνα μιὰ σπαρακτικὴ φωνή. Γυρισε τὸ κεφάλι του κι' εἶδε τὴν Ἐντμὲ ἀνασηκωμένη στοὺς ἀναβολεῖς, μὲ τὸ πρόσωπο ἀλλοιωμένο ἀπ' τὸ φόβο, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὴν ἄβυσσο ποὺ τὴ μαγνήτιζε... Κατάλαβε τὸν κίνδυνο: Μιὰ κίνησι, ἕνα τράνταγμα, μιὰ ζάλη... καὶ θὰ ἦταν χαμένη! Τὸ μουλάρι της δυσφοροῦσε τῶρα, ἀπ' τὸ ὑπερβολικὸ σφίξιμο τῶν χαλιναριῶν.

—Μὴ τραβᾶτε τὰ γκέμια! τῆς φώναξε ὁ Μπράμ.

Ἡ Ἐντμὲ δίστασε νὰ ὑπακούσῃ. Τῆς φαινόταν ὅτι, ἂν ἄφινε τὸ μοναδικὸ αὐτὸ στήριγμά της, θὰ ἔκανε τὴν ἰσορροπία της. Ἀλλὰ ὁ σύντροφός της ἐπανέλαβε τὴ συστασί του. Ἐκείνη χαλάρωσε τότε τὰ δάκτυλά της κι' ἔκλεισε τὰ μάτια της, βεβαία ὅτι εἶχε σημάνει ἡ τελευταία της ὥρα...

Δυὸ μέτρα μακρύτερα, βρισκόταν ἕνα πέρασμα, ὅπουτῆς φαινότανε ἀδύνατο νὰ μπορέσῃ νὰ πατήσῃ τὸ ζῶο της. Τὸ μουλάρι ξεκίνησε... Ἡ νέα γυναίκα δὲν τολμοῦσε ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια της. Ὁ ἦμος της κτύπησε δυνατὰ στὸ θράχο. Περίμενε τὸ τραγικὸ γκρέμισμα..

Ἕνα χέρι ἀκούμπησε ἔξαφνα στὸ μπράτσο της. Μιὰ φωνὴ πατρικὴ τῆς εἶπε:

—Πέρασε... Ἤσυχάστε!

Ἡ νέα ἀνέπνευσε μὲ ἀνακούφισι, κύτταξε πίσω της καὶ πάγωσε στὴν ἰδέα τοῦ κινδύνου ποὺ εἶχε διατρέξει.

Τώρα τὸ μονοπάτι γινόταν κάπως πλατύτερο.

—Ὑπάρχουν κι' ἄλλα τέτοια περάσματα; ρώτησε ἡ Ἐντμέ, μὲ τὸ μέτωπο βρεγμένο ἀπὸ ἱδρῶτα.

—Μερικά... ὄχι τόσο δύσκολα. Ἔχετε, ὅμως ἐμπιστοσύνη στὸ μουλάρι Ἀφῆστε το νὰ πῇ γαίνῃ ὅπως θέλει. Ἀδύνατον νὰ πέσῃ ποτέ, ὅταν εἶνε ἐλεύθερο.

Προχώρησαν πάλι, ἀργά. Πολλὲς φορὲς ὁ δρόμος φαινόταν φραγμένος ἀπ' τὸ θράχο. Ἀλλὰ τὰ ζῶα ἤξεραν ὅλα παίναν ἀδίστακτα σ' αὐτά. Δυὸ σ' ἕνα στενὸ φαράγγι, ὅπου δὲν χωροῦσαν νὰ περάσουν στερά, ὑψωνόντουσαν θράχοι ἑνὸς ἀπ' αὐτοὺς, φάνηκε ἔξαφνα ἡ λεπτὴ σιλουέττα ἑνὸς ἀγριοκάτσικου.

—Περιμένετε ἐδῶ! εἶπε ὁ Μπράμ.

Κατέθηκε ἀπ' τὸ μουλάρι, ξεκρέμασε τὴν καραμπίνα του κι' ἄρχισε νὰ σκαρφαλώνῃ, μ' εὐκινησία ἀπίστευτη γιὰ τὴν ἡλικία του, ὡς ὅτου χάθηκε στὴν κορυφή.

Ἡ Ἐντμὲ ἐμεινε ὁλομόναχη στὴν ἐρημιά. Ἕνας ἀκατανίκητος φόβος τὴν κυρίευε, τὴν ἐπάγωνε... Γιατὶ τὴν εἶχε ἀφήσει ὁ Μπράμ; Δὲν εὑρισκε τὸν λόγο, γιατὶ δὲν εἶχε ἰδῆ τὸ ἀγριοκάτσικο. Ἦταν ἀληθινὰ φίλος, ἢ μήπως προδότης, συνένοχος τοῦ «Ματιοῦ τῆς Ἰούτας»;... Ἴσως — γιατὶ ὄχι; — νὰ ἦταν αὐτὸς ὁ ἴδιος τὸ «Μάτι τῆς Ἰούτας»!...

Ἡ διηγήσεις, ποὺ εἶχε ἀκούσει πρὸ ὀλίγου, εἶχαν ἐξερεθίσει τόσο τὴ φαντασία της!... Δὲν ἔθλεπε νὰ γυρίζῃ ὁ σύντροφός της, δὲν ἄκουε κανένα θόρυβο... Τί θὰ ἔκανε, ἂν χρεια ζόταν γιὰ γυρίσῃ μόνη στὴν πόλι, ἀπὸ τόσο μακρυὰ ; Πῶς νὰ περάσῃ καὶ πάλι ἀπ' τὰ μονοπάτια δίπλα στὴν ἄβυσσο;..

— Καλλίτερα νὰ πεθάνω ἐδῶ!... μουρμούρισε.

Καθὼς ἦταν συνηθισμένη νὰ ζῇ πάντα στὶς πόλεις, ἡ μοναξιὰ τοῦ θουνοῦ τῆς ἔκανε ζωηρὴ ἐντύπωσι. Φανταζόταν παντοῦ κινδύνους καὶ παγίδες... Ἂν ξεπετιόταν ἐξαφνα ἐμπρός της ἕνα φίδι ; Πῶς θὰ μποροῦσε νὰ ἀμυνθῆ;...

Πόσο καλλίτερα θὰ ἔκανε νὰ μείνῃ στὴν Εὐρώπη, νὰ ἀρκεσθῆ στὴ φτώχεια της, νὰ ζῇσῃ ἥσυχα κι' εὐτυχισμένα μὲ τὸν Ἰθάν της! Τοὺς εἶχαν δελεάσει τὰ ἑκατομμύρια... Τῶρα ὁ σύζυγός της εἶχε χαθῆ, κι' αὐτὴ βρισκόταν ὁλομόναχη στὸ ἄγριο θουνό! ..

Πέρασε μιὰ ὥρα... Ἡ Ἐντμὲ ἄρχισε νὰ κλαίῃ μὲ λυγμούς... Ὤ, γιατὶ νὰ μὴ πετάξῃ στὴ φωτιὰ τὸ γράμμα τοῦ ἀγνώστου θείου της;...

Ἕνας πυροθολισμὸς ἀντήχησε ξαφνικὰ, κι' ἐπαναλήφθηκε πολλὲς φορὲς ἀπ' τὴν ἠχὼ τοῦ θουνοῦ. Τὸ δυνατὸ ἠχητικὸ κῦμα ἔκαμε νὰ ξεκολλήσουν μερικὲς πέτρες ἀπ' τὸν γκρεμνό. Τὰ μουλάρια χαμήλωσαν ὁνο τ' αὐτιά τους καὶ κούνησαν τὸ κεφάλι τους.

Πέρασαν πάλι ἀρκετὰ λεπτὰ τῆς ὥρας... Ἐπὶ τέλους, ἀκούσθηκαν θήματα καὶ φάνηκε στὴν κορυφὴ τὸ χαμογελαστὸ πρόσωπο τοῦ Μπράμ, ὁ ὁποῖος φώναξε φαιδρά:

—Προσοχή! ..

Ἄφισε νὰ κυλίσῃ κάτι ἕως τὰ πόδια τῶν μουλαριῶν: ἕνα σκοτωμένο ἀγριοκάτσικο. Ἀπὸ πισω, γλύστρησε κι' ὁ ἴδιος μὲ καταπληκτικὴ ἐπιδεξιότητα.

—Δυσκολεύθηκα πολύ ! ἐξήγησε.

Ἡ Ἐντμὲ εἶχε σαστίσει. Τὴν εἶχε ἐγκαταλείψει λοιπὸν στὴν ἐρημιά, γιὰ νὰ κυνηγήσῃ ἕνα ἀγριοκάτσικο;... Ὁ Μπράμ μάντευε τὴ σκέψι της.

— Πρέπει νὰ κρατήσωμε τὰ προσχήματα... εἶπε. Πρῶτον, ἂν δὲν ἀκουγόταν μιὰ τουφεγκιά, δὲν θὰ φαινόταν ὅτι ἐπῆγα πραγματικὰ κυνηγί. Ἐπειτα, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μὲ ἰσκοτώσει τίποτε..

Ἡ Ἐντμὲ δὲν ἀπάντησε. Ἦταν τόσο ἀναστατωμένη, ὥστε δὲν μποροῦσε νὰ τὴν καθησυχάσῃ πάλι ἡ παρουσία του συντρόφου της. Εἶχε χάσει τὴ λίγη ἐμπιστοσύνη ποὺ τῆς εἶχε δώσει ἡ συνομιλία τους στὸ ξυλίνο σπιτάκι. Ξανάρχιζε νὰ ἀμφιβάλλῃ γιὰ ὅλα, νὰ δυσπιστῆσέ ὅλους. Ἀφινε νὰ τὴν παρασύρουν τὰ γεγονότα, μὴ ἔχοντας πιὰ τὴν ἐνεργητικότητα σπαθῆσῃ νὰ τὰ διευθύνῃ.

Ἕνα μόνον μποροῦσε νὰ κάνῃ: νὰ ἔχῃ ἐμπιστοσύνη, ν' ἀφίσῃ νὰ τὴν ὁδηγῆ ἕνας ἄνθρωπος ἄγνωστος, μόνον ἐπειδὴ φοροῦσε στὸ δάκτυλό του ἕνα δακτυλίδι μ' ἕνα κλειστὸ μάτι. Μήπως ὅμως ἦτο ἀδύνατον νὰ εἶχε κλέψει ἢ νὰ εἶχε ἀντιγράψει αὐτὸ τὸ κόσμημα;..

Ἀπὸ λεπτὸ σὲ λεπτὸ, ἡ νέα γυναίκα ἀπομακρυνόταν περισσότερο ἀπ'τοὺς ἀνθρώπους, ἀπ' τὸν πολιτισμό, Προχωροῦσε μακρύτερα, σὲ θουνὰ ἀπρόσιτα, ὅπου, ἂν ἦταν μόνη, δὲν θὰ μποροῦσε παρὰ νὰ ξαπλωθῆ καταγῆς καὶ νὰ περιμένῃ τὸ θάνατο...

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΟΤΙ...

...ἕνα συνηθισμένο ρολόϊ ἀποτελεῖται ἀπὸ 175 κομμάτια περίπου;

..στὴν Ἀγγλία κατασκευάζονταν κάθε μέρα πρὸ τοῦ πολέμου 20.000.000 καρφίτσες;

...τὰ μαλλιὰ τοῦ ἀνδρὸς ἀσπρίζουν πέντε χρόνια νωρίτερα ἀπὸ τῆς γυναίκας;

... στὸ Βέλγιο συνηθίζουν νὰ κρεμοῦν σκουλαρίκια στ' αὐτιὰ τῶν θωδίων μόλις φθάσουν σὲ ἡλικία τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς γεννήσεώς των;

... τὸν ΙΔ' αἰῶνα τὸ γαλλικὸ φράγκο ὠνομάζετο θλάγκ;

... ἡ ψηλότερη κορυφὴ τῶν Ἄλπεων ἔχει ὕψος 3.423 μ. καὶ ὀνομάζεται Βογέλθεργον ἡ Λεποντικαὶ Ἄλπεις;

... ἡ Πάτρα εἶνε ἡ ἀρχαιότερη πόλις τῆς Ἀχαΐας κι' ὅτι ἐλέγετο Ἀρόη, κατὰ τὴν ἀρχαιότητα;

... ὁ Ρίζα χὰν πασσᾶς, Τοῦρκος στρατηγὸς καὶ πολιτικὸς (1808—1859) ἦταν πρὶν ἕνας ἁπλοῦς ἀκθοφόρος;

... ὁ Ναπολέων ὁ Α' μετὰ τὴν κατάρηγσιν τῶν μοναστηρίων ἕνα ἐξ αὐτῶν τὸ ἔκαμε σχολὴν κωφαλάλων;

... στὴν Ἀγγλία καταναλίσκονται ἡμερησίως 300.000 κιλὰ τσαίου;

... στὴν Κοπεγχάγη ὑπάρχει ἕνα πρωτότυπο νεκροταφεῖο, στὸ ὁποῖο θάθονται οἱ νεκροὶ ποντικοί;

. . στὴ Γερμανία κατασκευάζονται τεχνητὰ δόντια ἀπὸ πεπιεσμένο χαρτί;

... ἐν ἀναλογίᾳ μὲ τὸ μέγεθός της, ἡ μυῖγα διανύει μιὰν ἀπόστασι, δέκα τρεῖς φορὲς ὑρηγορώτερα ἀπ' ὅ,τι θὰ τὸ ἔκανε ὁ ἄνθρωπος;

... ὑπεράνω τοῦ Λονδίνου αἰωροῦνται τηλεγραφικὰ σύρματα μήκους 10.000 μιλίων;

Τὸ φάντασμα

Διήγημα φρίκης καὶ τρόμου

Σωριασμένος ἀπάνω στὸ χῶμα, ἀδιάφορος σὲ κάθε τι ποὺ δὲν ἀφοροῦσε τὸν πόνο του, ὁ Πέτρος συλλογιζόταν.. Ὅλες οἱ σκέψεις του ἦσαν πικρές, ὀδυνηρές, πένθιμες... Εἶχε χάσει τὴ φανσέττα του, τὴν ὁμορφη ἀρραθωνιαστικιά του. Ναί, ἡ φανσέττα εἶχε πεθάνει ξαφνικὰ καὶ τὴν εἶχαν ὁδηγήσει τὸ ἴδιο ἐκεῖνο ἀπόγευμα, ἐκεῖ κάτω, πίσω ἀπ' τὴν ἐκκλησία, στὸ μικρὸ κοιμητῆρι τοῦ χωριοῦ...

Ὁ φτωχὸς ὁ Πέτρος δὲν μποροῦσε νὰ διώξῃ ἀπ' τὰ μάτια του τὴν εἰκόνα τῆς πεθαμένης... Ἦν ἔθλεπε ἀκίνητη, ντυμένη στὰ ὁλόλευκα, ἀπάνω στὸ νεκρικὸ κρεθθάρι της. Πόσο ἦταν χλωμή!... Στὸ χέρι της τὸ ἀριστερὸ δυὸ μπριλλάντια ἔλαμπαν ὅμοια μὲ δάκρυα... Ἡ πρῶτα ἀπὸ τὰ δαχτυλίδια αὐτὰ τῆς τὸ εἶχε προσφέρει ὁ Πέτρος τὴν ἡμερα ποὺ ἀρραθωνιάστηκαν. Ἡ δεύτερα ἦταν δῶρο τοῦ πατέρα της, τοῦ μπάρωνα Ζάν, πλουσίου κτηματία, ὁ ὁποῖος τὴν ἐλάτρευε. Δὲν θέλησαν νὰ τῆς τὰ θγαλοῦν μετὰ τὸ θάνατό της. Ἔξαφνα ὁ Πέτρος ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι του. Κυττάζοντας γύρω του κατάλαβε ὅτι ἔπρεπε νὰ θρίσκεται πολλὴ ὥρα ἐκεῖ, γιατὶ εἶχε ἀρχίσει πιὰ νὰ θραδυάζῃ...

Σηκώθηκε καὶ ἄρχισε νὰ θαδίζῃ ἴσια ἐμπρός, ἀνάμεσα στοὺς ἀγρυφοὺς στὴν τύχη... Ἐπήγαινε μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό, χωρὶς κἀ' αὐτὸς νὰ ξέρῃ ποῦ πηγαίνει. Ἔξαφνα χλώμιασε θλέποντας μπροστά του τὸ ψηλὸ καμπαναριὸ τῆς ἐκκλησίας Πίσω ἀπὸ αὐτό, στὸ κοιμητήρι, θρισκόταν θαμμένη ἡ φανσέττα του...

Θὰ ἤθελε πολὺ ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπ' τὰ θλιθερὰ αὐτὰ μέρη, μὰ μιὰ δύναμις ἀκατανίκητη, τὸν τραθοῦσε. Σὲ λίγο εἶδε τὸ λευκὸ μανδρότοιχο τοῦ κοιμητηρίου καὶ πίσω ἀπ' αὐτὸν διέκρινε τοὺς τάφους.

Ἔρριξε τότε μιὰ ματιὰ γύρω του καὶ μὴ θλέποντας κανένα, σκαρφάλωσε τὴ μάντρα καὶ πήδησε μέσα. Ποῦ καὶ ποῦ κανένας θάμνος μπερδεύοταν στὰ ροῦχα του καὶ τὸν ἔκανε νὰ ἀνατριαχιάζῃ ὁλόκληρος...

Ἔξαφνα, καθὼς ἐστρίθε σὲ μιὰ δενδροστοιχία, στάθηκε παγωμένος. Τοῦ φάνηκε πὼς εἶχε ἀκούσει φωνές...

Ἔκανε ἀκόμα ὡστόσο μερικὰ θήματα καὶ θρέθηκε τέλος μπρὸς στὸν τάφο τῆς πολυαγαπημένης του.

Μὰ ἔξαφνα τραθήχτηκε πίσω μὲ τὰ μάτια διεσταλμένα ἀπὸ τὸν τρόμο. Τὰ δόντια του χτυποῦσαν... Τὰ πόδια του ἔτρεμαν...

Ἦταν ζύπνιος... Δὲν εἶχε πέσει θῦμα ὀφθαλμαπάτης;

Ὄχι! δὲν ὀνειρεύοταν. Ἔθλεπε καθαρὰ, σ' ἀπόσταση δύο θημάτων δυὸ σκιὲς ποὺ χειρονομοῦσαν. Ἦσαν χωρὶς ἄλλο δυὸ νεκροὶ ποὺ εἶχαν θγῆ ἀπ' τὸν τάφο τους.

Ὁ Πέτρος ἤθελε νὰ τὸ θάλῃ στὰ πόδια, μὰ ὁ τρόμος τὸν τὸν κρατοῦσε ἀκίνητο, τὸν ἔκαρφωνε στὴ γῆ...

Ὁ τρόμος τοῦ αὐτὸς μεγάλωσε ἀκόμη περισσότερο ὅταν συντελήφθη ὅτι οἱ σκιὲς αὐτὲς θρισκοντουσαν ἀκριθῶς στὸ ἴδιο μέρος, ὅπου εἶχαν θάψει τὸ μεσημέρι τὴ φανσέττα.. Μήπως οἱ παλποὶ πεθαμένοι συνήθιζαν νὰ ἐπισκέπτωνται τοὺς νεοφερμένους τὴν πρώτη θραδυὰ τοῦ ἐνταφιασμοῦ τους;....

Ναί, αὐτὸ θὰ συνέθαινε χωρὶς ἄλλο, γιατὶ τοῦ φάνηκε πὼς εἰδε τὶς δυὸ σκιὲς νὰ σκύθουν καὶ νὰ χαιρετοῦν... Ἔπειτα, ἔξαφνα, ἡ μία ἀπ' αὐτὲς ἐξαφανίστηκε, σὰν νὰ τὴ κατάπιε ἡ γῆ... Σὲ μιὰ στιγμὴ ὅμως ξαναφάνηκε πάλι.

Ὁ Πέτρος ἔνοιωθε τὸ αἷμα του νὰ πεγῶνῃ μέσα στὶς φλέθες του. Ἦταν ξετρελλαμένος ἀπὸ τὸν τρόμο κι' ἀναρωτιόταν μὲ ἀγωνία πῶς θὰ μποροῦσε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ κοιμητῆρι. Μὰ οἱ δυνάμεις τοῦ ἐλείπαν...

Ἔκλεισε λοιπὸν τὰ μάτια του καὶ περίμενε τὸ θάνατο ἢ μᾶλλον κάτι πολὺ πιὸ τρομερὸ ἀπὸ τὸ θάνατο...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μιὰ κραυγὴ στριγγὴ ἀντήχησε μέσα στὴ νύχτα. Τὰ μαλλιὰ τοῦ Πέτρου ἀνωρθώθηκαν στὸ κεφάλι του καὶ ἱδρῶτας παγωμένος τὸν πλημμύρισε ὁλόκληρο. Μισάνοιξε ὡστόσο τὰ μάτια του.

Οἱ δυὸ σκιὲς δὲν φαινόντουσαν πιὰ πουθενά. Μὰ ἔξαφνα τότε, εἶδε μιὰ ἄλλη σκιά, μιὰ λευκὴ σκιὰ νὰ θγαίνῃ ἀπὸ τὸν τάφο τῆς πολυαγαπημένης του...

—Εἶν' ἐκείνη! τραύλισε σὰν τρελλός.

Ἡ λευκὴ σκιὰ θγῆκε ἀπ' τὸν τάφο καὶ τράθηξε κατ' εὐθείαν πρὸς αὐτόν

Ὅταν θρέθηκε τέλος μπροστά του, ὁ Πέτρος ἔθγαλε μιὰ δυνατὴ κραυγὴ καὶ σωριάστηκε κάτω σχεδὸν λιπόθυμος.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, ἔνοιωσε ἕνα χέρι ν' ἀκουμπᾶ στὸ μέτωπό του γλυκὰ καὶ μιὰ φωνὴ ποὺ τοῦ ἦταν πολὺ ἀγαπημένη νὰ τοῦ ψιθυρίζῃ τρεμουλιαστά:

—Πέτρο!... Πέτρο!... Εἶμ' ἐγώ!... Εἶμ' ἐγώ!...

Ὁ φτωχὸς νέος δὲν τολμοῦσε νὰ ἀνοίξῃ τὰ μάτια του.

—Πέτρο!... Πέτρο!... ἐπανέλαθε ἡ φωνή. Εἶμ' ἐγώ... ἡ πολυαγαπημένη σου φανσέττα. Δὲν εἶμαι πεθαμένη.

Δειλὰ ὁ Πέτρος μισάνοιξε τὰ μάτια του καὶ εἶδε τὴ φανσέτσα γυρμένη ἀπὸ πάνω του!..

—Ἄκουσε, Πέτρο... συνέχισεν ἡ φανσέττα. Αὐτὸ ποὺ συνέθη ἦταν τρομερό... Δὲν θλέπεις σταγόνες αἵματος ἀπάνω στὸ λευκό μου φόρεμα; Ἐνῶ θρισκόμουν μέσα στὸ φέρετρό μου, θυθισμένη στὸ λήθαργο τῆς νεκροφανείας, ξύπνησα ἀξαφνα νοιώθοντας ἕνα τρομερὸ πόνο στὸ δεξὶ μου χέρι. Καθὼς ἀνορθώθηκα εἶδα δυὸ ἀνθρώπους νὰ φεύγουν θιαστικά.

Καὶ λέγοντας αὐτά, ἔδειξε στὸν Πέτρο τὸ ἀριστερό της χέρι, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἔλειπε ἕνα δάχτυλο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο κυλοῦσε ἀφθονο αἷμα...

Ὁ Πέτρος ἄρχισε νὰ καταλαβαίνῃ ὅτι αὐτὸ ποὺ ἀντίκρυζε δὲν ἦταν ὄνειρο .. Ἦταν πραγματικότης...

Γιὰ μιὰ στιγμὴ νόμισε πὼς θὰ τρελλαινόταν, μὰ σὲ λίγο τὰ μάντεψε ὅλα...

Οἱ δυὸ σκιές, ποὺ τόσο τὸν εἶχαν τρομοκρατήσει ἦσαν δυὸ κλέφτες, ποὺ εἶχαν ξεθάψει τὸ πτῶμα τῆς φανσέττας γιὰ νὰ τῆς κλέψουν τὰ δαχτυλίδια της... Μέσα στὸν τρόμο τους ὅμως,γιὰ νὰ ξεμπερδεύουν μιὰ ὥρα ἀρχίτερα, τῆς εἶχαν κόψει τὸ δάχτυλο κι' ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκριθῶς ἀντίκησε ἡ διαπεραστικὴ κραυγὴ τῆς νέας ποὺ συνήλθε καὶ ποὺ ἔκανε τὸ αἷμα τοῦ Πέτρου νὰ παγώσῃ...

Τὴ δύστυχη φανσέττα τὴν εἶχαν θάψει ζωντανή, παίρνοντας τὸ λήθαργό της γιὰ θάνατο. Καὶ σώθηκε χάρις στοὺς δυὸ ἐκείνους λωποδύτας.

Ὁ Πέτρος τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιὰ του μὲ λαχτάρα καὶ γύρισαν σπίτι τους εὐτυχισμένοι.

ΠΩΛ ΡΕΜΠΩ

ΠΑΡΑΔΟΞΟΛΟΓΙΕΣ

∴ Πολλοὶ ἄνθρωποι χρεωκόπησαν στὴ ζωή τους, γιατὶ εἶχαν περισσότερο θάρρος ἀπὸ κεῖνο ποὺ ἀνέχεται ὁ πεζός μας αἰῶνας.

∴ Νοιώθει κανεὶς μεγάλη εὐχαρίστησι, ὅταν ζεφορτώνεται ἐκείνους ποὺ τοὺς ἔχει μεγάλη ἀνάγκη.

∴ Πόσες ἀνοησίες λέγονται γιὰ τοὺς εὐτυχισμένους γάμους! Καὶ ὅμως κάθε ἄνδρας μπορεῖ νὰ ζῇ εὐτυχισμένος μὲ κάθε γυναίκα, ἀρκεῖ νὰ μὴ τὴν ἀγαπᾷ.

∴ Ὅταν μιὰ γυναίκα ποὺ χήρεψε ζαναπαντρεύεται, τὸ κάνει αὐτὸ γιατὶ μισοῦσε τὸν πρῶτο της ἄνδρα Ὅταν πάλι ἕνας ἄνδρας, ποὺ χήρεψε, παίρνει δεύτερη γυναίκα, τὸ κάνει αὐτὸ γιατὶ λάτρευε τὴν πρώτη του γυναίκα.

∴ Οἱ γυναῖκες δοκιμάζουν στὸ γάμο τὴν τύχη τους, ἐνῶ οἱ ἄνδρες θάζουν κάτω ἀπὸ τὸ λεπίδι μιᾶς λαιμητόμου τὴ δική τους.

∴ Οἱ ἄνδρες παντρεύονται γιὰ τί εἶνε κουρασμένοι. Οἱ γυναῖκες παντρεύονται γιατὶ εἶνε περίεργες. Ἄνδρες ὅμως καὶ γυναῖκες μένουν ἀπογοητευμένοι ἀπὸ τὸ γάμο.

∴ Οἱ γυναῖκες δίνουν στοὺς ἄνδρες τους τ' ἀληθινὸ χρυσάφι τῆς ζωῆς τους, ἀλλὰ φροντίζουν νὰ τὸ πάρουν ὅλο πίσω σιγὰ-σιγά.

Ὀ σ κ ὰ ρ Ο υ ἀ ϊ λ ν τ

ΤΡΟΠΜΑΝ
Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΚΑΚΟΥΡΓΟΣ

Τὸ ἀπάνθρωπο ἔγκλημά του.—Πῶς ἐξώντωσε ὁλόκληρη οἰκογένεια.—Ὁ τρόμος του πρὸ τοῦ θανάτου

Ἕνα ἀπὸ τὰ πλέον ἀγρία, ἀπὸ τὰ πλέον τρομακτικὰ ἐγκλήματα εἶνε ἐκεῖνο ποὺ διέπραξε τὴν 20ην Σεπτεμθρίου 1869 ὁτὸ Πάντέν ὁ Ἀλσατὸς Τρόπμαν, ἐξοντώσας ὁλόκληρη

ΜΑΤΩΜΕΝΕΣ καρδιές

9ον

Γύρισε καὶ κάρφωσε τὰ μάτια της ἐπάνω του.

—Νὰ ξεχάσω; ρώτησε.

Ὁ Λερμινὰ δὲν τῆς ἀπάντησε. Τὸν τρόμαξε τὸ θλέμμα της ἐκεῖνο.

—Νὰ ξεχάσω; ξαναρώτησε ἡ Ρόζα. Ὑπάρχουν πράγματα ποὺ δὲν λησμονοῦνται εὔκολα. Δὲν μπορῶ νὰ ξεχάσω. Μὴ μοῦ ζαναπῆτε αὐτὴ τὴ λέξη.

—θὲς λοιπὸν νὰ πεθάνης;

Τὸν ζανακόψταξε μ' ἕνα θλέμμα γεμᾶτο πόνο κ' ἀποκρίθηκε ἀργά-ἀργά:

—Ναί, θέλω νὰ πεθάνω!

Ὁ Λερμινὰ σηκώθηκε ὄρθιος. Ἦταν ἐζαιρετικὰ συγκινημένος

—Εἶσαι τρελλή, Ρόζα! φώναζε. θὲς νὰ πεθάνης; Γιατί νὰ πεθάνης, ἀγάπη μου;

—Τὸ ξέρεις τό γιατί, πρέπει νὰ τὸ ἔχης μαντέψει.

Ὁ τραπεζίτης ἐσφιξε τὶς γροθιές του.

—Δὲν ξέρω τί ἐννοεῖς, Ρόζα, τῆς εἶπε, ἂν καὶ καταλάβαινε καλὰ τὶ ἐσήμαιναν τὰ λόγια της. Δὲν σ' ἐννοῶ. Πάντως ἐχω μιὰ δήλωσι νὰ σοῦ κάνω. Δὲν θὰ σ' ἀφήσω νὰ πεθάνης. Θὰ κάμω ὅ,τι μπορῶ γιὰ νὰ σὲ σώσω καὶ μιὰ μέρα θὰ μ' εὐγνωμονῆς γι' αὐτό.

Ἡ Ρόζα ἀναστέναξε.

—Δὲν μπορεῖ ν' ἀλλάξη κανεὶς τὸ γραφτό του, τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ λυπημένη.

—Τὸ πεπρωμένο μας ἐξαρτᾶται ἀπὸ μᾶς τοὺς ἰδιους. Ἐμεῖς δημιουργοῦμε τὴ μοῖρα μας. Γι' αὐτὸ σοῦ τὸ ἐπαναλαμβάνω, Ρόζα, πὼς θὰ κάμω τὸ πᾶν, θ' ἀγωνισθῶ σκληρὰ γιὰ νὰ σὲ σώσω καὶ θὰ σὲ σώσω.

Ἡ Ρόζα τὸν ἄκουγε χωρὶς νὰ τοῦ ἀπαντᾶ πλέον.

—Εἶσαι γυναῖκα μου, συνέχισε ὁ Λερμινά. Εἶμαι σύζυγός σου. Σ' ἀγαπῶ. Ναί, σ' ἀγαπῶ παράφορα ὅσο κι' ἂν σοῦ φαίνεται παράξενο αὐτό. Σ' ἀγαπῶ καὶ θ' ἀγωνισθῶ ἐναντίον σου, ἐναντίον τοῦ θανάτου. Μοῦ ἀνήκεις καὶ θὰ σὲ κρατήσω δική μου γιὰ πάντα. Κι' ἔπειτα, συνέχισε μὲ πιὸ ἤρεμη φωνή, γιατὶ νὰ πεθάνης; Τί θὰ κερδίσης ἀφήνοντας αὐτὸ τὸν κόσμο; Ἡ ζωή σοῦ ὑπόσχεται πολλὰ ἐνῶ μὲ τὸ θάνατο ὅλα τελειώνουν.

Σταμάτησε καὶ σφόγγισε τὸν ἱδρῶτα ποὺ τρέχε ἀφθονος στὸ πρόσωπό του. Περίμενε νὰ τοῦ ἀπαντήση ἡ Ρόζα. Ἐκείνη ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ σωπαίνη. Κρατοῦσε τὰ θλέφαρά της κλειστὰ καὶ φαινόταν σὰν νὰ τὴν ἐνοχλοῦσε αὐτὴ ἡ συζήτησι.

—Θεύνω, τῆς εἶπε ὁ Λερμινά. Μὲ συγχωρεῖς, ἀγαπητή μου, ἂν σὲ ζαλίσα. Ἔπρεπε ὅμως νὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα αὐτά Καλνύχτα, μικροῦλα μου. Αὔριο, εἶμαι βέβαιος, θὰ εἶσαι καλύτερα.

Προχώρησε ὡς τὴν πόρτα καὶ στάθηκε. Κάτι ἤθελε νὰ πῆ ἀκόμα. Μετάνοιωσε ὅμως κι' ἔφυνε ἀφοῦ σύστησε στὶς δυὸ νοσοκόμες νὰ μὴ λείψουν στιγμὴ ἀπὸ κοντά της.

ΤΟ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟ

Οἱ ἐλπίδες τοῦ Λερμινὰ διαψεύσθηκαν. Ἡ κατάστασις τῆς Ρόζας χειροτέρευε ἀπὸ μέρα σὲ μέρα.

Οἱ γιατροὶ δὲν τοῦ ἔδιναν καμμιὰ ἐλπίδα.

Ὁ ντέτεκτιβ — ἡ τελευταία του ἐλπίδα— δὲν εἶχε ἀκόμα καμμιὰ πληροφορία γιὰ τὸ πρόσωπο ποὺ ἀναζητοῦσαν.

Παντοῦ κακοτυχία.

Ὁ βαθύπλουτος τραπεζίτης, ὁ τόσο εὐτυχὴς ἄλλοτε, ἦταν τώρα ὁ δυστυχέστερος τῶν ἀνθρώπων.

Μὴ ἔχοντας ποῦ νὰ στραφῆ, ζήτησε τὴ βοήθεια τῶν γονέων τῆς Ρόζας Τοὺς ἐγκατέστησε στὸ μέγαρό του. Ἔλπιζε ὅτι βλέποντας ἡ Ρόζα διαρκῶς πλαί της τὸν πατέρα της καὶ τὴ μητέρα της θὰ κρατιόταν στὴ ζωή.

Χαμένοι κόποι.

Ἡ πονεμένη νέα ἔλυωνε ἀπὸ μέρα σὲ μέρα περισσότερο. Τὴν ἔφθειρε, τὴν κατέτρωγε ὁ πόνος. Μόνον ἕνα θαῦμα θὰ μποροῦσε πλέον νὰ τὴ σώση. Καὶ τὸ θαῦμα αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ γίνη. Ὁ Παῦλος Ντεταΐγ καὶ τὸ παιδί της βρισκόντουσαν μακρυά. Καμμιὰ ἐλπίδα συνεπῶς γιὰ τὴ σωτηρία της.

Πλησίαζε τὸ φθινόπωρο.

Τὰ φύλλα ἀρνόπεφταν χλωμὰ ἀπὸ τὰ δέντρα

Ἡ Ρόζα βρισκόταν στὰ τελευταῖα της.

Λίγες μέρες τὴ χώριζαν πιὰ ἀπὸ τὸν τάφο.

Ὁ Λερμινὰ εἶχε καταντήσει ἀγνώριστος. Ἡ λύπη του τὸν εἶχε καταβάλει τρομερά.

Τώρα πιὰ ἔθλεπε κι' αὐτὸς ὅτι τὸ τέλος τῆς Ρόζας βρισκόταν πολὺ κοντά. Τίποτα ἄλλο δὲν μποροῦσε νὰ τὴ σώση, παρὰ ἕνα θαῦμα. Ἀλλὰ τὸ θαῦμα αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ γίνη. Δὲν μποροῦσε ὁ Λερμινὰ νὰ ρίξη στὴν ἀγκαλιά της τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαποῦσε, ἐφ' ὅσον ἄλλωστε δὲν τὸν εἶχε ἰδῆ ὁ ντετέκτιβ ὡς τὴν ἡμέρα αὐτή.

Ἕνα βράδυ ἡ δυστυχισμένη Ρόζα ἔφταση στὰ τελευταῖά της.

Ὁ θαθύπλουτος τραπεζίτης καθόταν πλαί στὸ κρεθθάτι τῆς ἐτοιμοθάνατης μὲ τὸ κεφάλι ἀνάμεσα στὰ χέρια του.

Ὑπόφερε φρικτὰ Ποτὲ δὲν φανταζόταν ὅτι ὁ γάμος του αὐτὸς θὰ εἶχε ἕνα τόσο τραγικὸ τέλος. Τὰ ἐμπόδια ποὺ εἶχε συναντήσει μεγάλωσαν τὴν ἀγάπη του γιὰ τὴ νέα ἀντὶ νὰ τὴν μικρύνουν.

Καὶ τώρα τὴν ἔθλεπε νὰ πεθαίνη. Γιατὶ τοῦ φερνόταν τόσο σκληρὰ ὁ Θεός;

Οἱ καλύτεροι γιατροὶ δὲν εἶχαν κατορθώσει νὰ σώσουν τὴ γυναῖκα του ἀπ' τὸ θάνατο.

Καὶ τὴ νύχτα αὐτή, τὴ νύχτα τοῦ θανάτου καὶ τοῦ σπαραγμοῦ κλείστηκε μόνος στὸ δωμάτιο τῆς ἐτοιμοθάνατης, μὴν ἀντέχοντας στὴ συντροφιὰ τῶν ἀνθρώπων. Αὐτοὶ οἱ γονεῖς τῆς Ρόζες βρισκόντουμπορος στὸ μεγάλο πόνο του.

Ἡ Ρόζα ἀνέπνεε μὲ δυσκολία.

Τὰ θελουδένια θλέφαρά της ἔμεναν κλειστά.

Ὁ Λερμινὰ πῆρε τὸ χέρι της στὸ δικό του. Πόσο ἦταν κρύο!...

Ἔσκυψε ἀργὰ καὶ τὸ φίλησε.

Δυὸ δάκρυα ἔλαμψαν στὰ μάτια του.

—Ὦ, Ρόζα, ψιθύρισε, γιατὶ νὰ μὴ μ' ἀγαπήσης!... Ἂν μ' ἀγαποῦσες λίγο δὲν τὰ νύχια τοῦ θανάτου. Θὰ ἤσουν εὐτυχισμένη, μικροῦλα μου.

Ἄκουσε ἡ Ρόζα τὰ λόγια του;

Ποιός τὸ ξέρει;

Ὡστόσο τὰ χείλη της σάλεψαν ἐξαφνα. Κάτι ψιθύρισε.

Ὁ Λερμινὰ τινάχτηκε κι' ἔσκυψε ἀπὸ πάνω της.

—Μίλησες, Ρόζα; ρώτησε. Θέλεις τίποτε, ἀγάπη μου;

Πέρασαν λίγα δευτερόλεπτα. Καὶ πάλι σάλεψαν τὰ στεγνά, ὠχρὰ χείλη τῆς ἐτοιμοθάνατης. Κάτι ψιθύριζε πάλι.

Ὁ Λερμινὰ ἔσκυψε πιὸ κοντά της, κόλλησε σχεδὸν τὸ αὐτί του κοντὰ στὸ στόμα της.

Κ' ἔξαφνα ἀναπήδησε ἔξαλλος, ἀνάσταστος Εἶχε ἀκούσει. Εἶχε φτάσει στ' αὐτί του ἕνα ὄνομα.

Ἡ Ρόζα πεθαίνοντας δὲν συλλογιζόταν αὐτόν. Συλλογιζόταν τὸ φίλο της, τὸν ἄνθρωπο π' ἀγαποῦσε μὲ τόση δύναμι, μὲ τόσο πάθος, μὲ τόση φλογερὴ πίστι.

—Παῦλο!... ψιθύριζε ἡ ἄρρωστη. Ἀγάπη μου!...

Ὁ Λερμινὰ σωριάστηκε στὴν πολυθρόνα του. Καμμιὰ ἐλπίδα πλέον. Ὅλα σκοτεινὰ γύρω του. Ἡ ἀπελπισία, ὁ θάνατος

Καὶ τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἀκόμα τοῦ θανάτου της ἡ Ρόζα δὲν σκεφτόταν αὐτόν, σκεφτόταν τὸν ἄλλο, τὸ φτωχό, τὸν ἀσήμαντο.

—Δὲν ἔπρεπε νὰ πάρω γυναῖκα μου μιὰ κόρη ποὺ ἀγαποῦσε ἕναν ἄλλον ἄνδρα, ψιθύριζε ὁ Λερμινά. Πῶς ἔπεσα ἔτσι τραγικὰ ἔξω; Κι' ὅμως τὴν ἀγαπῶ, θεέ μου, τὴν ἀγαπῶ καὶ θὰ τὴν ἀγαπῶ ὅσο ζῶ, τὴν ἀγαπῶ σὰν τρελλός. Μὲ περιφρονεῖ κι' ἐγὼ τὴ λατρεύω. Ἔχει κλεισμένο στὴν καρδιά της ἕνα ἄλλον ἄνδρα κ' ὅμως ἐγὼ κλαίω πλαί στὸ κρεθθάτι της...

Ἀναστέναξε καὶ πρόσθεσε:

— Φτωχή μου καρδιά!... Ἦταν γραφτό σου νὰ γίνης κομμάτια.

"Ἐξαφνα ἡ Ρόζα ταράχθηκε στὸ κρεθθάτι της.

Ἦταν σπασμὸς ἀγωνίας;

Ὁ Λερμινὰ στύλωσε τὸ θλέμμα του ἐπάνω της.

Ἡ ἐτοιμοθάνατη ἄνοιξε τὰ μάτια της. Τὰ ἄνοιξε διάπλατα, σὰν νὰ ἔθλεπε κάποιο θραμα. Τὸ σῶμα της ἀνασηκώθηκε λίγο στὸ κρεθθάτι.

Ὁ Λερμινὰ τὰ εἶχε χαμένα.

Ἦταν ἐφιάλτης; Ἦταν ὅλ' αὐτὰ συνέπεια τοῦ φυσορραγήματος;

Ἡ Ρόζα κάρφωσε τὰ μάτια της σ' ἕνα σημεῖο τοῦ δωματίου καὶ ξεφώνισε:

—Μικρό μου!... Μικροῦλι μου!...

Ξανάπεσε κατόπιν στὸ προσκέφαλό της ἐξαντλημένη καὶ τὰ μάτια της ἐκλεισαν.

Ὁ Λερμινά, ὀρθιος ἀντίκρυ της, ἡν κύτταζε συγκινημένος, ταραγμένος.

Τί ἐσήμαιναν τὰ λόγια της αὐτά;

Εἶχε τὴ συνήθεια ἡ Ρόζα νὰ φωνάζη ἔτσι τὸν ἀγαπημένο της;

Καὶ ἄλλοτε τὴν εἶχε ἀκούσει νὰ ψιθυρίζη: —«Παιδί μου!...».

Μιὰ ὑποψία πέρασε στὸ μυαλό του, μιὰ τρομερὴ ὑποψία.

Μὰ ὄχι, ὄχι, δὲν ἦταν δυνατὸν ἕνα τέτοιο πράγμα.

—Δὲν πρέπει νὰ θλαστημῶ, ψιθύρισε. Τὴν ἀδικῶ. Αὐτὸ εἶνε τρομερό. Δὲν εἶνε ἱκανὴ ἡ Ρόζα γιὰ μιὰ τέτοια ἀτιμία. Ἀγαποῦσε, ἀγαπᾶ, ἀλλὰ παρέμεινε ἀγνὴ ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ τὴν ἔκαμα γυναῖκα μου. Ποιός ξέρει τί ὀνειρεύεται τὴ στιγμὴ αὐτή, ἡ φτωχή.

Στὴν πλαγινὴ αἴθουσα τὸ ρολόγι σήμανε τὴ στιγμὴ αὐτὴ μεσάνυχτα.

Λίγη ὥρα ἀργότερα ἄρχισε ὁ ἐπιθανάτιος ρόγχος τῆς Ρόζας.

Ὁ Λερμινὰ ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ κάλεσε τοὺς γονεῖς της.

Ἡ μητέρα κι' ὁ πατέρας τῆς ἐτοιμοθάνατης μπῆκαν μέσα κλαίγοντας ἀπελπισμένα.

—Πεθαίνει! ψιθύρισε ὁ τραπεζίτης

Κι' ἀναστενάζοντας πονεμένα συνέχισε:

—Εἶμαι ἀπελπισμένος, πολὺ ἀπελπισμένος. Ὁ Θεὸς φάνηκε πολὺ σκληρὸς μαζύ μου. Ἀγαποῦσα τὴ Ρόζα κι' ὁ θάνατος μοῦ τὴν ἁρπάζει ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά μου.

Ἕνας λυγμὸς τὸν ἔπνιξε.

Ἔσκυψε τὸ κεφάλι του καὶ μουρμούρισε:

—Ἂς γίνη τὸ θέλημα το Κυρίου.

Ἡ ἐπιθανάτιος ἀγωνία τῆς Ρόζας κράτησε ὡς τὴ χαραυγὴ σχεδόν.

Ξεφύχησε τὴν ὥρα ποὺ ἀχνοχάραζε στὴν ἀνατολὴ καὶ ζυπνοῦσαν στὰ δέντρα τὰ πουλιά.

Θρῆνοι καὶ κοπετοὶ ἀντήχησαν μέσα στὸ μέγαρο. Ἡ μητέρα τῆς νεκρῆς εἶχε ριχθῆ πάνω της κι' ἔκλαιγε ἀπαρηγόρητα.

Ὁ πόνος τοῦ πατέρα τῆς Ρόζας ἦταν θουθός, ἀλλὰ θαθύς, ἀπέραντος. Τὸν συνέτριθε ἡ ἀκέψι ὅτι αὐτὸς ἦταν ἡ αἰτία τοῦ θανάτου τοῦ παιδιοῦ του.

«Ἐγὼ τὴ σκότωσα, συλλογιζόταν. Ἐγὼ φταίω γιὰ τὴ συμφορὰ ποὺ μᾶς χτύπησε θεέ μου, συγχώρησέ με τὸν ἁμαρτωλό!..»

Τί ὡραία, τί γλυκειὰ ποὺ ἦταν ἡ Ρόζα τὸ μεσημέρι μέσα στὸ φέρετρό της! Παρ' ὅλη τὴ χλωμάδα της καὶ τὴν ἀδυναμία της ἡ ὁμορφιά της φάνταζε ἐξωτικὴ κάτω ἀπ' τὰ λευκά, εὐωδιαστικὰ λουλούδια μὲ τὰ ὁποῖα τὴν εἶχαν σκεπάσει.

Ἡ κηδεία ἔγινε τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ. Ἀκολούθησε τὴν ἐκφορὰ ὁ πιὸ ἐκλεκτὸς κόσμος τοῦ Παρισιοῦ.

Ὁ Λερμινὰ εἶχε στὸ νεκροταφεῖο ἕνα οἰκογενειακὸ κενοτάφιο ἀπὸ σκουρογάλανο μάρμαρο. Ἐκεῖ μέσα, στὴ στερνή της κατοικία, τοποθέτησαν τὴν ἄτυχη Ρόζα.

Ἡ ἀπελπισία κι' ὁ πόνος τοῦ θαθύπλουτου τραπεζίτη δὲν εἶχαν ὅρια.

Τὴ στιγμὴ ποὺσκυψε νὰ φιλήση γιὰ στερνὴ φορὰ τὴ γυναῖκα του λίγο ἔλειψε νὰ λιποθυμήση.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Ντεμπούτο

Μ' ἐπιασε λόζα θερινή,
νὰ πάω ν' ἀνέθω στὴ σκηνὴ
κι' ἐγὼ νὰ ντεμπουντάρω.

Καὶ ὅσο κι' ἂν δὲν τὸ πιστέ—
θὰ πάω νὰ θγῶ στὸ θαριετὲ
ποὺ λίγο τὸ γουστάρω

Θὰ κάνω νούμερα μαγγέ
καὶ ὄχι ρόλους ντιστεγκέ
καὶ ἄλλες τέτοιες τρί- (χες

Μὲ τζογαδοῦρα εὐειδῆ
μὲ καθουράκι δηλαδὴ
καὶ μύσταξ δύο πῆχες

Κι' ἄμα θὰ θγῶ ρὲ στὴ (σκηνὴ
καὶ Κυριακὸ καὶ Αὐλω- (νί—
καὶ τὸ Μεσολογγίτη

θὰ ξεφτελίσω πὶ καὶ φὶ
καὶ θὰ τοὺς κάνω ἀ- (λοιφὴ
καὶ θὰ τοὺς στείλω (σπίτι.

Πῶς;

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Πονεμένες ἱστορίες

Μία τραγικὴ πορεξήγησις

Στὸ δωμάτιο ἑνὸς ξενοδοχείου ὁπου λίγα λεπτὰ πρὶν ἑνοιωθε τὸν ἑαυτό τὸ ἐντελῶς μόνο, ἡ Λίλα, ἡ ζανθεια αὐτὴ κουκλίτσα, νόμισε γιὰ μιὰ στιγμὴ πὼς ἄνοιξε γι' αὐτὴν ἕνας καινούργιος δρόμος γεμᾶτος εὐτυχία καὶ φῶς.

Λίγα λεπτὰ πρὶν εἶχε λάθει ἕνα σημειωματάκι ἀπὸ τὸ Χάρη:

«Καμμιὰ ἄλλη γυναῖκα, Λίλα, δὲν πῆρε ποτὲ τὴ θέσι σου στὴν καρδιά μου. Ἔλα. Σὲ περιμένω.

Χάρης».

Ἡ Λίλα σηκώθηκε συγκινημένη, κυττάχθηκε μ' ἕνα χαρούμενο χαμόγελο στὸν καθρέφτη κι' ἄρχισε νὰ ντύνεται, διαλέγοντας ἀνάμεσα στὶς τουαλέττες της τὸ καλύτερα ἀπογευματινὸ φόρεμα.

Ἡ στιγμὴ ἦταν ἀποφασιστικὴ γιὰ τὴ ζωή της καὶ γι' αὐτὸ ὁ νοῦς της ἐπίμενε δίχως νὰ τὸ θέλη στὸν ἔντρα της, τὸν ἄνθρωπο αὐτό, στὸν ὁποῖο εἶχε χαρίσει γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ὡμορφιά της, τὸ κορμί της Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ὁ ἄντρας της, ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ διάσημα ὀνόματα τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας, τὴν εἶχε προδώσει μὲ τὴ χειρότερη ἀπὸ τὶς φίλες της, τὴν Κλάρα, αὐτὴ ποὺ ἦταν καὶ δέκα χρόνια μεγαλύτερή της.

Μόλις τόμαθε ἡ Λίλα ἐδσκίμασε ἕνα δυνατὸ κλονισμὸ καὶ σκέφθηκε γιὰ νὰ μὴ δημιουργήση σκάνδαλο, πὼς θὰ ἦταν προτιμότερο ν' «ἀπομακρυνθῆ. Νὰ κάνη ἕνα ταξίδι πρὸς τὸ παρὸν κι' ἔπειτα θὰ σκεπτότανε τί θὰ ἔκανε.

Μὲ τὸ δίκηο της. Ἔξη μῆνες εἶχαν παντρευτῆ καὶ πρὸ ἑνὸς μηνὸς εἶχαν ἐπιστρέψει ἀπὸ τὴν Εὐρώπη, ἀπὸ τὸ ταξίδι τοῦ μέλιτος.

Κι' ἔτσι, δίχως νὰ ζητήση ἐξηγήσεις, δίχως νὰ δημιουργήση συζυγικὲς σκηνές, μόνο μὲ τὴν πληροφορία ποὺ τῆς ἔδωσε μιὰ φίλη της, τὴν ἑπομένη ἡ Λίλα ἔφυνε μακρυὰ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶχε προδώσει τὴν ἐμπιστοσύνη της.

Καὶ πῆγε στὴ Θεσσαλονίκη. Ἐκεῖ δὲν γνώριζε κανένα, γι' αὐτὸ νοίκιασε ἕνα δωμάτιο σ' ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα παραλιακὰ ξενοδοχεῖα.

Ποιὰ ὅμως ἦταν ἡ ἐκπλήξη της ὅταν ξεφυλλίζοντας τὸ θρυδάκι στὸ σαλόνι μιᾶς ἐφημερίδα τῆς Θεσσαλονίκης, διάβασε ἀνάμεσα στὶς διαφημίσεις τὸ ὄνομα:

ΧΑΡΗΣ ΧΑΡΙΤΟΣ, δικηγόρος, ὁδὸς Πάρκου 64, τηλ. 10-624.

Χτύπησε ἡ καρδιά της. Τί σύμπτωσις! Θυμήθηκε τὸ Χάρη. Τὴν πρώτη τους ἀγάπη. Ναί, ὁ Χάρης εἶχε μείνει στὴν καρδιά της σὰν κάτι τὸ ἱερὸ καὶ ἀγνό. Ἦταν μιὰ παιδικὴ ἀνάμνησις, μιὰ ἀγνὴ ἀγάπη, σὰν μιὰ μακρυνὴ ἀνοιξι, γεμάτη ἀρώματα. Κατοικοῦσαν ἐκεῖνα τὰ χρόνια πολὺ σιμὰ καὶ οἱ οἰκογένειές τους ἦσαν φίλες. Στὴν ἀρχὴ ἀντήλλαζαν βιβλία καὶ ἄλλα μικρὰ δῶρα Ἔπειτα ἦρθε τὸ πρῶτο φιλί, ἕνα θραδάκι στὸν κῆπο τῆς Λίλας. Ἦταν ἕνα πραγματικό, ρομαντικὸ φιλί, μὲ τρεμάμενα χείλη, μὲ κλειστὰ τὰ μάτια, σὲ μιὰ θεία ἔκστασι.

—Ἂν ὁ Μικὲς δὲν ὑπῆρχε, ἀναστέναξε ἡ Λίλα ,δίνοντας μιὰ τελευταία ματιὰ στὴν τουαλέττα της, ἴσως σήμερα νὰ ἤμουνα ἡ γυναῖκα τοῦ Χάρη... Καὶ δὲν θὰ ἤμουνα τόσο δυστυχισμένη!

Μὰ ὁ Μικές, ὁ σημερινὸς ἄντρας της εἶχε προτιμηθῆ χάρις στὰ πλούτη του, καὶ τοῦ τίτλους του, καὶ τὴ σκληρὴ ὡμορφιά του.

Ὁ Χάρης, φοιτητὴς τότε, πῆρε τὸ ἑπόμενο ἔτος τὸ δίπλωμά του καὶ μπῆκε στὴν πάλη τῆς ζωῆς. Δὲν ζανασυναντήθηκαν πιά. Χάθηκαν ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο.

Μὰ τώρα ἡ λύπη τῆς προδοσίας δημιούργησε μέσα της μιὰ ἀπαραίτητη ἀνάγκη συντροφιᾶς γιὰ τὴ μοναξιά της. Τηλεφώνησε στὸ Χάρη κι' αὐτὸς τῆς ἔστειλε τὸ σημείωμα ποὺ τῆς ἀναστάτωσε τὶς ἀναμνήσεις της.

. . . . . .

Καὶ πῆγε. Βρῆκε μάλιστα ἀνοιχτὴ τὴν πόρτα τοῦ διαδρόμου ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ γραφεῖο τοῦ Χάρη.

Ἡ Λίλα ἄκουσε ὁμιλίες καὶ σταμάτησε. Κάθησε μάλιστα σὲ μιὰ πολυθρόνα ὡς που νὰ φύγη ὁ ἐπισκέπτης.

Δὲν ἦταν ὅμως ἐπισκέπτης. Ἦτο ἐπισκέπτρια. Ἡ Λίλα, μάλιστα, ἄκουσε καὶ τὸ διάλογό τους.

—Λὲς ψέματα... Θὰ μοῦ πῆς γρήγορα ποιὰ ἦταν αὐτὴ ποὺ σοῦ τηλεφώνησε.

—Μὰ σὲ θεβαιῶ Ἰουλία, πὼς ἦταν μιὰ παιδική μου φίλη.

—Κι' ἐπειδὴ ἦταν παιδική σου φίλη ἔσπευσες νὰ τῆς στείλης γράμμα στὸ ξενοδοχεῖο ποὺ μένει, ἔ; Ἂς τα αὐτά, γιατί τόση θία; Ἔπειτα... ποιά ἠθικὴ κυρία μένει δίχως ἄντρα σὲ ξενοδοχεῖο;

Ἡ Λίλα μόλις ἄκουσε τὶς τελευταῖες αὐτὲς λέξεις, ἀνατινάχθηκε.

Ποιά ἦταν αὐτὴ ποὺ εἶχε δικαίωμα ἐλέγχου στὶς πράξεις τοῦ Χάρη; Μιὰ ἐρωμένη; Μιὰ σύζυγος; Τότε; Τότε.. τί ἤθελε αὐτὴ στὴ μέση; Νὰ δημιουργήση ἕνα σκάνδαλο... μιὰ δυστυχία;...

Κι' ἔφυνε δίχως νὰ τὴν ἀντιληφθοῦν.

. . . . . .

Δὲν ἀντελήφθη ὅμως καὶ κάτι ἄλλο ἡ Λίλα, ὅταν ἐπέστρεψε στὸ ξενοδοχεῖο, μὲ ξεσχισμένη τὴν καρδιὰ ἀπὸ τὸν πόνο...

Ἐκεῖ στὴ γωνιὰ τοῦ σαλονιοῦ τὴν περίμενε ἕνας ἄντρας, ὁ ὁποῖος μόλις τὴν εἶδε ἔθγαλε μιὰ σπαρακτικὴ φωνή:

—Λίλα!

Ἡ Λίλα ξαφνιάστηκε. Συνῆλθε ὅμως γρήγορα.

Ἦταν ὁ ἄντρας της, ποὺ πῆρε τὸ ἀμέσως ἑπόμενο τραίνο καὶ ἦρθε νὰ τὴ θρῆ, νὰ τῆς ἐξηγηθῆ. Ὅλα ὅσα τῆς εἶχε πῆ ἡ φίλη της ἦσαν φέματα, ἦσαν συκοφαντίες Αὐτὸς ...ἐκεῖνο μόνο ἀγαποῦσε πιστά, τίμια, ἀπέραντα.

—Λίλα, θὰ συνεχίσουμε τὸ ταξίδι τοῦ μέλιτος, τῆς εἶπε. Ἔγινε μιὰ μικρὴ διοκοπή... μιὰ μικρὴ παρεξήγησι... Θέλεις;...

Ἡ Λίλα ἔγειρε τὸ κεφάλι της στὸν ὦμο του καὶ τὰ μάτια της πλημμύρισαν ἀπὸ δάκρυα

Ἡ θία της, ἡ ἀπερισκεψία της, πόσο δυστυχισμένη θὰ τὴν ἔκαναν, θεέ μου!...

ΜΙΡΑΝΤΑ

◆◆

Ἕνας θράχος...φορσὲρ

Στὴ Γεωργία ὑπῆρχε κάποτε ἕνας μεγάλος θράχος μὲ τὴν ἑξῆς ἐπιγραφὴ χαραγμένη ἀπάνω του:

(«Ἀγαποδογυρίστε με»).

Πολλοὶ ποὺ περνοῦσαν ἀπ' ἐκεῖ στεκόντουσαν σκεπτικοί, γιατὶ φανταστοῦσαν ὅτι κάτω ἀπ' τὸ θράχο θιπεῖτα κυκλοφοροῦσαν μεταξὺ τῶν ντάπιων διάφορες περίεργες φῆμες ποὺ κέντιζαν τὴν περιέργεια τῶν τολμηρῶν ἐπὶ τέλους θρέθηκε κάποιος ποὺ ἀποφάσισε ν' ἀναποδογύρση τὸ θράχο. Δανείστηκε χρήματα γιὰ νὰ πληρώση τοὺς ἐργάτες ἀδεια ἀπὸ τὸ Δήμαρχο κι' ἄρχισε μὲ φούρια τὴ δουλειά του. Μὲ μετάκινήσουν τὸ θράχο. Ἀντὶ ὅμως θρῆκε κάτω ἀπ' τὸ θράχο τὴν ἑξῆς ἐπιγραφή:

«Θάλε με τώρα στὴ θέσι μου, γιὰ νὰ τὴν πάθη καὶ κανένας ἄλλος ἀνόητος».

Η ΖΩΗ ΣΤΟ ΧΑΡΕΜΙ

Οἱ λευκὲς σκλάβες τῆς Ἀνατολῆς

Οἱ γυναῖκες τῆς Τουρκίας, ὅπως ξέρετε θέθαια, δὲν διαφέρουν τώρα σὲ τίποτε ἀπὸ τὶς χριστιανές. Μποροῦν νὰ ταξιδέψουν, νὰ διασκεδάσουν ἐλεύθερα. Ὁ παλιὸς φερετζὲς ἔδωσε τὴ θέσι του στὸ μαγιὸ τοῦ μπάνιου κάτω ἀπ' τὸ ὁποῖο κρύθουν —ἢ μᾶλλον δὲν κρύθουν— τὰ κάλλη τους οἱ σημερινὲς νεράϊδες τῶν τουρκικῶν λουτροπόλεων.

Ἡ παροιμιώδης ζήλεια τῶν Τούρκων ἔχει λείψει πιά.

Στὴν Αἴγυπτο διατηρεῖται ἀκόμη ἡ πολυγαμία. Ἐκεῖ ὅμως ὁ σύζυγος ὀχι μόνο δὲν παίρνει προῖκα, ἀλλὰ καὶ πληρώνει γιὰ ν' ἀγοράση τὴ γυναῖκα του. Ζῆ π.χ. στὴν Ἀλεξάνδρεια ἕνας ὑφαντής, ὁ ὁποῖος ἀλλάζοντας τὶς γυναῖκες του κατώρθωσε νὰ πάρη 45 ἐν ὅλῳ καὶ ν' ἀποκτήση ἀπ' αὐτὲς 83 παιδιά!...

Ὑπάρχουν ὅμως κι' ἀρκετὲς Αἰγύπτιες, ποὺ φοροῦν στὸ δάκτυλό τους τὴν κλασσικὴ θέρα. Κι' ὁ χρυσὸς αὐτὸς κρίκος σημαίνει ὅτι οἱ εὐτυχισμένες ἐκεῖνες γυναῖκες ζοῦν μόνες μὲ τὸν ἄνδρα τους, χωρὶς πεθερικά, σ' ἕνα σπίτι χωρὶς καφάσια.

Στὴ Συρία ὅμως ἡ κατάστασις εἶνε πολὺ διαφορετική. Οἱ Ἀραπάδες τῆς Δαμασκοῦ, τοῦ Χαλεπίου κι' ἄλλων πόλεων ἀφήρεσαν ἀπ' τὶς γυναῖκες τους τὴ λίγη ἐλευθερία ποὺ τοὺς εἶχαν δώσει τὰ τελευταῖα αὐτὰ χρόνια.

Στοὺς δρόμους μπορεῖ κανεὶς νὰ συναντήση γυναῖκες ντυμένες μ' ἕνα.. ἄσπρο σεντόνι. Ἄλλοτε τὸ περίεργο αὐτὸ κοστοῦμι τὸ φοροῦσαν οἱ γυναῖκες ποὺ εἶχαν ὡς ἐπάγγελμα νὰ πλένουν τοὺς νεκρούς. Σήμερα ὅμως τὸ ἄσπρο σεντόνι εἶνε τὸ ἐπίσημο φόρεμα μιᾶς γυναικείας ὀργανώσεως, παροιμοίας μ' ἐκείνης τῶν Ἀθηναίων «ζηλωτῶν τοῦ Χριστοῦ»!...

Τὰ μέλη τῆς ὀργανώσεως αὐτῆς γυρίζουν στοὺς δρόμους κι' ὅταν συναντήσουν καμμιὰ γυναῖκα ντυμένη προκλητικὰ μὲ κοντὸ «τσαρτσάφ» (εἶδος φερετζὲ) ἢ μὲ μεταξωτὲς κάλτσες ὁρμοῦν πάνω της, τῆς κομματιάζουν τὰ ροῦχα, τῆς καταστρέφουν τὶς κάλτσες μὲ καυστικὰ ὑγρὰ καὶ καμμιὰ φορὰ τῆς πληγώνουν τὸ πρόσωπο μὲ ψαλλίδια ἢ καμμιὰ μεγάλη θελόνα!...

Πρὸ ὀλίγων χρόνων ἦταν τόσος ὁ τρόμος ποὺ εἶχαν ἐμπνεύσει οἱ μέγαιρες αὐτές, ὥστε καμμιὰ γυναῖκα δὲν τολμοῦσε νὰ ξεμυτίση ἀπ' τὸ σπίτι της!

Ἀλλὰ κι' οἱ γαμπροὶ δὲν ἐννοοῦν νὰ παντρευτοῦν μὲ γυναῖκες ποὺ δείχνουν τάσεις φιλελεύθερες. Κι' ὅταν συναντήσουν καμμιὰ ἀπ' αὐτὲς στὸ δρόμο, τῆς φωνάζουν ὅλοι μὲ μανία: «Στὸ χαρέμι! στὸ χαρέμι!»

Καὶ σ' ἄλλ

ΕΛ ΝΙΝΟ

Ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο ρώτησαν γυναῖκες κι' ἄνδρες μαζί:

— Τί συμβαίνει; Καμμιὰ ἐλάφη;

— Ὄχι, ἀπάντησε ὁ νέος ποὺ βρισκόταν στὸ βολάν. Στὸ δρόμο εἶνε ξαπλωμένος ἕνας ἄνθρωπος... κάποιος μεθυσμένος ἴσως! Παρ' ὁλίγο νὰ μὴ τὸν δῶ καὶ νὰ περάσω ἐπάνω του.

Οἱ κυρίες καὶ οἱ κύριοι ποὺ ἤσαν στ' αὐτοκίνητο γύριζαν τὸ ἀράδυ ἐκεῖνο ἀπὸ χορὸ ποὺ εἶχε δοθῆ σὲ μιὰ φιλική τους βίλλα, στὰ περίχωρα τῆς Βέρα Κρούζ.

Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ὠδηγοῦσε τ' αὐτοκίνητο.

Ὁ ἐρασιτέχνης σωφὲρ πάτησε τὸ κλάξον γιὰ νὰ ξυπνήσῃ τὸν ἄγνωστο. Βλέποντας ὅμως ὅτι δὲν ἔφερνε ἀποτέλεσμα ἀναγκάσθηκε νὰ κατέβῃ καὶ νὰ πλησιάσῃ τὸ ἀκίνητο ἐκεῖνο σῶμα. Οἱ ἄλλοι τὸν ἀκολούθησαν ἀπὸ περιέργεια.

Τότε ἡ σκηνὴ ἄλλαξε. Ὁ ξαπλωμένος ἄγνωστος πήδησε ξαφνικὰ γονατιστὸς καὶ τοὺς σκόπευσε μὲ δυὸ περίστροφα. Τὸ πρόσωπό του ἦταν σκεπασμένο μὲ μαῦρο μαντήλι καὶ πλατύγυρο καπέλλο.

— Ψηλὰ τὰ χέρια! τοὺς φώναξε. Μὴ θελήσετε ν' ἀντισταθῆτε! Εἶμαι ὁ Ἔλ Νίνο!

Κανεὶς δὲν ἔφερε ἀντίστασι μόλις ἄκουσαν τὸ ὄνομα αὐτό. Ἔλ Νίνο εἶχαν ὀνομάσει οἱ Μεξικανοὶ ἕναν μυστηριώδη ληστή, τοῦ ὁποίου κανεὶς δὲν εἶχε δῆ τὰ χαρακτηριστικά. Τολμηρὸς καὶ τυχερὸς ὁ Ἔλ Νίνο ἀπέτευε τὰ θύματά του χωρὶς νὰ βάφῃ ποτὲ τὰ χέρια του μὲ αἷμα.

Ὁ κόσμος ἔλεγε γι' αὐτὸν ὅτι δὲν χώνευε τοὺς πλουσίους καὶ ὅτι εὐεργετοῦσε τοὺς φτωχούς. Ἔτσι τὸν ἀγαποῦσε ὁ λαὸς καὶ τὸν ἀποκαλοῦσε ἥρωα.

Ἀφοῦ πῆρε τὰ πορτοφόλια τῶν ἀνδρῶν καὶ τὰ κοσμήματα τῶν κυριῶν, τοὺς χαιρέτισε μὲ μιὰ ὑπόκλισι λέγοντάς τους:

— Μούτσας γκράτσια!.. (εὐχαριστῶ πολύ). Τώρα μπορεῖτε νὰ φύγετε. Εἶσθε ἐλεύθεροι. Καλὴ νύχτα σας!

Ἔσπευσαν νὰ τὸν ὑπακούσουν. Ἡ μία ὅμως ἀπὸ τὶς κυρίες ἡ δόνα Καταλίνα Τινέμπλας εἶχε κολλήσει σὰν μαγνημένη τὰ μάτια της στὸ πρόσωπο τοῦ μυστηριώδους ληστοῦ. Καὶ πρὶν ἀκολουθήσῃ τοὺς συντρόφους της γύρισε γιὰ τελευταία φορὰ τὸ βλέμμα της πρὸς τὸν Ἔλ Νίνο. Μιὰ κραυγὴ βγῆκε τότε ἀπὸ τὰ χείλη της. Τὸ μαντήλι ποὺ ἔκρυβε τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ εἶχε πέσει γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ ἡ δόνα Καταλίνα διέκρινε στὸ φῶς τῶν φάρων τοῦ αὐτοκινήτου ἕνα πρόσωπο ἐξαιρετικῆς ὠμορφιᾶς.

Ὁ ληστὴς ὅμως χάθηκε μέσα στὸ σκοτάδι καὶ οἱ ἐπιβάτες μπῆκαν πάλι στὸ αὐτοκίνητό τους καὶ τράβηξαν γιὰ τὴ Βέρα Κρούζ.

Κανεὶς δὲν μιλοῦσε γιὰ τὸ ἐπεισόδιο ποὺ τοὺς συνέβη. Ἐπὶ τέλους ἡ δόνα Καταλίνα ἔλαβε τὸ λόγο.

—Τί διαβολεμένος ἄνθρωπος!.. εἶπε. Ἰδίως ἂν τὸν συγκρίνουμε μὲ σᾶς, ἀγαπητοὶ κύριοι... Ποιός ἀπ' ὅλους σας τόλμησε νὰ τοῦ ἀντισταθῇ;

—Μὰ θὰ εἴμαστε τρελλοὶ νὰ ἀντισταθοῦμε σ' ἕνα δαίμονα! ἀπάντησε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες.

Ὅλοι συμφώνησαν μὲ τὴν σκέψι του. Ἡ δόνα Κατιλίνα τοὺς κύτταξε περιφρονητικά, μαζεύτηκε στὴ γωνία τοῦ αὐτοκινήτου καὶ δὲν ἀνοιξε πιὰ τὸ στόμα της.

*

Τὴν ἄλλη μέρα ὅλοι στὴ Βέρα Κροὺζ μιλοῦσαν γιὰ τὸ κατόρθωμα τοῦ Ἔλ Νίνο κι' ὅλοι εἰρωνεύονταν τὴν ἀστυνομία ποὺ δὲν ἠμποροῦσε νὰ συλλάβῃ τὸν ληστή.

Λίγες μέρες ἀργότερα ἔγινε γνωστὸν ὅτι ἡ δόνα Καταλίνα ἡ πιὸ ὡραία καὶ πιὸ πλούσια νέα τῆς Βέρα Κροὺζ εἶχε προσβληθῆ ἀπὸ μιὰ ἀρρώστεια ποὺ τὰ αἴτια δὲν μποροῦσαν ν' ἀνακαλύψουν οἱ γιατροί.

Σὲ μιὰ κρίσι της ἀπάνω ὡστόσο τὴν ἄκουσαν οἱ δικοί της νὰ ψιθυρίζῃ:

—Ἔλ Νίνο!... Ἔλ Νίνο!

Τὰ λόγια της αὐτὰ διαδόθηκαν μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα στοὺς γνωστούς της. Ἦταν λοιπὸν ἐρωτευμένη μὲ τὸ ληστή; Ὅλοι ἀπορῶσαν μαζί της.

Μιὰ νύχτα ἡ κατώστασις τῆς Καταλίνα χειροτέρεψε. Οἱ γονεῖς της εἶχαν τελεί̈ως ἀπελπισθῆ. Ἔξαφνα κτύπησε ἡ πόρτα. Κάποιος ἐπισκέπτης ποὺ δὲν θέλησε νὰ φανερώσῃ τὸ ὄνομά του ἀπόστειλε νὰ δῇ ἀμέσως τὴ δόνα Καταλίνα.

—Ποιός εἶσθε; τὸν ρώτησαν οἱ δικοί της.

—Ὁ μόνος ἀνθρωπος ποὺ μπορεῖ νὰ σώσῃ τὴν κόρη σας. Βασισθῆτε σὲ μένα, τοὺς ἀπάντησε.

Εἶχε τὸ πρόσωπό του σκεπασμένο μὲ μιὰ μάσκα. Ἀλλ' τοῦτοις δὲν τοῦ ἀρνήθηκαν νὰ δῇ τὴν ἄρρωστη.

Μόλις ἡ δόνα Καταλίνα τὸν εἶδε, παρ' ὅλη τὴ σοβαρότητα τῆς κατάστασί̈ς της τὸν ἀναγνώρισε ἀμέσως. Ἀνασηκώθηκε μὲ κόπο ἀπὸ κρεββάτι της καὶ μὲ τὰ μάτια καρφωμένα ἐπάνω του, ἁπλωσε τὰ χέρια της ψιθυρίζοντας:

-Σύ, σύ, Ἔλ Νίνο!... Ἐπὶ τέλους!...

-Ναί, ἐγώ, ἀπάντησε ὁ ἐπισκέπτης. Καὶ γυρίζοντας στοὺς γονεῖς της, τοὺς εἶπε:

—Ἀφῆστε με ,σᾶς παρακαλῶ, μόνον μὲ τὴν δυστυχισμένη αὐτὴ νέα

*

Λίγο λεπτὰ πέρασαν. Κι' ἀξαφνα ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῆς δόνας Καταλίνας:

—Μαμά, μπαμπᾶ... ἐλᾶτε! Οἱ γονεῖς της ἔτρεξαν κοντά της. Ἦταν μόνη της. Ὁ ἐπισκέπτης εἶχε γίνει ἀφαντος. Τὸ παράθυρο ἦταν ἀνοιχτὸ καὶ ἀσφαλῶς ἀπὸ κεῖ εἶχε πιδήσει.

-Συκώρεσέ με, μαμᾶ, εἶπε τὶ νέα. Κι' ἐσὺ μπαμπᾶ. Ἦταν μιὰ τρέλλα μου. Τώρα αἰσθάνομαι πὼς θὰ γίνω καλά.

-Μὰ πῶς;... τί συνέβη; τὴν ρώτησαν κατάπληκτοι

--Ὁ Ἔλ Νίνο μοῦ ξαναδωσε τὴ ζωή, φανερώνοντάς μου τὴν ἀλήθεια.

--Δηλαδή;

—Ὁ μυστηριώδης Ἔλ Νίνο... εἶνε γυναίκα!

Πραγματικὰ σὲ λίγες ἡμέρες ἡ δόνα Καταλίνα ἔκανε τὸν περίπατό της εἰς τὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ της ἐντελῶς καλὰ πιά. Ἡ ἀρρώστεια τῆς καρδιᾶς της εἶχε γιατρευτῆ.

ΧΑΝΣ ΛΑ'ΓΟΥΣ

◆◆

Πᾶν μέτρον ἄριστον

Ἡ πολλὴ ἀνάπαυσις μᾶς ἀπονωρκώνει.

Ἡ πολλὴ δραστηριότης εἶνε ἐλάττωμα.

Ἡ πολλὴ λεπτότης εἶνε τέχνασμα.

Ἡ πολλὴ εὐστηρότης εἶνε σκληρότης.

Ἡ πολλὴ τόλμη εἶνε θρασύτης.

Ἡ πολλὴ οἰκονομία εἶνε φιλαργυρία.

Ἡ πολλὴ εὐφυΐα μᾶς φέρνει ζημίαν.

Ἀκοῦστε... Ἀκοῦστε...

∴ Ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ Στόρμπατυ, ἑνὸς χωριοῦ τῆς Αὐστρίας, παίζουν σκάκι. Καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ ἀκόμη μαθαίνουν σκάκι, προτοῦ μάθουν νὰ διαβάζουν καὶ νὰ γράφουν.

∴ Σὲ πολλὰ ἐμπορικὰ καράβια τῆς Δανίας καὶ τῆς Νορβηγίας ὑπηρετοῦσαν πρὸ τοῦ πολέμου γυναῖκες ὡς ναῦτες.

∴ Πέντε τοῖς ἑκατὸ ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους ὑποφέρουν ἀπὸ ἀρθρίτιδα, πράγμα ποὺ ὁ Γερμανὸς καθηγητὴς Φέχλνερ ἀποδίδει στὴν ὑπερβολικὴ κρεωφαγία τοῦ λαοῦ αὐτοῦ.

∴ Τὸ παιγνίδι τοῦ μπιλλιάρδου εἰσήχθη στὴν Εὐρώπη κατὰ τὸν Μεσαίωνα ἀπὸ τοὺς ἱππότας τοῦ Τάγματος τῶν Ναϊτῶν.

∴ Τὸ φοὺτ - μπὶλ, τὸ ἐθνικὸ παιγνίδι τῶν Ἄγγλων εἶχε ἀπαγορευθῆ δι' αὐτῶν τῶν νόμου ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἐρρίκου τοῦ Η'

∴ Οἱ κάτοικοι τῶν νήσων Σάντουϊτς ἐκτιμοῦν τὴν καλλονὴ τῶν γυναικῶν ἀπὸ τὸ βάρος των.

∴ Ὁ γυναικείος ἐγκέφαλος ἀρχίζει νὰ χάνῃ κάτι ἀπὸ τὸ βάρος του μετὰ τὰ 30 χρόνια.

∴ Περισσότεροι ἀπὸ 80.000 Γάλλοι ἔχουν τὸ παράσημο τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς.

∴ Γιὰ νὰ παραχθοῦν 10.000 κυβικὰ μέτρα ἀεριόφωτος ἀπαιτεῖται ἕνας τόννος γαιανθράκων.

∴ Στὴν Ἀγγλία ἀναλογεῖ ἕνας δικηγόρος ἐπὶ 650 κατοίκων, στὴν Ἀμερικὴ ἕνας ἐπὶ 950 καὶ στὴ Γαλλία ἕνας ἐπὶ 2.000.

∴ Ἕνα ἀντίτυπο τοῦ Βιργιλίου, ἡ πρώτη ἔκδοσις πουλήθηκε πρὸ καιροῦ ἀντὶ 1.000 λιρῶν.

∴ Τὸ μέγα Βρεττανικὸ Μουσεῖο ἱδρύθηκε τὸ 1759.

∴ Στὴν Πετρούπολι ὑπῆρχε ἄλλοτε ἕνα σύνταγμα, στὸ ὁποῖο κατετάσσοντο οἱ ...μυταράδες Τὸ σύνταγμα αὐτὸ τὸ ἱδρυσε ἡ Μεγάλη Αἰκατερίνη.

∴ Πρὸ ἐτῶν στὰ περίχωρα τῆς Θεσσαλονίκης ἀνακάλυψαν τάφους τῆς ἐποχῆς τοῦ Ξέρξου.

—Φαίνεται ὅτι κατερχόμενος ὁ Ξέρξης μὲ τὴν στρατιά του στὴν Ἑλλάδα, εἶχε στήσει στὸ μέρος ἐκεῖνο τὸ στρατόπεδό του γιὰ ἀρκετὸ καιρό.

∴ Ἡ πιὸ σβέλτη γαλατοῦ τῆς ὑφηλίου εἶνε ἡ μὶς Νέλλυ Κίνσυλλ, μιὰ κόρη κτηματίου. Σ' ἕνα διαγωνισμό, ἡ μὶς Νέλλυ κατώρθωσε ν' ἁρμέξῃ 18½ λίτρες γάλα μέσα σὲ δυόμισυ λεπτὰ τῆς ὥρας.

∴ Ἡ πόλις στὴν ὁποίαν ἔγινε γιὰ πρώτη φορὰ προβολὴ κινηματογραφικῆς ταινίας εἶνε τὸ Παρίσι.

4 ζωντανὰ τῶν ἀστέρων

Τὰ πρῶτα τοῦς βήματα

Ὁ δρόμος πρὸς τὴν καλλιτεχνικὴ ἐπιτυχία δὲν εἶνε καθόλου εὔκολος καὶ οὐδέποτε ἀνθόσπαρτος.

Ὅταν ἀκοῦμε σήμερα τὰ ὀνόματα τῶν μεγάλων ἀστέρων τοῦ διεθνοῦς κινηματογράφου καὶ τοὺς θαυμάζουμε ἐπὶ τῆς ὀθόνης, πολὺ λίγοι ἀπὸ μᾶς φαντάζονται τί ἔχουν ὑποφέρει στὰ νειάτα τους ἢ στὰ πρῶτα καλλιτεχνικά τους; θήματα οἱ δι:ἀδρέψουν τὶς δάφνες τοῦ θριάμβου καὶ προτοῦ ἀρχίσουν νὰ κερδίζουν μυθῶδη ποσά, γνώρισαν δύσκολες καὶ πολλὲς φορὲς ἀληθινὰ τραγικὲς στιγμές.

Ἀλλ' ἂς ἀφήσωμε νὰ μιλήσουν μερικοὶ ἀπὸ τοὺς διασημοτέρους ἠθοποιοὺς τοῦ γερμανικοῦ κινηματογράφου, γιὰ νὰ μᾶς περιγράψουν οἱ ἴδιοι πόσο σκληρὴ ἦτον ἡ ἀρχὴ τῆς σταδιοδρομίας τοῦς.

Ὁ Χάϊνριχ Γκεόργκε, ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους σήμερα καλλιτέχνας τῆς σκηνῆς, καὶ τῆς ὀθόνης ἦταν ὅταν πρωτοβγήκε στὴ σκηνὴ ἰσχυότατος νέος — πιὰ γιὰ ἀρκετὰ δύσκολο νὰ τὸ πιστέψῃ κανεὶς ὅλ' ποντας τὸ σημερινὸ χοντρὸ πενηντάρη καλλιτέχνη.

—Ὁ μισθός μου, λέγει ὁ Γκεόργκε, ἦταν τότε οὔτε λίγο οὔτε πολὺ 35 μάρκα τὸν μῆνα! Πῶς κατώρθωνα νὰ ζήσω θὰ μ' ἐρωτήσετε. Ἀπλούστατα: τὸ μικρὸ θέατρο ὅπου ἐδούλευα εἶχε καὶ μιὰ ὀρχήστρα. Ὁ πρῶτος βιολιστὴς ἀγαποῦσε τρελλὰ μιὰ νέα καὶ συχνὰ ἐγκατέλειπε τὸ ἀράδυ τὴ θέσι του γιὰ νὰ πάῃ νὰ τὴν συναντήσῃ. Ἐγὼ εἶχα σπουδάσει μουσικὴ κι' ἔπαιζα ἀρκετὰ καλὰ βιολί. Τὸν ἀντικαθιστοῦσα λοιπὸν στὴν ὀρχήστρα κι' αὐτὸς μοῦ πλήρωνε 2 μάρκα νὰγκασμένος νὰ πληρώνω δυὸ ἐισιτήρια μπύρα γιὰ τὸν μαέστρο τῆς ὀρχήστρας ἀλλὰ καὶ γιὰ μὴ θυμώνῃ γιὰ τὴν συχνὴ αὐτὴ ἀντικατάστασι».

Ὁ μεγάλος δραματικὸς Ἔμιλ Γιάννινγκς πέρασε κι' αὐτὸς τρομερὰ χρόνια καὶ γνώρισε τί θὰ πῇ πείνα, ὅταν ἦταν ἀκόμη πολὺ νέος.

«Ὅταν μὲ προσέλαβε ὁ διευθυντὴς ἑνὸς μικροῦ θιάσου, φαίνεται πολὺ εἰλικρινὴς μαζί μου, λέγει ὁ Γιάννινγκς. Τοῦ ἐδήλωσε ἀμέσως ὅτι μὲ τὸν μικρὸ μισθὸ ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ μοῦ δώσῃ, δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ ζήσω. Ὑπῆρχε ὅμως, μοῦ ἐξήγησε, κι' ἕνας τρόπος νὰ κερδίζω κι' ἄλλα χρήματα: Μοιράζοντας στοὺς δρόμους καὶ στὰ διάφορα κέντρα προγράμματα τῆς παραστάσεώς μας. Ἐγὼ δὲν δίστασα καθόλου. Ὅταν ὁ περιοδεύων θίασός μας ἔφθανε σὲ μιὰ πόλι ἡ κωμόπολι, ἔπρεπε βέβαια νὰ γίνῃ ἡ ἀπαραίτητη ρεκλάμα. Ἐγὼ ἤμουν λοιπὸν ἐκεῖνος ποὺ ἔκανε τὶς τοιχοκολλήσεις καὶ ἐμοίραζε τὰ πολύχρωμα φέϊγ—βολάν!».

Ἄλλος γνωστὸς ἄσσος τοῦ κινηματογράφου ὁ Χάνς Ἄλμπερς, ὑπέφερε κι' αὐτὸς πολλὰ στὴν ἀρχὴ τῆς σταδιοδρομίας του. Ἰδοῦ τί λέγει ὁ ἴδιος:

—«Τὸ μικρὸ θέατρο, στὸ ὁποῖο ἐργαζόμουν εἶχε κλείσει καὶ δὲν εἶχα καμμιὰ ἐλπίδα νὰ προσληφθῶ σὲ κανένα ἄλλο θέατρο. Τὰ λεπτὰ ποὺ εἶχα ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα δὲν ἔφθαναν γιὰ τὸ μεγαλύτερο τὸ φύλλο, τὸ θλέμμα τῆς δορκάδος, τὴν χαρὰ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, τὰ δάκρυα τῶν νεφῶν, τὴν ἀστάθεια τοῦ ἀέρος, τὴν γλυκύτητα ἀπὸ τὸ μέλι, τὴν σκληρότητα τῆς τίγρεως, τὴν θερμότητα τῆς φωτιᾶς, τὴν ψυχρότητα τοῦ πάγου, τὴν φλυαρία τῆς κίσσας καὶ μὲ τὸ συνδυασμὸ ὅλων αὐτῶν τῶν στοιχείων ἐπλασα τὴ γυναῖκα!...

Ἀστυνομικὰ θὶ θήματα

Ὄγδοον πάτωμα... ὑπέροχη θέα!

Ἐκείνη τὴ βραδειὰ παιζόταν στὸ θέατρο ἕνα ἀστυνομικὸ δράμα. Καὶ ἀφ' κάλὸς ἐπαγγελματίας ποὺ ἦταν ὁ ἀστυνομικὸς Σλέϊν Τζάσπερ πῆγε νὰ τὸ παρακολουθήσῃ. Ἔξαφνα τὴν ὥρα τῆς παραστάσεως ἄκουσε τὸν πλαγινό του κύριο νὰ λέῃ:

—Μπᾶ! Στὴν πατρίδα μου οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν ἐνεργοῦν ἔτσι. Θόρυβος καὶ περίστροφα δὲν ξέρουν τί θὰ πῇ. Ἐνεργοῦν πολὺ πειὸ ἁπλᾶ, χωρὶς φασορίες.

Ὁ ἀστυνομικὸς κύτταξε τὸν πλαγιό του. Ἦταν ἕνας μέσης ἡλικίας ἄνθρωπος, λεπτοκαμωμένος, μὲ κάτι τὸ ἀρρενωπὸ στὸ πρόσωπό του ποὺ πρόδιδε δραστηριότητα.

—Ἔχετε δίκηο, τοῦ εἶπε. Αὐτὸ τὸ δράμα εἶνε ὑπερβολικό. Μὰ θάμουν περίεργος νὰ μάθω πῶς συμβαίνει νὰ εἶσθε τόσο ἐνήμερος σ' αὐτὰ τὰ πράγματα.

Τότε ὁ ξένος χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ ἔβγαλε ἀπὸ τὴ τσέπη του μιὰ κάρτα καὶ τὴν ἔδειξε στὸν Σλέϊν:

«ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ ΚΡΟΣ»

Προτοῦ δώσῃ κι' ὁ Σλέϊν τὴ δική του κάρτα, τὰ φῶτα ἐσβυσαν καὶ ἡ παράστασις ἐξακολούθησε.

Στὸ δεύτερο διάλειμμα, γνωρίστηκαν καλύτερα καὶ ἀποφάσισαν ὕστερ' ἀπὸ τὴ παράστασι νὰ κάνουν ἕνα περίπατο μαζί.

Ὁ Κρὸς ἐξήγησε στὸν Σλέϊν ὅτι εἶχε ἔρθει ἀπὴν πόλι τοῦς γιὰ νὰ πιάσῃ κάποιον ἐπικίνδυνο κακοῦργο.

—Εἶνε λοιπὸν τόσο μεγάλος ἐγκληματίας; ρώτησε ὁ Σλέϊν.

Ὁ Κρὸς ἔσκυψε στ' αὐτί του καὶ τοῦ ψιθύρισε:

—Τὸν λένε Τσάντλερ!

Ὁ Σλέϊν τάχασε. Πῶς ὁ τρομερὸς ἐκεῖνος δολοφόνος βρισκόταν κάτω ἀπὸ τὴ μύτη τοῦς; Εἶχε μέσα σ' ἕνα τρίμηνο δισπράξει δέκα ἑφτὰ δολοφονίες! Ἐστέλνε μάλιστα γράμματα στὴν ἀστυνομία στὰ ὁποῖα ἐξηγοῦσε ὅτι σκότωνε μονάχα ἀπὸ εὐχαρίστησι!

Ὁ Κρὸς μιλοῦσε τώρα ἐμπιστευτικά:

— Ἀποφεύγω ν' ἀπευθυνθῶ στὴν ἀστυνομία σας, γιατὶ δὲν θέλω ἡ ὑπόθεσία νὰ φτάσῃ στ' αὐτιὰ τοῦ κακοῦργου. Ἐπιθυμοῦσα νὰ εἶχα ἕνα φίλο μονάχα γιὰ νὰ μοῦ φανῆ χρήσιμος σὲ μιὰ ὥρα ἀνάγκης. Τώρα ἔχω σᾶς καὶ εἶμαι θέβαιος πὼς τὶς ἡμέρες αὐτὲς θὰ μὲ βοηθήσετε.

— Καὶ πῶς θὰ βρῆτε τὸν Τσάντλερ;

—Συνχνάζει στὰ ἀριστοκρατικὰ θέατρα κι' ἐλπίζω νὰ τὸν συναντήσω κάποτε!

—Ἐμένα, κύριε Κρός, μοῦ φαίνεται πιὸ σωστὸ νὰ ἀποταθῆτε στὴν ἀστυνομία μας ἡ τουλάχιστον νὰ γνωρίσετε τὸν δαιμόνιο ἀστυνομικό μ�ς, τὸν κύριο Στίμσον.

— Ἄ ναί, τὸν κύριο Στίμσον θὰ ἤμουνα πολὺ εὐχαριστημένος ἂν τὸν ἐγνώριζα.

Σὲ λίγο χωρίστηκαν. Πέρασαν λίγες μέρες. Κι' ἕνα βράδυ στὸ διάλειμμα μιᾶς θεατρικῆς παραστάσεως κάποιος πλησίασε τὸν Σλέϊν καὶ τοῦ εἶπε:

—Ὁ κύριος ποὺ βρίσκεται ἐκεῖ ἀντίκρυ θέλει νὰ σᾶς μιλήσῃ. Ἦταν ὁ Κρός Ὁ Σλέϊν πῆγε νὰ τὸν συναντήσῃ.

—Αὔριο εἶνε Κυριακή, τοῦ εἶπε ὁ Κρός. Πάρε τὸ φίλο σου τὸν Στίμσον κι' ἐλᾶτε στὸ ξενοδοχεῖο μου στὶς δέκα. Ἔχω νὰ σᾶς ἀνακοινώσω πολλὰ πράγματα.

Πραγματικὰ τὴν ἄλλη μέρα οἱ δυὸ ἀστυνομικοὶ ἀνέβαιναν στὸ ὄγδοο πάτωμα τοῦ «Ξενοδοχείου τῶν Ξένων». Μὰ ἀντὶ νὰ τοὺς ἀνοίξῃ ὁ Κρὸς ἀνοίξε μιὰ ἐξαιρετικὰ ὡμορφὴ γυναῖκα. Λίγο πιὸ μέσα μ' ἕνα τσιγάρο στὸ στόμα καὶ τὰ χέρια στὶς τσέπες στεκόταν ὁ ἀστυνομικὸς Κρὸς μὲ ὕφος πολὺ καταβεβλημένο. Τοὺς ὑποδέχτηκε καὶ τοὺς παρουσίασε στὴν κυρία.

—Ἡ γυναῖκα μου, εἶπε. Μόλις ἔμαθε πὼς βρίσκομαι ἐδῶ καταδιώκοντας τὸν Τσάντλερ ἤρθε γιὰ νὰ μὲ ἀναγκάσῃ νὰ ἐγκαταλείψω τὴν ἐπικίνδυνη αὐτὴ ὑπόθεσι.

Ἡ κυρία Κρὸς ἔλαβε τότε τὸν λόγο:

—Πέστε μου, κύριοι, εἶπε. ἔχω δίκηο ἢ ὄχι; Ὁ ἄνδρας μου δὲν εἶνε ὑπερβολικὰ κατεβεβλημένος;

—Αὐτὸ τὸ παραδέχομαι, εἶπε ὁ Κρός. Εἶνε ἀλήθεια πὼς κουράστηκα πολὺ τὶς τελευταῖες ἡμέρες.Δὲν ἔχω κοιμηθῆ καθόλου...

Κάθησαν σὲ λίγο ἀτὸ τραπέζι.

Ἡ κυρία Κρὸς ἦταν πολὺ εὐθυμη. Ἔκανε χίλια κοπλιμέντα στὸν ἄνδρα της καὶ φλέρταρε μὲ τοὺς δυὸ ἀστυνομικούς.

Ἀφοῦ ἤπιαν ἀρκετά, ὁ Κρὸς ξαφνικὰ τοὺς εἶπε:

—Ἔχω νὰ σᾶς πῶ σπουδαῖα νέα. Καὶ ἀφοῦ κλείδωσε τὴν πόρτα κι' ἀναψε ἕνα τσιγάρο πρόσθεσε περήφανα:

—Λοιπὸν τὸν Τσάντλερ τὸν συνέλαβα!

—Ποῦ, πῶς; Καὶ τώρα ποῦ εἶνε; ρώτησαν κατάπληκτοι ἐκεῖνοι.

—Τὸν ἔχω κλειδωμένο σ' αὐτὸ τὸ δῶ τὸ δωμάτιο!

Καὶ κάνοντας μιὰ ὑπόκλισι, ἔβγαλε τὸ περίστροφό του ἀπὸ τὴ τσέπη καὶ φώναξε:

—Σᾶς παρουσιάζω τὸν κύριο Τσάντλερ, ἐμένα τὸν ἴδιο, τὸν Τσάντλερ ποὺ σκότωσα δέκα ἑφτὰ ἀνθρώπους σ' ἕνα τρίμηνο Τὸν Τσάντλερ ποὺ τελευταία σκότωσε ἕναν βουλευτὴ καὶ πῆρε τὴ γυναῖκα του: ἰδοὺ καὶ ἡ γυναῖκα αὐτή.

Καὶ δείχνοντας τὴν κυρία συνέχισε:

—Τώρα, φίλοι μου, τὰ χέρια ἐπάνω! Σὺ Γιολάντα κύτταξε ἂν ἔχουν ὅπλα! Λοιπόν, κύριοι, πρέπει νὰ πεθάνετε. Ὄχι, ἴσως σᾶς φοβᾶται ἂν ζήσετε. Ἐπᾶ ὁ Τσάντλερ ξέρει τὴ δουλειά του. Μὰ ἔλα ποὺ μ' ἀρέσει νὰ σκοτώνω! Ἔνετε στὴ διάθεσί σας δυὸ τρόπους νὰ πεθάνετε: Πρίμο: Ἂν θέλετε πέφτετε ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ἐον πάτωμα. θέα σπουδαία! Ἕνα μικρὸ σκουντηματάκι ἀπὸ μένα καὶ... ἡ ὥρα ἡ καλή. Σεκόντο: Ἐκτὸς ἀν προτιμᾶτε αὐτό! Κι' ἔδειξε τὸ περίστροφό του.

Μίλησε πρῶτος ὁ Στίμσον:

—Προτιμῶ τὸ πιστόλι, κύριε Τσάντλερ, εἶπε.

—Κι' ἐγώ, πρόσθεσε ὁ Σλέϊν

—Ὁ Τσάντλερ ἔκανε ἕνα βῆμα πίσω καὶ πυροβόλησε τέσσερες φορές. Ἀμέσως ὅμως ἔγινε κατάχλωμος. Οἱ δυὸ ἀστυνομικοὶ στέκονταν ὀρθοὶ, ἀθίκτοι, νελαστοί.

—Βλέπεις, κύριε Τσάντλερ, φωναζε ὁ Στίμσον, ἔχουμε καὶ μεῖς ρως πὼς σκότωσες τὸν καύμένο τὸν Κρός, παίρνοντας τὰ χαρτιά του. Σὲ παρακολουθοῦσαμε. Καὶ στὴ θέσι τῶν ψκαρασνιῶν τοῦ ξενοδοχείου αὐτοῦ βάλαμε ἀστυνομικοὺς οἱ ὁποῖοι ἀντικατέστησαν τὶς σφαῖρες τοῦ περιστόλου σας. Καὶ τώρα ἂς σα καμμιὰ δεκαριὰ ἀστυνομικοί, μὰ δὲν πρόλαβαν νὰ συλλάβουν παρὰ τὴ Γιολάντα. Ὁ Τσάντλερ εἶχε τρέξει πόδε τὸ παράθυρο.

—Ὄγδοον πάτωμα, ὑπέροχη θέα! κε στὸ κενόν...

ΡΑΛΦ ΟΥΙΤΕΡ

Πῶς ἐπλάσθη ἡ γυναῖκα

ΙΝΔΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

Ὁ Ἥφαιστος, ὁ θεὸς τοῦ Πυρός, θέλοντας νὰ πλάσῃ τὴ γυναῖκα εἶδε ὅτι εἶχε ἐξαντλήσει ὅλα τὰ ὑλικὰ γιὰ τὸ πλάσιμο τοῦ ἀνδρός. Πῆρε τότε τοὺς ἑλιγμοὺς τοῦ φιδιοῦ, τὴν ἀντοχὴ τοῦ περιπλεκομένου κισσοῦ, τὸ τρεμουλίασμα τοῦ χόρτου, τὴν λυγερότητα τοῦ καλαμιοῦ, τὴν τρυφερότητα τοῦ λουλουδιοῦ, τὴν ἐλαφρότητα τοῦ φύλλου, τὸ θλέμμα τῆς δορκάδος, τὴν χαρὰ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, τὰ δάκρυα τῶν νεφῶν, τὴν ἀστάθεια τοῦ ἀέρος, τὴν γλυκύτητα τοῦ μέλι, τὴν σκληρότητα τῆς τίγρεως, τὴν θερμότητα τῆς φωτιᾶς, τὴν ψυχρότητα τοῦ πάγου, τὴν φλυαρία τῆς κίσσας καὶ μὲ τὸ συνδυασμὸ ὅλων αὐτῶν τῶν στοιχείων ἔπλασε τὴ γυναῖκα!...

Κινησιοθεραπεία

Ἀπὸ τὸ προηγούμενο μάθημα ἤρχισα νὰ σᾶς γράφω εἰδικὲς γιὰ τὴν φυσιολογικὴ διαμόρφωσι καὶ τὴν αἰσθητικὴ ἀνάπτυξι τοῦ στήθους ἀσκήσεις. Σᾶς ἔγραψα τὴν ὑπ' ἀριθ. 1, ἡ ὁποία περιελάμβανε ἔπαρσιν τῶν χειρῶν πρὸς τὰ ὀπίσω μετὰ συγχρόνου εἰσπνοῆς καὶ κατόπιν ἐπαναφορὰν τῶν χειρῶν πρὸ τοῦ στέρνου μετ' ἐκπνοῆς. Καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 2 κατὰ τὴν ὁποίαν ἐκτελοῦνται μερικὰ ἡμικύκλια διὰ τῶν χειρῶν κρατούντων βάρος μέχρι 2 ὀκάδων. Συνεχίζω σήμερα τὰς ὑπ' ἀριθ. 3, 4 καὶ 5 ἀσκήσεις, οἱ ὁποῖες πρέπει νὰ ἐκτελῶνται ἐν συνεχείᾳ καὶ μετὰ ὀλιγόλεπτον ἀνάπαυσιν ἀπὸ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1 καὶ 2.

ΑΣΚΗΣΙΣ 3η

Λάβετε στάσιν προσοχῆς μὲ τὸ στῆθος πάντοτε προτεταμένο καὶ τοὺς ὤμους καλὰ πρὸς τὰ ὀπίσω, τὸ σαγόνι καὶ τὴν κοιλιὰ πρὸς τὰ μέσα. Κατόπιν στηρίχθητε μὲ τὰ δυὸ σας χέρια στὶς ἄκρες ἑνὸς τραπεζιοῦ. Κάψετε, λοιπόν, τώρα τοὺς θραχίονες κάνοντες κλίσιν τοῦ κορμοῦ πρὸς τὰ ἐμπρὸς μὲ χέρις ὅτου τὸ στῆθος σας ἐγγίσῃ τὴν κάψκη τοῦ τραπεζιοῦ καὶ ἐπανέλθετε πάλιν θραδέως τεντώνοντας τοὺς θραχίονάς σας, στὴν ἀρχικὴ στάσι τῆς προσοχῆς. Ἡ κίνησις αὐτὴ πρέπει νὰ γίνεται ἠσέμα καὶ μὲ σύγχρονο εἰσπνοὴ κατὰ τὴν κλίσιν τοῦ κορμο

— Εἴσθε πρότυπον ὑπαλλήλου καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ ἀμοίβεσθε καλλίτερα...
— Ὦ εὐχαριστῶ, κ. διευθυντά.
— ... Γι' αὐτὸ σᾶς συμβουλεύω νὰ βρῆτε καμμιὰν ἄλλη θέσι!

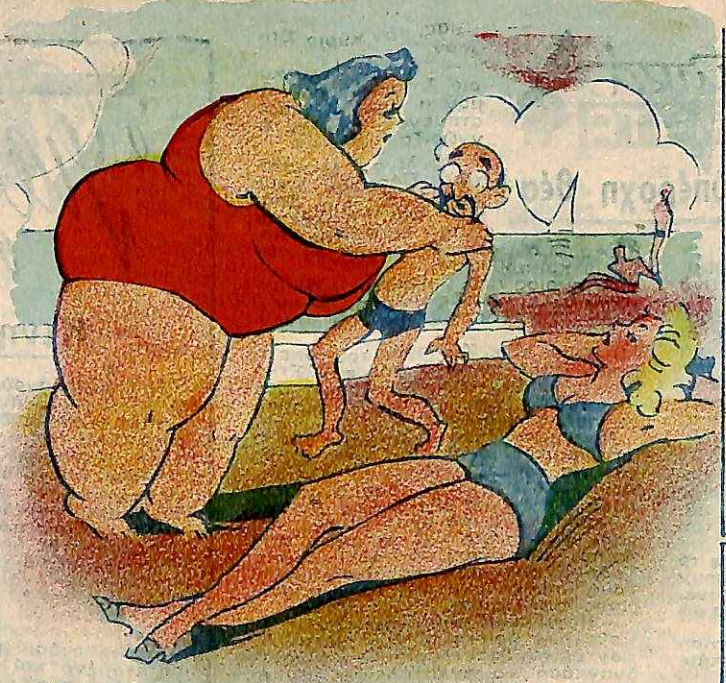

Ἡ χοντρή. — Δὲν ντρέπεσαι, παληάνθρωπε, νἄχῃς μιὰ τόσο ἀφράτη γυναικοῦλα καὶ νὰ γλυκοσταλιάζῃς μ' αὐτὴν τὴ στέκα!

— Ὅταν θ' ἀποφυλακισθῶ, θ' ἀνοίξω ἕνα χρυσοχοεῖον.
— Ἔχετε τὰ κεφάλαια;
— Ὄχι, ἔχω ὅμως τὰ ἀπαιτούμενα ἐργαλεῖα.

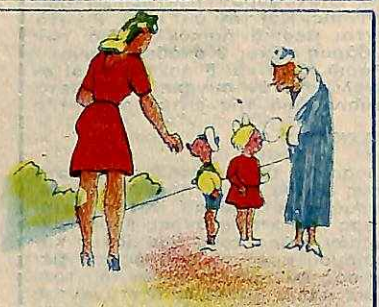

Ἡ θεία. Εἶναι καταπληκτικὸ πῶς λερώνονται τὰ παιδιά.
Ἡ μητέρα. Ἐμένα μοῦ λέτε... Χθὲς ἀναγκάσθηκα νὰ πλύνω ὁκτώ, γιὰ ν' ἀνακαλύψω τὸν Τοτό.

Ὁ χοντρός. — Πηγαίνω στὸ ράφτη γιὰ νὰ μοῦ πάρῃ μέτρα.
— Στὸ ράφτη; Δὲν πηγαίνεις καλλίτερα σὲ κανέναν ἀστρονόμο;

— Δὲν μπορῶ, Ἀναστάσιε, νὰ καταλάβω γιατὶ δὲ σ' ἀρέσει ἡ ἀλοχή... Νοιώθω τὸν ἑαυτό πιὸ ἐλεύθερο παρὰ στὸν πόλι.

Η ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ

— Αὐτὸ τὸ σακκάκι μοῦ τὸ παραδώσατε χθές. Τὸ φόρεσα σήμερα γιὰ πρώτη φορὰ καὶ ξυλώθηκε ἡ πλάτη.
— Αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι ράβουμε γερὰ τὰ κουμπιά.

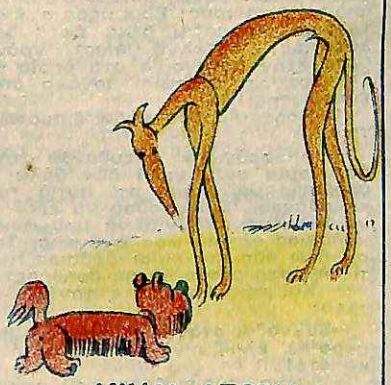

ΔΙΚΑΙΑ ΑΠΟΡΙΑ

— Τί εἶσαι ἐσύ;
— Σκῦλος, καὶ σύ;

ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Ὁ κυνηγός. Γρήγορα, Τζών, δός μου τὰ ἄλλο γτουφέκι γιατὶ μοῦ σώθηκαν οἱ σφαῖρες.

ΟΞΥΜΩΡΟΝ ΣΧΗΜΑ

— Οἱ ἀσπιρίνες ποὺ φτιάνω μ' αὐτὸ τὸ μηχάνημα μοῦ δίνουν τρομερὸ πονοκέφαλο.